

3 0112 073679281

ש. דובנוב.

קורות העברים

לְבַתֵּי סֵפֶר וּלְמַתְלָמְדֵיהֶם

עם ציורים, מפות ותמונות אנשי יום.

חלק שני:

תקופת ימי הביניים.

בְּעֶדְד עֵבְרִית בְּלִיטָה הוֹסְפּוֹת וּמְלֻאִים רַבִּים

ע"א. ליבושיץ

הוצאת "אביב".

ורשה.

CENTRAL HEBREW HIGH SCHOOL
3500 DOUGLAS BOULEVARD
CHICAGO

ש. דובנוב.

קורות העברים

לְבֵיתִי סֵפֶר וּלְמַתְלַמְדֵי

עם ציורים, מפות ותמונות אנשי שם.

תֵּלֶק שְׁלִישִׁי: תְּקוּפַת יְמֵי תְּבִינֹם.

קָאָדֶר עֵבְרִית בְּלִגְנַת הַדְּסָפוֹת וּמְלוֹאִים רַבִּים

ע"י א. ליבושיצקי.

הוצאת „אביב”

ורשה, התר"ע (תתמ"א לחרבן).

Druk. „UNIVERSAL“ Nowolipki № 6.

ל ב ג י

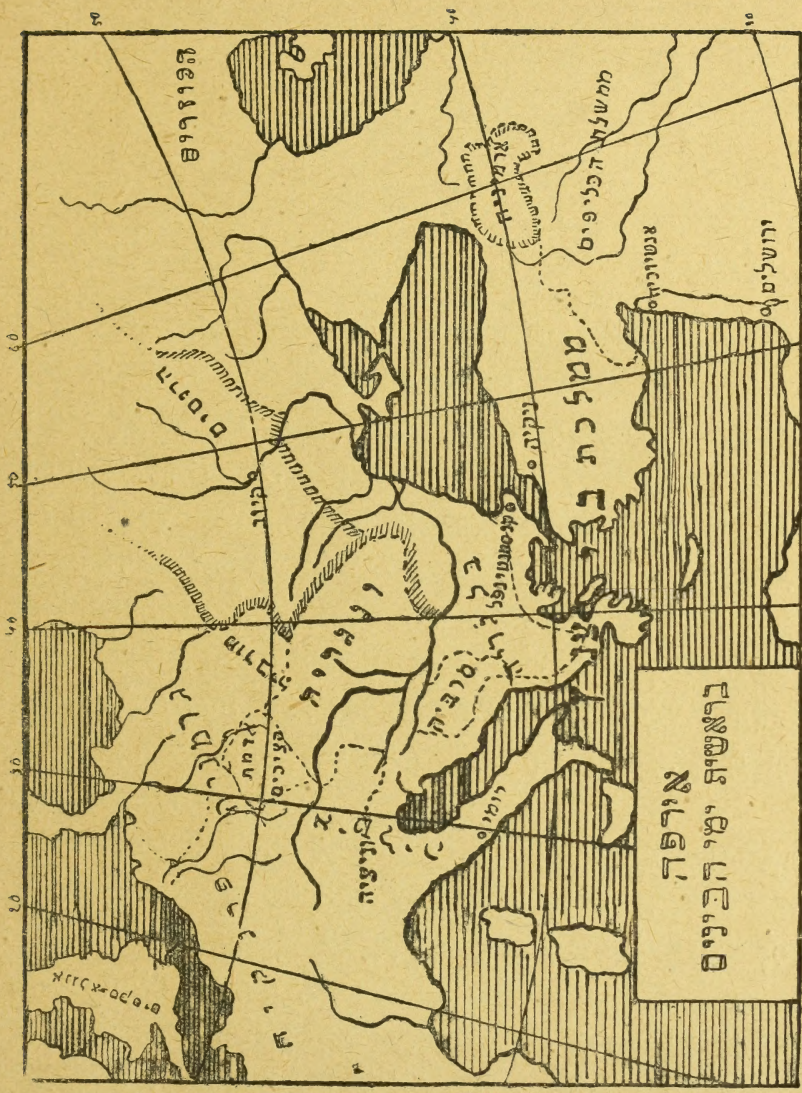
הקדשה.

בְּרַגְעֵי הַמְּרַגֵּעַ מִלֵּילֹת הַנְּדָדִים וּבְעוֹתֵי הַיּוֹם עַל עֶרְשׂ דֹּתָהּ
 צִלְלֹתַי בְּקוֹרוֹת עֵנְנֵי עֵמֶךָ, אִי־בִי הַקָּטָן! וּכְהוֹסִיפִי הַעֲמֻמָּתִי בְּתֵהוֹם
 הַנְּשִׂיָה הָאֵימָה הַלָּזוּ וְאִבִּין אֶת סוֹד פְּרִשְׁת הַפְּגָעִים, אֲשֶׁר עָבְרוּ עַל
 אֲבוֹתֶיךָ וְנִקְנְיָה מְדוֹר לְדוֹר, אֲמַרְתִּי אֵל נַפְשִׁי: אֵינְזוֹאת כִּי חִידַת עוֹלָמִים
 הֵם חַיֵּי עֵמֶךָ וְקִיּוּמוֹ בַּגּוֹיִם; פֶּלֶא־עַד הוּא עִם אֲשֶׁר בָּוָה הַשׁוֹכֵב
 לְמַעַצְבָּה, כְּמוֹהָ, כְּרוֹבֵי הַחוּלָה, עַד־נִים וְדוֹרוֹת שְׁלָמִים, הַרְוָאָה בְּכֻלּוֹן
 חֲרוֹץ הַבֶּא בְּחֻתְךָ עַל שְׂבָטִים וְגוֹיִם וּלְאָמִים, שֶׁלֹּא יִכְדּוּ עִמּוֹ גַם בְּפָנֵי
 טְמִינִית שֶׁבְשִׁמְיִנִית נִסְיוֹנוֹתָיו וּמִכְאוּבוֹ וַיִּאֲבְדוּ מִתוֹךְ קֹהֵל הָעַמִּים; —
 וְהוּא, זֶה עִם הַחִידָה, שֶׁעַל בְּרַבּוֹ הַבוֹשְׁלוֹת נוֹלְדָתָ, שֶׁדָּמָו הָרוֹתַח נוֹלֵד
 בְּעוֹרְקֶיךָ הַחֲלָשִׁים וְהַנְּרַגְוִים, הוּא עוֹדֵנו חַי! מְרַסְק־אֲבָרִים וְרִצּוֹן
 נְשָׂמָה — וְקָנִים!

וּכְהוֹסִיפִי לְהִבִּין אֶת הַחִידָה הַזֹּאת, מִן גְּדֻלָּה בְּקֶרֶב נַפְשִׁי הַתְּקוּהָ:
 כִּי קוֹם יָקוּם זֶה הָעַם הַחַי וְקָנִים בְּאַרְח־פֶּלֶא, וְלֹו תַמְשֵׁף פְּרִשְׁת עֵנְוִיו
 בַּגּוֹיִם בְּפִלְסִים מֵאֲשֶׁר כָּבֵד עָבַר עָלָיו, — תְּקוּמָתוֹ בּוֹא תְּבוֹא; כִּי בְּחִידָת
 קִיּוּמוֹ צָפוֹן גַּם סוֹד תְּקוּמָתוֹ.

וְשִׁמְשׁ תְּקוּהָ זֶה מְזוּהֵרָה גַם עַל רֵאשִׁיָה הַכּוֹזָב, קְדוּשִׁי וּמְעַנִּי,
 וּמְחַמֵּמֵת אֶת קַפְאוֹן לִבֵּי הַבּוֹי. וְלֹו וְקוֹן אֵינְרֵאוּנִים אֶפֶס לְרַגְלֶיךָ, אֵךְ
 רָאָה אֶרְאָה בְּתִקְוַמְתְּךָ, יְהוּדִי־קַמְנוֹן שְׁלִי!

אביר.

ארצה

בראשית ימי הביניים

ממלכת ישראל

ממשלת הפלפיס

ירושלים

סולכומא

מדינת ארצה

ממשלת אלפיס

מדינת סוריה

מדינת ארמניה

מדינת איראן

מדינת טורקיה

40

41

42

30

31

32

33

34

מדינת אסיה

מדינת אפריקה

מדינת אמריקה

מדינת אוסטרליה

מדינת אנטארקטיקה

שיחה מקומת.

אירפה בראשית ימי הביניים.

ימי הביניים מתחילים בקורות העמים עם ירידת התרבות הנוצרית-הרומאית (בסוף המאה הרביעית לחרבן), שהשפעתה רבתה כל כך במשך דורות עלמים על חיי העמים הנאורים בארצות המזרח. הפולמוס הגדול שאחז את מלכות-רומי בכבושי ארצות נכריות נהפך לה לרועץ, ואויביה אשר הביאו עליה קרע היו אנשי ביתה-הגרמנים. הרומאים התודעו אל השבט הזה בכבושיהם בגליה עוד בימי יוליוס קיסר, ובאנשי צבא מקרב הגרמנים השתמשו לצרכי מלחמתיהם עם עמי המזרח. לא ארכו הנמים והתלמו הגרמני למד פרק בטכסיסי מלקמה בפני רבו הרומאי - וננצחהו בהלקה.

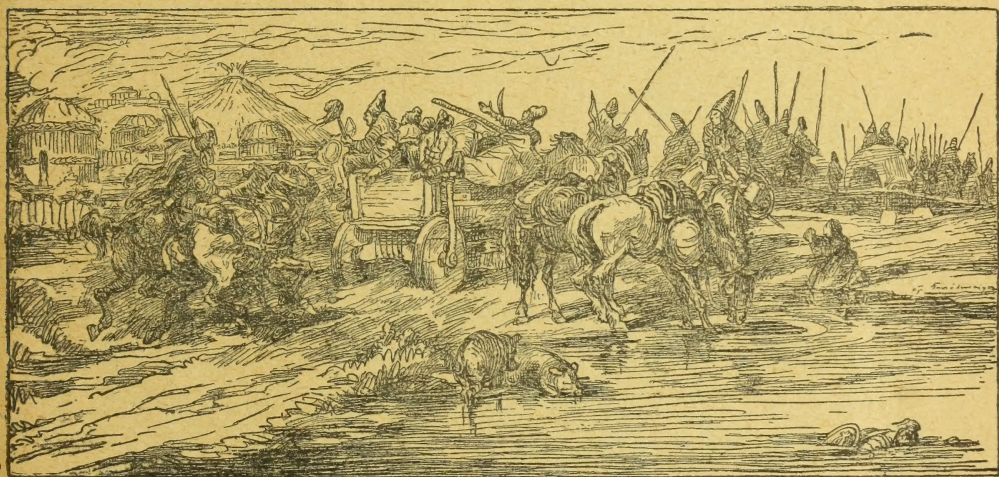
קצת היא (בסוף המאה הרביעית למספרם) החלה הנודדה הגדולה של עמי אירפה, ומאסיה התיכונה הגיע על גבולות אירפה שבט ההונגים הפראים. שבטי גרמניה קבלו עליהם את מרות ההונגים ונספחו אל להקות הנודדים-השודדים האלה להתנפל וחד על הטבטים הקרובים, ונבזזום. האסטגטים (גמי המזרח) נכנעו גם הם להונגים, אולם הוסטגטים (גמי המערב) התנגדו למכניעיהם בכל מאמצי כחם, באשר צוה עליהם הקיסר ולינמוס. לא ארכו הנמים והוסטגטים מרדו בקיסרי רומי, ואחרי מלקמות רבות וקשות יסרו להם את ממלכתם בגבולות גליה ואספמניה, היא ממלכת הפרברים הוסטגטים (412 למספרם).

וההתנפלות התכופות של ההונגים הוסיפו להגיד את שבטי אירפה ממקומות מושבותיהם. מהעטים שהשפעתם נכרת ביותר בקורות העמים קצת היא אפשר לצנן את הבורגונדים, שושבו על גדות הנגר, הפרנקים על גדות הרינוס התחתון, האלמנים על גדות הרינאי העליון, הונדלים הלנגברדים והגמים לארץ הרינאי (בגליה), הסקסונים ויהאנגלים בכרישניה. כל אלה הם בני גרמניה, שכתרו ברית ביניהם להסיר את עול רומי מעליהם. בשנת 455 עלו הונדלים על רומי ונלכדוה, ומקץ עשרים ושבע שנה הסירו את הקיסר רומולוס-אווסטוס מעל כסא מלכותו. מאן החלה מסלת רומי ויריכתה המדינית, ואת מקומה בקורות העמים ירשו הגרמנים.

מקץ ימים נפת ווסטינגטוס קיסר ביצנץ להשיב למלכות רומי את כבודה שאבד לה. שר צבאו פילישר לקח מידי הונדלים את אפריקה, ומהאסטגטים - את איטליה (554-555), אך אחריו מות ווסטינגטוס עלו על איטליה הלנגברדים ונכבשוה. את מלכות רומי המערבית הפילו אפוא שבטי גרמניה - הניכיה ויורשיה, ואת ממשלתה במזרח התלישו מתחלה הפרסים, ומקץ הנמים הכריעוה לגמרי הערביאים האבורים והנאורים.

במאה השביעית למספרם החלה באירפה גם השפעת שבטי הסלבים שושבו על גדות הבלטיה, הדנשפר ובחצי-האי הפלמני, ונחלו ליסוד להם ממלכות בגרמנים שבניהם.

במאז השמינית חוקה והתרחבה מאד מזלכת הפרנקים מפת שלטון קרלוס הגדול. הוא חדש באמץ לבו ובחכמתו את מלכות רומי ויחל להתקרא בשם 'אימפרטור'. קרלוס הצטון לא רק בשכלו ונבחרתו בשלטון המדינה, אלא גם בגדירות רוחו ורחב לבו לכל דעה נשגבה, ושמו נשאר לכרחה בקורות העמים עד היום. קעת ההוא היו כבר מקריה נסיכי אירפה ושיריה וקאמיה נוצרים אדוקים ונקאים עורים לדתם זו. אוגוס בקרלוס הגדול הגנו רואים נוצרי נאמן וגם אדם טוב, המבין כי איך שלא תהינה תות העמים שנות זו מזו, הן ראשית כל-בני אדם הם ובצלם אלזים נכראו כלם. את השקפתו זו על החיים מסר קרלוס גם לבנו לודביק הקסיר. אך בין בני לודביק פרצו סכסכים בחלוקת הרושה, והפרוד הנה הקריב לאט לאט את הכנף הנקדר שגנה קרלוס הגדול. מאז עבר שלטון אירפה ברבו מידי המלכים לידי נשיא הארץ (במאז התשיעית העשירית), והעת ההיא נקראת בקורות העמים תקופת הפיאודליזם, לאמר: בעלי הנחלות (פיאודים) בלשון גרמנית שתיקה). תקופה זו מצטנת ביותר בתשורה המדווח בין קארולנים ובשפלות רוח וגסות בין העברים (יה. ליבושיצקי).

פָּרָק ראשון:

מוֹשְׁבוֹת הַיְהוּדִים בְּאֶרֶץ בְּרֵאשִׁית יְמֵי הַבִּינִים.

(בְּעֶרְךָ: ת"ל - א"ל, לְחֶרֶב, 500 - 1100 לְמִסְפַּר הַנּוֹצְרִים).

א. הַיְהוּדִים בְּאִיטַלְיָה. מְלָכוֹת רוֹמִי שֶׁהִגְלִתָּה לְאַחֲרוֹנָה אֶת הַיְהוּדִים מֵאֶרֶץ אֲבוֹתֵיהֶם, הִטְתָּה מִתְחִלָּה אֲלֵיהֶם חֶסֶד, וְגוֹלֵי יְהוּדָה מְצָאוּ לָהֶם מְנוּחָה בְּאֶחָזוֹתֶיהָ. אַחֲרֵי חֲלוּקַת מְדִינֹתֶיהָ לְמִמְשָׁלַת רוֹמִי בְּמַעֲרָב וְלְמִמְשָׁלַת בִּיצַנְץ בְּמִזְרָח, יָשְׁבוּ הַיְהוּדִים בְּמוֹשְׁבוֹת שְׁתֵּי הָרְשׁוּת בֵּין יָתֵר הַתּוֹשְׁבִים הָאִיטַלְקִים וְהַיּוֹנִים. מִקֵּץ אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה לְחֶרֶב יְרוּשָׁלַיִם עַל יְדֵי הַרוֹמָאִים, רָאוּ בְּגֵי גוֹלֵי יְהוּדָה בְּחֶרֶב רוֹמִי עַל יְדֵי שְׂבִטֵי הַנְּתִים וְהַגֶּרְמָנִים הַפְּרָאִים (בְּרַבְרִים); וַיְהִי גַם עַד־יָרְאָה בְּעֶבֶר שְׁלִטוֹן הַקִּיסָרִים לְיְדֵי הָאֶפִּיפִיּוֹרִים (פְּפָאִים = אֲבוֹת הַכְּנִסְיָה הַקַּתּוֹלִית), וְרוֹמִי הָאֲדִירָה הַשּׂוֹאֵפֶת־קַרְבוֹת נִהְפְּכָה לְאִטְלָא לְכִירַת מְמַלְכַת הַכְּנִינִים הַקַּתּוֹלִים.

הָאֶפִּיפִיּוֹרִים הָרֵאשׁוֹנִים לֹא הִצִּיקוּ לַיְהוּדִים תּוֹשְׁבֵי רוֹמִי, אִוְלָם עָמְלוּ בְּכָל יְכָלָתָם לְהַעֲבִירָם עַל דָּתָם וְלַעֲשׂוֹתָם לְנוֹצְרִים. הָאֶפִּיפִיּוֹר גְּרִיגוֹרִי הַגָּדוֹל (חֲקִב"א לְחֶרֶב = 590) נָתַן חֲרוֹת גְּמוּרָה לְקַתְלוֹת הַיְהוּדִים בְּעֵנֵי דָתָם, אֲךֹ הָרְאָה חֲפָה יִתְרָה לַיְהוּדִים מוֹמְרִים וְהַעֲנִיק לָהֶם זְכוּת וְהַנְּחוֹת מִיְחָדוֹת. בְּאֲשֶׁר הִעִירוּ אֶת אֲזֵנוֹ, בִּי אֱלֹהֵי הַיְהוּדִים, הַנְּכֹנִים לְמַכּוֹר אֶת עַמָּם וְאֶת דָּתָם בְּעַד זְכוּת וְהַנְּחוֹת, אִינָם יְכוּלִים לְהִיזוֹת גַּם נוֹצְרִים נְאֻמָּנִים. עֲנָה הָאֶפִּיפִיּוֹר: אֲמַנָּם בֵּן, אֲכָל בְּנֵי הַמוֹמְרִים הָאֵלֶּה וְנִכְדֵיָהֶם יְהִי בְּוֵדָאֵי לְנוֹצְרִים, וְאֶת מוֹלְדַת אֲבוֹתֵיהֶם לֹא יִזְכְּרוּ עוֹד.

הַצְּלַחַת הַיְהוּדִים בְּאִיטַלְיָה רִבְתָּה עוֹד, כְּשֶׁנִּכְנְסָה אֶרֶץ זוֹ לְרְשׁוֹת מְמַלְכַת קַרְלוֹס הַגָּדוֹל (בְּמֵאָה הַשְּׁמִינִי - הַתְּשִׁיעִית לְמִסְפָּרָם) שֶׁבְּמַעֲרָב אֶרֶץ־הַ

המלך הזה הוקיר מאד את פשרונות היהודים בסחר הארץ ונט להם חסד. אך ממלכת קרלוס נמוטה, באשר עברה לידי יורשיו, ובמערכ אירפא התבונן שלטון הפיאודלים, לאמר: בעלי הקרקעות הגדולים משלו ביושבי אחוזתיכם פאות נפשם בתור נשיאי הארץ (דפסים), ולמלך שלמו רק מס קבוע והמציאו לו מעבדיהם אנשי צבא. גורל היהודים היה תלוי אפוא לא ברצון מלך הארץ, כי אם בשרירות לב דפסיה הרבים. ולפיכך, יש אשר באחוזות אחד הפיאודלים חיו היהודים בשלחה ונהגו מפל זכויות יתר האזרחים, ובאחוזות השני הציקו להם מאד.

קהלות יהודים חשובות נמצאו בעת שהיא בערי איטליה: רומי, וניציה, גיאפולים, מילנו וגינדיה, ובערי סיציליה: פלרמו ומסינה. ברומי התתחסו האפיפיורים אל היהודים בסבלנות, ולפעמים גם הגינו עליהם, וניאו את הפגסיות הנוצריות להגביל את זכויותיהם. אולם על היהודים נאסר, לתחזיק משרתים נוצרים בתוך ביתם, פן יסיתום להתנהד. לעמת זאת רבחה אז הסתת הכמרים הנוצרים בין היהודים, כי יתנצרו; ואחד המומרים עלה ברבות הימים להגדלה ויהי גם לאפיפיור במשך שמונה שנים, שנקרא בשם אנקלטיס השני (א. ס"א - ס"ט להרבן).

עובדה זו היתה מקץ ימים למסרת-עם על אודות האפיפיור היהודי אלחנן, המספרת לאמר: מהפיטן רבי שמעון במגנצה אשר בגרמניה נגנב בנו הקטן ושמו אלחנן, שהכנס בכרית הדת הנוצרית ונגדל בבית נזירים קתולים. באשר גדל הובא אלחנן רומא, והודות לכשרונותיו המציגים נתמנה לבישוף, ואחר-כך נבחר גם לאפיפיור. ברבות הימים נודע לו מקור מולדתו, ונגדלו בקרב נפשו הנגעעים לשוב אל עמו ואל בני משפחתו. ובחפצו האדיר לראות את בני אביו תוקן הערים האפיפיור אלחנן - לפי דברי האגדה - לצוות על בישוף מגנצה, כי יגביל את זכויות היהודים, בתקנתו כי שלח ישלחו אליו את אביו רבם לתבע מלפניו את עלבונם. וכך

היה: שליחי היהודים במגנצה ובראשם רבי שמעון פאו רומא, להשתדל לפני אבי הפגסיה הקתולית, כי יעביר את רוע הגזירה שהוציא בישוב מגנצה על יהודי גרמניה. באשר עמד רבי שמעון לפני האפיפיור, התנפחו מתחלה בעניני דת, ובכוח זה הצטמן אלחנן בידיעותיו הרבות במחקרי תורת היהדות. אחר-כך שחק האפיפיור עם רבי שמעון במשחק השחמט, ואשר אהב מאד, וכאשר נשארו שניהם לבדם בבית, לא יכול עוד האפיפיור להתאפק ונתודע אל אביו, כי הוא בנו הגנוב אלחנן. רבי שמעון נפעם מאד למשמע אוניו, ושמחתו עוד רבתה בהודע לו, כי בנו האבוד אומר לשוב אל עמו ואל דת אבותיו. רבי שמעון שב למגנצה ויבא אתו את פקדת האפיפיור אל הבישוב, שלא יוסיף להציק ליהודים. לא ארכו הימים והאפיפיור נעלם מרומא ויבא בעלום-שמו למגנצה, ושם שב אל אבותיו ואל עמו. לפי נוסח אחר, היתה אחרית האפיפיור אלחנן מרה מאד: כי מרב צער וחרטה, שהתרחק מעמו ומדת אבותיו, התנפל מעל ראש מגדל "פטרס הקדוש" אשר ברומי - ונפל מת ארצה.

ב. היהודים בביצנין. מצב היהודים בממלכת ביצנין, בחצי-האי הבלקני, הורע הרבה מאשר מצב אחיהם באיטליה. מושלי ביצנין התניחשו אליהם בשנאה גלויה עוד מימי יוסטינינוס קיסר והגבילו את זכויותיהם וגם אנסו להתנצר. תקיסר ליאון האיטורי נזר כי כל יהודי ביצנין יתנצרו לפי מנהגי הפגסיה היונית, והממרים את פיו נרדפו בלי חמלה. רבים מיהודי ביצנין קבלו אז למראית עין את הדת הנוצרית, בתקנתם כי שוב ישובו אל עמם ואל דת אבותיהם, באשר יעבר הזעם; אך מרביתם נדדו ממקומות מושבותם בממלכת ביצנין אל גדות הים השחור צפונה, ויבואו גם עד גבול חצי-האי קרים וישבו שם. על אודות תקיסר בסיליוס ממקדון קיסרים, כי בכל פחו התאמץ לפתות את היהודים להתנצר, וכאשר נזכר לדעת כי עמלו לשוא, בערה חמתו ביהודים קשי-הענה עד

להשחית, ויחרב בקנאתו הרבה לנוצרות את קהלות היהודים שבממלכת ביצ'נץ. לפלטה נשארו רק חמש קהלות, בהשתדלות הפּוֹטֵן רבי שפּוֹטֵן הו, שרפא את פת הקיסר ממחלת שגעוֹנה. הפּוֹטֵן הזה חפר, לפי דברי המסורה, פּוֹמון מיוחד לזכר המאורע ההוא, הנקצא במליחות, ואלה דבריו:

וישראל נושע בני השונת עולמים -
 גם היום וישעו מפיך, שוֹבֵן מרומים!
 שעריך הם דופקים בעגנים ובלים -
 תהנתם תקשיבה, יה שוֹבֵן מעולים!
 נפקדים בצר להם, ממנאציהם ולוחציהם -
 אל נא תעזבם, אלהי אבותיהם!
 טובותיך יקדמו להם ביום תוכחה,
 ומהוך צרתם המציאם פדות ורחמה.
 וישעו לעין כל ואל ימשלו בהם רשעים,
 פלה שעיר וחמתנו ונעלו לציון נושעים.

דברי התפלה הזאת, הנזכרת בפנינו עד היום, מן אים פי יהודי ביצ'נץ היו אז בצרה גדולה, אולם הרדיפות תללו לא נמשכו הרבה. וכאשר שבו היהודים לחיות בשלום במושבות ביצ'נץ, הביאו טובה רבה לארץ מגוריהם והשפעתם גדלה מאד על סחר הארץ. ישובי יהודים נמצאו גם אז בערי יוון, בתסליה, במקדון, בתורקיה וכאני היום (ארכיפלגוס). קהלות חשובות היו להם בקנסטנטינפול ובעיר החוף סלוניקי. היהודים עסקו שם באמניות שונות, ביוחד בגדול משי ובעבוד ארגוני משי וארגמן. ממלאכותיד התפשטה ביניהם ביותר מלאכת הצביעה, שהתפרסמה אז בעולם התעשייה בשם "צביעת היהודים". זכויות היהודים האזרחיות הגבילו כפעם בפעם, לפי רצון הפגסיות הנוצרות, אולם בדתם היו היהודים חפשים ועניגי קהלותיהם התנהגו על פי פרנס מיוחד משלהם, שנקבחר מאת כל בני העדה, והתקרא בשם "אפורוס".

* בקנסטנטינפול גרו היהודים בשכונה מיוחדת להם בפרור העיר

פָּרָה שֶׁהֶצְטִיחַ בְּמַרְכָּלְתּוֹ הַרְבֵּה. לְפִי דְבָרֵי סוֹפְרֵי הַדּוֹרוֹת הַתְּיָשָׁבוּ שֶׁם הַיְהוּדִים עוֹד לִפְנֵי הַיּוֹת הַנוֹצְרוֹיֹת לְדַת שְׁלֹמֹת בְּאַרְץ מוֹזָא, וְהָיָה לָהֶם גַּם בַּיִת כְּנֶסֶת גָּדוֹל וְנִהְדָּר לְמַרְאֵה. אַךְ בְּגִזְרַת תַּיִאוֹדוֹסִיוֹס הַשְּׁנִי גִרְשׁוּ מִשָּׁם הַיְהוּדִים, וּבַיִת כְּנֶסֶתָם נִהַפְּךָ לְבַיִת תַּפְלָה לְנוֹצְרִים. בְּעֵת הַהִיא הַכְּנִיעַ הַגְּבוּר הַרוֹמָאִי בִּילִישׁר אֶת שְׁבֵט הַנְּדָלִים אֲשֶׁר בְּאַפְרִיקָה וַיִּלְכְּדוּ אֶת בֵּיתָם קַרְתָּנָה. וְשָׁם – לְפִי הַמְּסוּדָה – הָיוּ גְנוּזִים כְּלֵי בַיִת הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁנִי, אֲשֶׁר שָׁלַל רֹאשׁ הַנְּדָלִים גְּנֻזָרָה לְפָנָי יָמִים רַבִּים בְּהַפּוֹתוֹ אֶת רוֹמָא וַיְכַז אֶת אוֹצְרוֹתֶיהָ. אֶת כְּלֵי הַקְּדֹשׁ הָאֵלֶּה הָבִיא אִתּוֹ בִּילִישׁר לְקִנְסֵטְמֵנְטִינְפּוֹל, אוּלְם בְּעֵמֶל יְהוּדֵי הָעִיר הַזֹּאת הַשֹּׁבֵב אַחַר כֵּן אֶל מְקוֹמָם הָרֵאשׁוֹן – יְרוּשָׁלַיִם וַיְהִי גְנוּזִים שָׁם בְּבַיִת כְּנֶסֶת לְקַתּוּלִים.

* בְּמַרְכָּבֵי עָרֵי בִיזָנְיָן נִמְצְאוּ בַתּוֹךְ קַהְלוֹת הַיְהוּדִים גַּם עֲדוֹת בְּנֵי-הַמִּקְרָא. חֲכָמֵי הַמִּקְרָאִים הוֹסִיפוּ לְהִתְעַסֵּק בְּמַחְקֵי סִפְרֵי הַמִּקְרָא וְדָקְדוּקוֹ מִלְשׁוֹן הָעֵבְרִית, וַיִּתְאַמְצוּ לְהַפְיִין אֶת דְּעוֹתֵיהֶם בֵּין הַיְהוּדִים, אוֹ בְּאֲשֶׁר קָרְאוּ לָהֶם בְּנֵי הַמִּקְרָא – יְהוּדֵי הַתְּלִמּוּד. לְפִי הַשְּׁעָרוֹת אַחֲדִים מִסוֹפְרֵי הַדּוֹרוֹת יָצָא מִתּוֹךְ עֲדַת הַמִּקְרָאִים גַּם מְנוֹסֵג אֶלְדָּד הַדְּנִי, שֶׁנִּדְרַד בְּמוֹשְׁבוֹת הַיְהוּדִים וַיִּלְחַב אֶת גִּפְשֵׁם בְּסַפּוּרֵי מַעֲשֵׂיוֹתָיו עַל אוֹדוֹת קִיּוּם מַמְלַכַת יְהוּדִים גְּדוֹלָה מֵעֵבֶר לְנִהַר פּוֹשׁ. הִמָּה בְּנֵי הַשְּׁבָטִים: נַפְתָּלִי, גַּד, אֲשֶׁר וּלְוִי אֲשֶׁר הִנְגִּיחַ שְׁלֹמֹנֶאֶסֶר מֶלֶךְ אֲשׁוּר מְנַבְּלוֹת מַמְלַכַת אֲפָרָיִם. סַפּוּרֵי הַמַּעֲשֵׂיוֹת הָאֵלֶּה חִזְקוּ בְּלֵב עַמּוּנו הַרְצִיחַ אֶת הָאֱמוּנָה, כִּי לֹא אֶבֶד עוֹד נִיר מִבַּיִת יִשְׂרָאֵל; וְלֹא רַק חֲמוֹן הָעַם, כִּי אִם גַּם רַבִּים מִחֲכָמֵינוּ הָאֱמוּנֵינוּ כְּתָם לֵבָב כִּי בְּמַחְקִים עוֹדְנָה מִתְקַיֶּמֶת מַמְלַכַת יְהוּדִים, הַמְּדַבְּרִים בְּלִשׁוֹן-הַקְּדֹשׁ, הִמָּה שְׂרִידֵי עֲשֻׁרַת הַשְּׁבָטִים עַד הַיּוֹם הַזֶּה. בְּרַבּוֹת הַיָּמִים הִלְכָה מַסְרַת זוֹ וַנִּשְׁתַּנְּתָה מְעַט בְּפִי עַמּוּנו: נִהְרוֹת פּוֹשׁ וְגֻזְזוּ נִתְחַלְפוּ בְּנִהַר סִמְבַּרְטִיּוֹן, עֲשֻׁרַת הַשְּׁבָטִים – בְּצִאֲצָאִי "בְּנֵי מוֹשֶׁה" (אוֹ יְהוּדִים אֲדוּמִים); וְהַרְבֵּה אַנְדוֹת עִם מְסַפְרוֹת גַּם עַל אוֹדוֹת תַּנְרִים יְהוּדִים שֶׁהִלְכוּ לְבַקֵּשׁ אֶת הַמַּמְלָכָה הַיְהוּדִית הַזֹּאת מֵעֵבֶר לְהַר־הַשֶּׁף.

ג. היהודים בספרד (אספמיה). בחצי האי הפירנאי ישבו היהודים עוד מימי קדם. רבים מגולי יהודה הובאו שמה בתור שבויי מלחמה עוד טחרי חרפן הפית הראשון, ואחרי כן - גם בנפל יהודה לפני תגרת יד רומי. ברבות הימים התישבו באספמיה יהודים רבים ברצונם הטוב, ויסתרו את הארץ הברוכה הזאת באות-נפשם. באשר נפלה מלכות רומי ארבעה דורות אחרי מפלת יהודה - כבשו את אדמת אספמיה בני השבט הגרמני-הגתים המערבים (וסמנתים) וכווננו בה את ממלכתם. קיסרי הוסמנתים קבלו עליהם את הדת הנוצרית לפי מנהגי הקתולים, ושלטון הארץ נתן ברבו בידי הכמרים. מאז הורע מצב יהודי ספרד, ורבו עליהם גזרות השטן. הקיסר ריקרד הראשון גזר עליהם גזרות קשות, בהתבוננו לנתק כל קשר בין הנוצרים ובין היהודים יושבי הארץ, שחיו מקדם בשלום ובאחווה; כי ירא יראו ראשי הדת הנוצרית פן ידחו היהודים את שבגיהם מאחרי אמונתם החדשה. הקיסר סיסבוט פקד על יהודי ספרד: לקבל את הדת הנוצרית או לעזב את הארץ. מרבית היהודים עזבו אז את ארץ מולדתם החדשה, שהתישבו בה קודם תושביה הנוצרים. אך נמצאו גם יהודים באלה, שלא יכלו לעזב את מקוריהם מושבותיהם ונאנסו להתנצר למראית עין, ובסתר לבם נשארו בגנים נאמנים לעמם ולנהדותם. ברבות הימים הקלו מעט אדוני הארץ את הגזרות הרעות על היהודים, ולפעמים גם פטלו אחדות מהן לגמרי. אך מושלי חסד באלה היו מעטים בין קיסרי הוסמנתים באספמיה. מרביתם הצמינו בקנאותם העזת לדתם החדשה, שהשפיעה מעט על מדותיהם הפרועות, ואת היהודים הממאנים לעזב את דת אבותיהם רדפו בעריצות נוראה, באשר הסיתום הכמרים הקתולים.

באבזרויות מיוחדת ליהודים הצמינו הקיסרים: רציוניט, ארוני ועניקה (תקפ"ג - תר"ח לחרון; 652 - 687). הם רדפו ביותר את אלה היהודים, שהתנצרו מקדם באנס, ומקץ ימים שבו אל הנהרות בגלוי. בימי הקיסר עניקה לא יכלו עוד היהודים האלה נשוא את רדיפות

צורריהם ויפגנו למרד בקיסרי הוסטנגתים, בעזרת אחיהם היהודים יושבי אפריקה הצפונית, אשר חיו תמיד בשלוחה תחת שלטון הפליפים המשלמנים. אולם דבר תקשר נגלה קדם זמנו, ועל כל יהודי ספרד בא אז שבר גדול. הקיסר הנזקם קרא לנגסות פמרים מיוחדת בעיר טולידה, ומשם יצאה הגזרה: כי כל היהודים היושבים באספמניה ובגליה הדרומית, ימכרו לעבדי עולם, ובניהם הקטנים מפני שבע ומעלה יקחו מהם וימסרו על ידי גוצרים לחנכם בדת הקתולית על פרחם (תריכה להרדן).

מצב יהודי אספמניה היה נורא מאד. רבים מהם נמכרו לעבדים, רבים נאנסו להתנצר, ותנשארים נמלטו על נפשם אל מושבות אחיהם אשר בממשלות המשלמנים. אולם לא ארכו הימים ועל ממשלת הוסטנגתים בא תקץ. מנבולות אפריקה הצפונית, המחקרת אל אספמניה ברצועת הים הגבולטרית, עלו כנחל שוטף צבאות הערביאים (המזירים) האדירים על אדמת הוסטנגתים ונכבשו את מרבית הארץ (תרי"ב להרדן). היהודים הנשארים לפלטה באספמניה קבלו את צבאות מציליהם בשמחה ונם עזרו על ידיהם בכבוש הארץ. הערביאים הבינו מהר, כי מצאו ביהודים אחים וחברים נאמנים במלחמתם. ונפקידו בידיהם את משמר הערים הכבושות, ויוסיפו ללכת קדימה ולכבוש את אדמת אספמניה מידי הוסטנגתים. לא ארכו הימים, ובידי היהודים נמצאו הערים הגדולות: קרדובה וגרנדה. באשר הקריב מצביא הערביאים טריק את חילו אל בירת אספמניה, היא טולידה, פרחו הנוצרים על נפשם ויסתתרו בבתים כנסיותיהם, ויהודים פתחו לערביאים את שערי העיר ונקדמו את פניהם בתרועת וצחון. גם משמר עיר הבירה נתן בידי היהודים בפעלי ברית הערביאים, וטריק הוסיף לרדף אחרי הוסטנגתים הנסים מפניו. פכה נהיו היהודים לאדוני הערים. אשר פהן נרדפו פכה מקדם על ידי צורריהם הנוצרים. באשר נכונה ממשלת הפליפים במרבית אדמת אספמניה, שבו היהודים לחיות בשלוחה ובחרות גמורה בעניגי הדת

ובשלוטון תקהלות. לא ארכו הימים ובגנבנה, קרדובה, מולידה וביתר ערי אספמיה רבו ישובי היהודים, שגנהנו מכל זכיות החפש באחיהם בני גמס בממשלת הערביאים בכבל.

חיל הערביאים אשר לכד את אספמיה הנה של הפליפים מבית אומיה (מואבניה) מזרחים, ועיר בירתם דמשק, ונתה אדמת אספמיה לאחת מאחוזותיהם. באשר נכפש השלטון בידי הפליפים מבית אבס אשר בכנבד, ברח האחרון מפליפי בית מואבניה ושמו עבדו אל-ברחמן אל גבול אספמיה, וימשל בה בתור מושל חפשי. לעיר בירתו בחר בקרדובה, ולכן נקראה ממשלת הערביאים באספמיה ממלכת הפליפים בקרדובה". ליהודים יושבי הארץ הזאת באה אז עת הזקב. דעת התורה רבתה בין כל שדרות העם, וחכמי היהודים לא הניחו את ידם גם מעבד עם חכמי הערביאים בעניני מדע ומחקר אלהים (פילוסופיה). עמל שני העמים האחים האלה, בני הנהדות והאישולם - עשה פרי-הלולים, ועל אדמת אספמיה פרחתה השפלת האדם, הנודעה עד היום בשמה "השפלת הערביאים", אשר הפכה את ממלכת הכמרים למרפו המדעים והשלמת האדם, והאירה באור יקר על כל רחבי-התבל - במחשבי ימי הבינים באירופה.

* השפתות היהודים בגדולי "השפלה הערביאית" היתה רבה מאד. מלבד מקצוע השירה (הפיוט) שעלתה אז למדרגה גבוהה מאד, וחקר השפה העברית שהתפשטה מאד בין מרבית העם, הצטינו חכמי היהודים בספרד בלמודי התניין (לוגיקה) ובמחקר בקבמת הרפואה, השעורין (מתמטיקה) והתכונה (אסתרונומיה). לפי דברת אחרים מחוקרי הדורות הנה החכם מיהודי יעקב אבן-שארה הראשון שהביא מארץ הודו את סמני המספר (ספרות) אל ממשלת הפליפים. החכם היהודי המפורסם הל-סברי הצטון בידיעותיו הרבות בקבמת הרפואה והשעורין, והוא תרגם לערבית את ספר התוכן (אסתרונום) היוני במלמיום (תלמי), שתהה ליסוד הקבמת התכונה עד היום הזה.

ה. היהודים בפרנקניה. ישובי היהודים בגליה (פרנקניה) נוסדו עוד בהיות הארץ הזאת אחת ממדינות ממלכת רומי. במאה הרביעית אחרי חרבן הבית השני נמצאו כבר קהלות יהודים חשובות בפּערס: מרסילה, אורליאנוש, קלירמונה, פאריש ובעוד ערים שונות. בכל מקומות מושבותם נהנו היהודים מזכויות יתר. אזורחי רומי, ויחיו בשלום עם שכניהם, שהיו עוד עובדי אלילים. וגם מקיצימים, באשר התפשטה הדת הנוצרית בין שבטי גליה, לא הראו יושבי הארץ הזאת שום אותות שנאה ונאצה ליהודים. ולהפך: בשחברו הנוצרים המדושים את האמונה באל יחיד ואת עקרי הנוצריות ומוסרה, שלקחו ברכם מתורת היהדות, — לא הפרידו כלל בין שתי הדתות האחרות. נוספו להתקרב אל היהודים יושבי ארצם, ולפעמים גם התחתנו בהם. מהתקרבות היתה הזאת לא הפיקה את רצון אבות הנגסיה הנוצרית געת היא, ונתאמצו בכל כחם לזרע זרע שנאה בין הנוצרים ובין היהודים יושבי הארץ. והממרים הרפו לשגן באזני העם את הדוטה הנוצרה, שעלתה אחרי כן לעמנו בגנהרי גחלי דם: כי לא בפקודת פילמוס נציב רומי בארץ יהודה הומת ישוע (ישו) משיח הנוצרים, כי אם יהודי ירושלים הצליבוהו; ולפיכך עין גדול הוא לנוצרים להתרועע גם היום אל בני העם, "שונאי ישוע הנוצרי". מאז החלו הרדיפות על יהודי פרנקניה, נאדוני הארץ גזרו עליהם פי ותנצרו, או פי יגרשו מן הארץ, באשר כן הסיתום אבות הנגסיה הנוצרית.

עמל הממרים הצליח ביותר בימי מלכי פרנקניה מבית המירובינגים, במאה הששית והשביעית למספר הנוצרים. הממרים האלה הפקירו את חיי היהודים לגמרי בידי הממרים. כנסיות הפחנים באורליאנוש (533 - 541 למספרם) אסרו באסור חמור את החתון בין נוצרים ובין יהודים. בשבוע האחרון לפני סג הפסחא שלהם (שבוע של הצום הגדול) ובמשך החג הזה נאסר על היהודים לצאת מפתח ביתם החוצה; בענש קשה נענשו אלה היהודים שהפיצו את הנורת

בניהדות בין שכניהם הנוצרים ולעמית זאת: עבד ששבת בבית יהודי
 היה לבן-חורין אם קבל עליו את הדת הנוצרית. פונת הפמרים
 בגזרות אלו היתה: לבנות קיר-פרזל בין היהודים ובין יתר
 התושבים, ולהשפיל את כבוד היהודים בעיני שכניהם. אצל בגזרות
 אלו עוד לא הסתפקו. מרבית אבות הכנסיה הנוצרית התאמצו בכל
 כחם להעביר את היהודים מעל דת אבותם על פרחם. הבישוף
 אביטום בקלירמונה שם את כל מעניו להדיח את יהודי העיר מעל
 תורת הנהדות; אך כל עמלו היה לשוא, ורק אח נפשע אחד נמצא
 בתוך יהודי קלירמונה שפגד בעמו ונמר את דתו כחג הפסחא.
 המומר הזה נכאש מאד בעיני היהודים; ופעם באשר הלך ברחובות
 העיר בתלוכה דתית עם יתר הנוצרים, לא יכל יהודי אחד להתאפק
 מלהביע לבוגד את רגשי הבוז, שכל היהודים רוחשים אליו בקרב
 נפשם, וישפך על ראש המומר שומן מבאיש. אז התנפל הקמון
 הקתולי על בית הכנסת של היהודים ויהרסוהו, ואת ספרי התורה
 טמאו. ביום המחרת קרא הבישוף אליו את כל יהודי עירו ונתן
 לפניהם שני דרכים: להתנצר או לעזב הנפה את העיר. אחד
 המשוחררים האוטליקים ביעת הדין, וינצטו פרטונטום שמו שישב
 אז בגליה. חבר לכבוד הבישוף הנה שיר-תהלה, מלא ארס ומשטמה
 לעם היהודים. את דברי הבישוף אביטום אל היהודים הוא מסר
 לנו בסגנון כזה:

ראה, עם זקן, עם אין בינה, נרה בסלף - ובחם!

חדש אמונת חיד לעת זקנתך, עקש-עם!

מרבוב דברים להוכיחך על אולתך - אין פני!

ולכן שמעה לעצתי לה אמונה - וחייה:

דרכים שנים לפניה: המתנצר חיש נחי.

אך אם תוסיף בקשות ערף - כלי גולה קח נצאו!

וכאשר נוכח הבישוף כי דבריו לא השפיעו על מרבית היהודים,
 וישלח בהם את האספסוף הפרוע, שהחל לקצות בהם בדרכו.
 שלשה ימים הסתולל הקמון ביהודים, שהחליטו אתרי אספת עם לעזב

את העיר וְלָקַחְתָּ לְמַרְסִילָהּ. אוּלַם מִתּוֹךְ עֵדוּת הַיְהוּדִים נִבְדְּלוּ בְחֻמֶשׁ מֵאוֹת אִישׁ. אֲשֶׁר הִרְדִּיפוֹת הַנוֹכְרוֹת וְהַנְּדוּדִים הֵבִיאוּ מִן־כָּל בְּלָבָם וַיֵּאוֹתוּ לְקַבֵּל אֶת הַדָּת הַנוֹצְרִית (תק"ז להר"ז).

בְּשִׁקְדָה רַבָּה עָמַל גַּם הַמֶּלֶךְ כִּי־לִפְרִיָה בְּיַחַד עִם אִישׁ סוּדוּ הַבִּישׁוּף מִטּוֹר לְהַדִּיחַ אֶת הַיְהוּדִים מֵעַל דָּתָם בְּכָל הָאֲמָצְעִים שְׁוִיהֵיו. לְמֶלֶךְ הַנְּזִה הָיָה מִכַּר יְהוּדֵי אִישׁ עָשִׂיר וְסוֹחֵר בְּאֲבָנִים טוֹבוֹת, וְשָׂמוּ פְּרִי־סְקוּס. הוּא הָיָה נִכְבָּד מְאֹד בְּעֵינֵי כָל עַדְתּוֹ וְאֲהוּב גַּם לְמֶלֶךְ, אֲשֶׁר לֹא הִרְפָּה מִמֶּנּוּ וּדְבַר עַל לְבוֹ יוֹם יוֹם כִּי יִתְנַצֵּר, וּמִמֶּנּוּ יִרְאוּ וְכֵן יַעֲשׂוּ יֵתֵר יְהוּדֵי פֶּאֶרִישׁ. פֶּעַם בַּהֲיוֹת הַיְהוּדֵי וְהַבִּישׁוּף מִטּוֹר בְּבֵית הַמֶּלֶךְ, אָחִז הַמֶּלֶךְ בְּחֻבָּה בְּרֹאשׁ פְּרִי־סְקוּס וַיִּרְפִּינֵהוּ אֵלָיו וַיֹּאמֶר אֵל הַבִּישׁוּף: קוּם, בְּהַרְאֵל, וְסִמְךָ עָלָיו נִדְיָה (לֵאמֹר: נִצְרָהוּ). הַיְהוּדֵי נִרְתַע לְאַחֲרָיו לְמַרְאֵה עֵינָיו, כִּי הַבִּישׁוּף אָמַר "לְקַדְשָׁהוּ" בְּאוֹת הַצֶּלֶב, וַיִּפְצַר בְּמֶלֶךְ כִּי יִרְף מִמֶּנּוּ. הַבִּישׁוּף הֵחֵל לְהִתְנַפֵּחַ עִם הַיְהוּדֵי עַל טִיב הַיְהוּדוּת וְהַנוֹצְרִיּוּת, וַיִּזְכִּיחוּ פְּרִי־סְקוּס לְדַעַת בְּדֶרֶךְ הַהֲגִיוֹן וּבְמֵאֲמָרִים מִכַּתְבֵי־הַקֶּדֶשׁ: כִּי יִשׁוּעַ מְשִׁיחַ הַנוֹצְרִים הָיָה רַק אֶדָם וְלֹא בְּיִרְאֵל. הַמֶּלֶךְ וְהַבִּישׁוּף רָאוּ כִּי לֹא יוּכְלוּ לְפַתּוֹת אֶת פְּרִי־סְקוּס וַיַּחֲלוּ לְאוֹם עָלָיו שֶׁיִּכְרִיחוּהוּ לְהִתְנַצֵּר. אִזּוּ בִּקֵּשׁ הַיְהוּדֵי מֵאֵת הַמֶּלֶךְ כִּי יִתֵּן לוֹ זְמַן לְהַמְלֶךְ עִם נִפְשׁוֹ. בְּאֲשֶׁר בָּא הַיּוֹם הַקָּבוֹעַ וּפְרִי־סְקוּס סָרַב לְהִמִּיר אֶת דָּתוֹ, קָרָא הַמֶּלֶךְ בְּקֹצֶף: אִם יִמָּאן הַיְהוּדֵי לְהֵאֲמִין בְּנוֹצְרֵי בְּרִצּוֹן, "אֲכַרִּיחֵהוּ לְהֵאֲמִין" — יְהוּדִים אֲחֵדִים מוֹנִי לֵב, מִיֹּשְׁבֵי פֶּאֶרִישׁ, לֹא עָמְדוּ בְּנִסְיוֹן וַעֲזָבוּ אֶת עַמָּם. אוּלַם פְּרִי־סְקוּס הוֹסִיף לְהִשְׁתַּמֵּט מֵעֲשׂוֹת אֶת מִצְוֹת הַמֶּלֶךְ, וַיִּדְחָה אֶת "מִכִּילָתוֹ" מִיּוֹם לְיוֹם בְּאֲמַתְלוֹת שׁוֹנוֹת, כִּי מָאן לְכַגֵּד בְּיְהוּדוּת לוֹ גַּם לְמַרְאִית עֵינָיו. אֲךָ פֶּעַם בְּיוֹם הַשֶּׁבֶת, בְּאֲשֶׁר הִלֵּךְ פְּרִי־סְקוּס אֵל בֵּית הַבְּנִקְסַת, הִתְנַפֵּל עָלָיו מוֹמֵר אֶחָד וַיִּרְצַחְהוּ נֶפֶשׁ (תק"ז להר"ז).

גַּם בְּיַמֵּי הַמֶּלֶךְ דִּנְבֶּרְט, שֶׁהָיָה אֶחָד מִמְלָכֵי פְּרַנְקִיָה הָאֲחֵרוֹנִים לְבֵית הַמִּירוֹבִינְגִים, רַבּוּ הַגְּזֵרוֹת הַרְעוֹת עַל הַיְהוּדִים, וְעַל גּוֹלֵי הַיְהוּדִים שֶׁחָשׂוּ אִזּוּ מִפְּלֵט לָהֶם מַלְחִין הוֹסֵטְגָתִים בְּאִסְפַּמְיָה, אִסּוּ

לבוא אל ארצו. לא ארכו הימים ויוצא גם דנברט גזרה. כי כל יהודי נלזה ימירו את דתם, ולא – וינשאו מן הארץ. סופרי הדורות אומרים, כי הרקליוס קיסר ביצען הסיתהו לגזור על היהודים את גזרת השמד, באשר האשפים נבאו לו כי ממלכתו תפול בידי עם מהול. הרקליוס חשב, כי סכנה נשקפת למלכותו מפני היהודים וירדפם בלי חמלה, ונסת גם את מלך הפרנקים לעשות כמותו. לא ארכו הימים, וממשלת ביצען אמנם נפלה בידי "עם מהול", אבל לא בידי היהודים, כי אם בקרב הערביאים הלמוישה.

ה. היהודים בממלכת פרנקיה-גרמניה. * על אדמת גרמניה ישבו יהודים מזמים עתיקים. לפי אנדת עם נמלמו באלף איש מבני בנימין, באשר פרצה המלחמה ביניהם ובין יתר השבטים בדבר פילגש בגבעה – אל גבול גרמניה ויתנשבו בגרמישא היא גרמישא. ברבות הימים היו מוכיחים בני קהלת היהודים בגרמישא בראיות נאמנות את פני צוריהם הנוצרים, שאמרו לפקד עליהם את עון הצלבת ישו – כי עוד בימי עזרא הסופר ישבו אבותיהם בעיר הזאת, ומזה מוכח כי לא הם ולא אבות אבותיהם אשמים במות משיח הנוצרות. לפי אנדה שגנה הובאו יהודים לגרמניה אחרי חרבן הבית השני בתור שבויי מלחמה, והם היו הראשונים אשר יסדו להם את קהלות היהודים על גדות הרינוס. ידיעות יותר נכונות ישנן על דבר ישוב היהודים במושב הרומאית קולונגה, היא קלן, במאה השלישית-הרביעית אחרי חרבן הבית השני.

באשר נפלה בפרנקיה ממלכת בית המירובינגים ותפון ממשלת קרלום הגדול, היתה הרוחה ליהודי פרנקיה וגרמניה. הקיסר האדיר הזה לא נפתה לדברי הכמרים ושטגתם נגד היהודים ויגן עליהם כל ימיו. מדעתו כי רבה היא התועלת אשר התושבים היהודים מביאים לארץ מושבם. הוא תמך בעניגי המסחר, שנמצאו ברבם בידי היהודים, הרשה להם לקנות קרקעות ולעסק בכל האמניות שיבחרו, וביחוד במסעי האניות. אחדים מחכמי היהודים היו מרואי פני

קרלום ויועציו, ואחד מהם ושמו יצחק הנה בין שליחי הקיסר אשר שלח אל הפליה הרוו-אל-ביד

בן קרלום, לודביק החסיד (814 - 840 למספרם) הגין גם הוא על יהודי ארצו מפני נכלי הכמרים צורריהם. בעת שהיא גסה הבישוף מליאון אנברד שמו, להסית את התמון בנאמיו אשר נשא בכתו הנגסיות להכות ביהודים, אך הקיסר הישר באדם בצר את רוחו, ועמד תמיד לימין התושבים היהודים, וגם מנה עליהם משגיח מיוחד, שריב את ריבם וגן עליהם מפני עושקיהם.

* סופרי הדור מרבים לספר בשבח הקיסר לודביק החסיד ובעצתו יהודית, שהוקירו מאד לא רק את חריצות היהודים בסחר הארץ, כי אם גם את תורתם. בימים ההם גדל כבוד הנהדות בין שרי הארץ ומכמי הנוצרים. הרבה היתרה הזאת אל היהודים ואל דתם הרגיזה מאד את לב הכמרים, ויתנבלו על הקיסר החסיד הזה להדיחנו מעל כסא מלכותו. בראש הקושרים עמד צורר היהודים אנברד, שקנא מאד לדת הנוצריות ויחבל פחבלות להצר ליהודים ולהוריד את הנהדות מגדלתה. אולם בין שרי המלוכה רבו אז אהבי היהודים ודורשי שלום, ועמל אנברד וסיעתו להסית את המון העם ביהודים הנה לשוא. כי גם עם הארץ לא מצא עון ביהודים שכנייהם, ורבים גם נטו בסתר לבם אחרי הנהדות ומוסרה הטוב. אחדים מבני הנוצריות עזבו אז את דתם ויתגורו

ממלכת לודביק החסיד התרופפה עוד בכתיו, ובימי בנו קרלום הקרח נבלנה לארבע רשיות מיוחדות: לממשלת פרנקיה, גרמניה, לתרניה ואיטליה, וימלך קרלום רק על אדמת פרנקיה. גם הוא הטח חסד לתושבי ארצו היהודים, אולם השפעת הכמרים הלכה הלך ורב בשלטון המדינה, ומצב היהודים הורע. כח מממשלת המלך רפה אז, ולעמית זאת גדלה שרירות לבם של הדכסים, נשיאי הארץ, שהתעמרו ביושבי נחלותיהם פאות נפשם. גורל יהודי פרנקיה נמסר איפוא לידי נשיאי הארץ השונים: יש שהטו אליהם חסד, ויש -

שמררו את הניהם בהנבלות זכיותיהם ובגזרות קשות. ביהוד הורע מצב היהודים במקומות, אשר שם גדלה השפעת הפמרים. בעיר טולוז הנהיגו נסיכי הארץ מנהג אשר כזה: מדי שנה, בערב הפסקא שלהם, קרא אליו גשוי העיר את פרנס היהודים וכבדהו במפת-לחי, למען יזכרו היהודים וירגישו את מכאובי ישו הנוצרי בעת צליבתו. ברבות הימים נתבטלה מפת-לחי זו, לכבוד הקנז. ובמקומה שלמו היהודים פספז ענושים, כפי אשר הוישת עליהם. בערים שונות החלו הפמרים להסית בפרהסיה את האספסוף ביהודים בימי "הצום הגדול" שלהם. ההמון הנס והפרוע, שהיה רק לקלי-משחית בידי כמריו, נפתה לדברי מוריו ומדריכיו, והתנפל על שכונת היהודים ובזז את רכושם. לפעמים עמדו היהודים על נפשם בפני בוזניהם, ואז פרצו גם תגרות דמים בין התושבים הנוצרים והיהודים.

* ביהוד הצטון בעת ההיא בשנאתו ליהודים הבישוף אמולו, תלמידו של הצורר אנברד. הוא ויתר הבישופים, חבריו להעה, השתדלו להשפיע על המלך קרלוס הקרם, כי יגביל את זכויות היהודים, ובכל פחם עמלו לזרע זרע שנאה ופרוד בין הנוצרים ובין שכניהם היהודים. ואם על המלך לא יכלו הצוררים האלה להשפיע לרעת היהודים, הנה החל לצמח זרע השנאה שזרעו בין שדרות העם הפשוט והמאמין לכל דבר. האגדה הנושנה, כי היהודים הצליבו את משיחם, לא סרה מפני הפמרים בכל דרשה שדרשו באזני עדותיהם בימי חג ומועד. ההמון הסמים והנבער מדעת החל להתרגש למשמע אזניו, ולאט לאט השתמש בלבו בעיון הנקמה, נקמת עולמים – לעם קשה-הערף הזה, הממאן לעזב את דת אבותיו ולהפגע לאמונה הנוצרית.

ובמדינות גרמניה משלו אז, אחרי מלכי בית קרלוס הגדול, המלכים לבית ספסונגה. הקיסר אוטו (במאה העשירית למספרם) ספח אל אחוזתיו גם את אדמת איטליה, מושלי הארץ חשבו את היהודים

לירושת נחלותיהם, שָׁרְשׁוּ מְרוֹמֵי הָעֵתִיקָה, וְלַפְעָמִים הָיוּ נוֹתְנִים
מְקִיָּסִים בְּכֶבֶד אֶרֶץ מְנַחֲלוֹתֵיהֶם בְּיַחַד עִם הַיְהוּדִים יוֹשְׁבֵי הַמְּקוֹם—
בְּמִתְנָה לְרוֹזְנִים וְלִבְיָשׁוּפִים. שְׁלִיטֵי הָאֶרֶץ הָיוּ מְרֻשִׁים. לַיהוּדֵיהֶם
הַנְּתָנִים לָהֶם לְהִתְעַסֵּק בְּאִמְנוֹת שׁוֹנוֹת אוֹ בְּמִסְחָר, וּבְמַחִיר הַרְשִׁיזוֹן
הַזֶּה הָיוּ הַיְהוּדִים מְשַׁלְּמִים מִסִּים רַבִּים לְאֲדוֹנֵיהֶם מִיִּבְיָהֶם.

יְשׁוּבֵי הַיְהוּדִים בְּגִרְמִנְיָה רַבּוּ, וּבְרֵאשׁוֹן עָמְדוּ הַרְבָּנִים וְהַפְּרָנְסִים.
קַהְלוֹת חֲשׁוּבוֹת נִמְצְאוּ אִזְּ בְּעָרֵי אֵלֶזַס וְלַתְּרַנְיָה, בְּגִרְמִינְיָה,
בְּשִׁפְיָאוֹר וּבְקוֹלוֹנְיָה. בְּמְקוֹמוֹת הָאֵלֶּה נִתְחַדְּשׁוּ הָאֲכַמְנוֹת שֶׁל תּוֹרָה,
שֶׁהוֹצִיאוּ מִקֶּרְבָּן חֲכָמִים גְּדוֹלִים, וּמוֹרֵי הוֹרָאָה לְכָל בְּנֵי הַגּוֹלָה.
בְּיוֹתֵר הִתְפָּרְסַם בֵּין חֲכָמֵי הַיְהוּדִים בְּגִרְמִנְיָה יֵשֶׁם הַחֲכָם מִמְּגִנְצָה
רַבְּנּוֹ גְּרָשָׁם מְאוֹר— הַגּוֹלָה (בְּמֵאָה הָעֶשְׂרִית לַחֲרָבָן). הוּא יוֹסֵד
בְּמִגְנְצָה יוֹשִׁיבָה גְּדוֹלָה, שְׁאֵלֵיהָ נִתְרוּ צְעִירֵי עַמּוֹ מִכָּל תְּפוּצוֹת
הַגּוֹלָה לְהִשְׁתַּלֵּם בְּסִפְרֵי הַתְּלֻמוֹד וְהַנְּאוּנִים. תְּלֻמֵּי הַחֲכָמִים הָאֵלֶּה
הָיוּ בְּרֵבּוֹת הַיָּמִים לְרַבָּנִים וְלַמְּנַהֲגִים בְּקַהְלוֹת הַיְהוּדִים בְּכָל אֶרְצוֹת
נְלוֹתָם. כְּמוֹ גְּדוֹלֵי הַנְּאוּנִים פָּסַק גַּם רַבְּנּוֹ גְּרָשָׁם הַלְכוֹת בְּעֵנְיֵי דַת
נְדִין וַיַּחֲדֵשׁ תְּקֻנוֹת לְפִי צְרָכֵי הַזְּמַן. בֵּין יֵתֵר תְּקֻנוֹתָיו אָסַר רַבְּנּוֹ
גְּרָשָׁם עַל כָּל הַיְהוּדִים לְקַחַת לָהֶם יוֹתֵר מֵאִשָּׁה אַחַת, מִדְּעֵתוֹ כִּי
נָשִׁים רַבּוֹת מְבִיאוֹת רִיב וּקְטָטָה בְּחַיֵּי הַמְּשֻׁפָּחָה, וְגַם תִּקַּן כִּי הָאִישׁ
לֹא יוּכַל לְתַת גִּט־פְּטוּרִין לְאִשְׁתּוֹ עַל־כִּרְחָה (בְּלֵי הַסְּפָמְתָה). הַתְּקֻנוֹת
הַנְּכוֹנוֹת הַלְלוּ נִתְאָשְׁרוּ אַחֲרָיָה בֵּן בְּאַסְפַּת הַרְבָּנִים בְּגִרְמִינְיָה וַיִּתְקַבְּלוּ
מֵאֵת כָּל הַיְהוּדִים בְּאַרְצוֹת פְּזוּרֵיהֶם. תְּלֻמֵּי הַחֲכָמִים שִׁיְצְאוּ מִבֵּית
מִדְּרָשׁוֹ שֶׁל רַבְּנּוֹ גְּרָשָׁם נִדְרְעִים בְּסִפְרֵי קוֹרוֹתֵינוּ בְּשֵׁם "חֲכָמֵי לַתְּרַנְיָה".
"בֵּימֵי רַבְּנּוֹ גְּרָשָׁם חָי גַּם הַפִּיטָן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יִצְחָק, שִׁיְשֵׁב
גַּם הוּא בְּמִגְנְצָה. הַקִּיסָר הָאֲחֵרוֹן לְבֵית סַפְּטוֹנְיָה, הַיְנִירִיָּה הַשְּׁנִי, נִזְרַר
לְגְרָשׁ אֵת כָּל הַיְהוּדִים מִמְּגִנְצָה וּמִתְעָרִים הַסְּמוּכוֹת, אִם יִמָּאֲנוּ
לְהִתְנַצֵּר. עַל גְּזֵרָה זוֹ חִבֵּר הַפִּיטָן רַבִּי שְׁמַעוֹן תְּפִלוֹת אֲחֵדוֹת
בְּחֵרוּזִים, הַנְּקָלוֹת עַד הַיּוֹם בְּסִלְחוֹת לְעִשְׂרֵת יָמֵי תְּשׁוּבָה. גַּם
רַבְּנּוֹ גְּרָשָׁם חִבֵּר אִזְּ סִלְיָה, הַמְּתַחִילָה בְּחֵרוּזִים:

זה, וזכר למקבים ונמקרים
ועליה כל היום נשקטים—

ובשחתתו גזרות השמד בגרמניה נמצאו בין היהודים רפי
הלבב שבשל פח סבלם ונקבלו למראית עין את הדת הנוצרית.
אולם בעמל רפי שמעון בן יצחק, שהצטוו בעשרו הרב, נתבטלו
הגזרות הרעות על יהודי גרמניה, ואז שבו המוסרים האנוסים
ובתוכם גם בן רבנו גרשם, אל דתם ואל עמם. העובדה הזאת
נשתבשה ברבות הימים, ותהי למסרת-העם על דבר האפיפיוור
אלחנן, בן הפיוטן רפי שמעון ממגנצה.

ו. ישובי היהודים ברוסיה ובפולניה. במדינות, שנחשבו
ברבות הימים על גבול ארץ רוסיה הדרומית החלו היהודים להתישב
עוד בדורות הראשונים אחרי הרבן מבית השני. אל המקומות האלה
באו נוודי היהודים מביצניץ ומנחלות פליפי בנגד, וישבו באחוזות
היונים שעל גדות הים השחור ובחצי-האי קרים (טבריה). ברבות
הימים הגיעו הנוודים היהודים גם עד גדות הדניפר ונחלות הנסיכות
הקיובית. סופר-הדור הרוסי נסטור מספר, כי בשנת 986 למספרם
באו אל קיוב יהודים מארץ הפוזרים הקרוכה, בין יהר כהני הדת
הנוצרית והמשלמנית, להשפיע על ולדמיר נסיך קיוב, כי יתנהד.
אולם הנסיך לא אבה לקבל עליו את דת הנהדות, וען כי היהודים
גלו מארצם בחטאת אבותיהם. אז קבלו עליהם הרוסים ובראשם
נסיכם ולדמיר, את הדת הנוצרית לפי מנהגי היונים, הכהנים
והנזירים הרוסים היו מתופחים עם יהודי המקום בשאלות הדת,
ולפעמים הסיתו את ההמון לפרע פרעות ביהודים "הכופרים". מצב
היהודים ברוסיה החל לאט-לאט להדמות אל מצב אחיהם בממלכת
ביצניץ.

בעבור מאה שנה אחרי ולדמיר, הנקרא בפי הרוסים "הקדוש",
היו עוד היהודים בנסיכות קיוב בשלוה ונסחרו אל הארץ באות
נפשם. הנסיך הנדול סוטפלק תמד בידי הסוחרים היהודים, ונבנת

מסים אחרים ותכנסות המדינה מסר בגידם. בקיוב עצמה הותר ליהודים קהלה חשובה, אך גם עליה עברה כוס הפירעלה בפרץ שם מהומות עם אחרי מות סניטפלק. אזרחי קיוב הציעו את כסא הנסיכות לנלדמיר מונומך, אך הוא התממה לבוא קיובה. בשעת חירום החל האספסוף להתחולל ויבז את אחזת שר האלק פוטימה, ואחר-כך התנפל גם על יהודי קיוב ויבז את רכושם. בני קיוב ש'לחו שנית מלאכים אל מונומך, כי ימחר לבוא אליהם ולשים קץ לתעולתי הקמון. אז מחר מונומך לבוא קיובה, והפרעות חדלו. בשנת 1124 למספרם באה על יהודי קיוב צרה שניה: תבעתה פרצה ותאכל את מרבית כתייה ובתוכם גם את מושבות היהודים. אולם לא ארכו הימים וקהלת היהודים בקיוב שבה לפרח בקדם, כי אל העיר המרפזית הזאת היו נוהרים הרבה סוחרים יהודים מארצות המערב שבאירפה ומאסיה. בקיוב היתה, בנראה, ליהודים שכנה מיוחדת ובספרי קורות הרוסים בדור ההוא נזכרים גם 'שערי היהודים' שנמצאו בה.

ונהדי היהודים מארצות אירפה המערבית הגיעו גם עד גבולות פולניה, שעל גדות הנחלים: ויסלה ונרטה, וישבו שם. עוד בימי קרלוס הגדול היו באים אל גבולות פולניה היהודים להגל מסחרם עם בני הסלבים הקרובים; וכשרבו הרדיפות נגד היהודים באחזות גרמניה, פתרו להם את ארץ פולניה הקרובה למקום מקלטם. העם הפולני לא מצא און בארחים הסדשים וקבל את פניהם ברצון. אנדה פולנית מוכיחה, כי מתחלה לא הכדילו יושבי הארץ הזאת בין האזרחים ובין הגרים היהודים. אחרי מות הרון הפולני פפל, מספרת האנדה, התאספו הפולנים לאספת-עם בעירה קרושביצה לבחר להם ברון חדש, ואחרי ופוחים רבים החליטו: לבחד לרון עליהם באיש, שיבוא בפקר משגם הראשון העירה. על פי מקרה בא הראשון העירה היהודי אברהם פרוחבניק, ויבחרו הפולנים בו לרוןם. אולם היהודי ותר על הכבוד הזה, וייעז את

הפולנים, שובתרו בכוֹ-עמם פּינט, שהיה ברבות הימים לאבי הרוזנים הפולנים מבית הפּינטים. לפי אגדה אחרת השתדלו שליחי היהודים מגרמניה לפני הרוזן הפולני לשק, כי יפתח את שערי ארצו לנוודים היהודים. וכאשר נודע ללשק טיב היהדות וכשרון היהודים בסחר הארץ, הרשה להם להתישב באחוזתו, וגם העניק להם הנחות וזכויות רבות (בשנת 905 למספרם).

האגדות והשמועות הללו מוכיחות בכל אופן, כי היהודים התישבו בגבולות פולניה עוד בהיות הפולנים עובדי אלילים, וכי מרבית יהודי פולניה יצאו מאחוזת גרמניה (ולכן מדברים מרבית יהודי פולניה וליטה בזרנגון גרמני עד היום); וגם אחרי שקבלו הפולנים את הדת הנוצרית, לפי מנהגי הקתולים, הרפו היהודים להתישב בהמונים בפולניה, ואיש לא כהה בהם. רק במאה השתים עשרה למספרם נראו אותות שנאה ראשונים מצד הפולנים אל שכניהם היהודים. אולם הרוזנים הפולנים עמדו כמעט תמיד לימין היהודים, ונענשו בכל חמר הדין את אלה אשר נגעו בהם לרעה. בימי אחרים מימלכי פולניה, נמסרה ליהודים גם הצקת מטבעות המדינה, ועל אחרות מהן נשארו לזכרון שמות הרוזנים הפולנים באותיות עבריות.

* על אודות ישובי היהודים פרוסיה ובפולניה במאה התשיעית העשירית מזכירים גם הנוסעים היהודים, רבי בנימין מטודילה ורבי פתחיה מרננסבורג בספרי מסעיהם בימים ההם.

ז. הפוזרים. * בקרן אורה במחשבי לילה הופיעה השמועה בתפוצות הגולה במאה השמינית-התשיעית לחרבן, כי על גדות הולנה מתקנמת ממלכה אדירה יהודית, מגני הפוזרים. כשנברו הפרעניות וגזרות השמד על עמנו בארצות גלותו, וכבוד היהודים ותורתם שפל מאד, היתה למשיבת נפש לכל העם הדיעה המשמחת, כי עוד יש מלך יהודי, המושל בארצו והמפיל חתיתו על שבטי הגוים הקרובים, שהיו לו למס עובד. הספורים על אודות ממלכת

יהודים בארץ הפוזורים, שנמסרו בין עמנו מדור לדור היו, בנראיה, ליסוד האגדות על ממלכת עשרת השבטים, שעליהם הרבה לספר הנוסע אלדד הדני.

הפוזורים היו מתחלה עובדי אלילים מבני השבט התמרי, ובמאה השמינית, בערך, לחרבן התינהדו מרביתם ובראשם מושלם ושריהם, באשר נודע להם טיב תורת הנהדות מפי היהודים שבאו לגור בארצם. ממלכת הפוזורים השתרעה על גדות הים הפספי, וימשלו בשבטי הסלבים הקרובים: הפמשינגים והורניגים – ופילו חתייתם גם על מלכות ביצניץ. המסורה מספרת, כי מלך הפוזורים בולן יתערך, תרסיא לחרבן. הפיץ לקבל אחת משלש הדתות: היהודית, הנוצרית והמשלמנית. באשר נודע הדבר לקיסר ביצניץ שלח אליו מלאכים, ומתנות רבות בידיהם, להטותו אל הדת הנוצרית. גם פליף הערביאוי שלח אל בולן את שריו להשפיע עליו כי יקבל את הדת המשלמנית. אז קרא אליו מלך הפוזורים גם לרבני היהודים, ובאשר נזכר כי הנהדות היא אם לשתי הדתות הנוטרות, החליט לקבל עליו, הוא ושריו ורבים מבני עמו, את הדת היהודית. לפי אגדה אחרת, בא מלאך ד' אל בולן ואל משנהו בחלום פלילה אחד ויאמר להם, כי ארץ הפוזורים תגדל ותגבר חיל אם יתינהדו הם ובני עמם.

מלכי הפוזורים נקראו מאז פהנים (פהנים), ועיר בירתם הייתה איטל. אשר אצל אשר הולגה אל ים הפספי, קרוב לעיר אסטרחן ברימינו. על אחד מאיי ולגה בנו להם הפוזורים עיר גדולה ובצורה ונקראו לה סרקל, והרוסים קראו לה בילוביו, לאמר: העיר הלבנה. אחד מבני בולן, הפהן עובדיית, קנא מאד לתורת הנהדות, ונקרא ליהודים מהארצות הסמוכות להפיץ את עקרי דתם בין בני עמו וליסד בארצו פהי תפלה ובתי-ספר לבני הנעורים. תורת הנהדות השפיעה לטובה על הפוזורים הפראים במקצת, וממלכתם הלכה הלך וחקק. הפוזורים ראו, כי שבטי הסלבים: הפמשינגים והורניגים, לומשים עין אל ארצם הפרוכה, ונחלו להתבצר ולהגדיל את מספר

צבאותיהם. השכירים היו לרב מפני ערב, ואולם פקידי הממלכה היו ברבם יהודים, והפוזרים היו רבים לפעמים גם את ריב היהודים אחיהם מפני עושקיהם.

בשנת 950 למספרם בערך, נודע גם ליהודי אספמיה, כי עוד יש ממלכה יהודית חפשית ואדירה בגבולות רוסיה הרחוקה.

* וכאשר הגיעה השמועה הזאת גם לשר היהודי גזצר הפליף — הסדאי אבן שפרוט (ראה פרק ב'), שלח מכתב ליוסף מלך הפוזרים בעת ההיא, לדעת אם אמת בפי המודיעים על קיום ממלכה יהודית על גדות ים הפספי; ומלך הפוזרים, השיב לרבי הסדאי תשובה בעברית, בדברים האלה:

„דע, כי אנחנו מפני יפת, בני כור בן הונקמה הגנוי, ואשר שארית מהלך ארצנו וארצה ורחבה — והיא על הנקרה הסמוך לים גרנן מנרחה, מהלך ד' חדשים, ועל יד הנקרה הנה חונים לאמים רבים, וכלם נותנים לי מס. ואני יושב על מבואות הנקרה ולא אעזב את הרוסיים הפאים בספינות, ואני אלהם עמהם מלחמה קשה; ואלו עובתים היו מכהידים כל ארץ וישמעאל. ועוד אודיעך, שיש לי בעוברת שדי בתוך מלכותי שלש מדינות: האחת — יושבת בה המלכה עם גערותיה, ארצה ורחבה חמשים על חמשים פרסה, והיושבים בה: ישראלים, וישמעאלים, נוצרים ואמות אחרות. המדינה השנית ומגרשית: ארצה ורחבה שמונה על שמונה פרסאות, והמדינה השלישית — אני יושב בה עם שרי ועבדי וכל משרתי, ארצה ורחבה — שלש על שלש פרסאות. ועוד שאלתי מדבר קץ הפלאות (לאמר: המאמינים הפוזרים, כי יבוא קץ לגלות), ואנחנו — עניינו אל ד', ואל חכמי ישראל. ואנו רחוקים מציון, אבל שמע שמענו שברב העונות מעו החשבונות (לאמר: לא נודע סתי יבוא הקץ לגלותנו), ואין בגדינו כי אם נבואת דניאל. אל בית ישראל אותי שמו (בלטר: מאמינים אני בגבואת דניאל כי בוא יבוא הקץ).

„והזבירה באגרה, שאמה מתאנה לראות פני, — גם אני כוסף
מאד לראות פניך הנעימים ויקר תפארת חקמתך ונדלתך.
ולו זכיתי להתחבר עמך ולראות פניך הנקבדים ותנעימים!
אמה תהי לי לאב, ואני אהיה לך לבן, ועל פיך ישק כל
עמי, ובדרך היותי יוצא וקא, ובצאתך הנאמנה — ושלום רב“.

הבשורה הזאת עודדה את רוח בני עמנו הרצוצים, שמפני
רחוק המקום לא יכלו לנסע אל ממלכת אחיהם בני דתם ולחיות
בעיניהם בכבוד הנהרות ובגדלתה, אולם לא ארכו הימים וממלכת
הפוזרים התמוטטה, באשר חזקה ממשלת הרוסים בנסיכות קיוב.
בימי הנסיך הרוסי סניטוסלב נפלה כליל ממלכת הפוזרים, אחרי
מלחמה קשה ורבת דמים, והפוזרים גלו מארצם ונתפזרו בארצות
הסמוכות (חזיק לחדון). לפי דברי אחדים מסופרי הדורות, נמלטו
פליטי הפוזרים מארצם אל טבריה (קרים), ושם עוד התקיימה
ממלכתם בחמשים שנה. אף לא ארכו הימים וגם שארית הפליטה
הזאת אבדה, ושרידי הפוזרים התערבו ביהודי אספמיה או בבני
המקרא, יושבי קרים.

ערלום הגדול

תמצית הפרק הראשון.

במשך שש מאות שנה (500-1100) נמצא גורל עמנו בידי שלש רשויות אלו: ממשלת איטליה, ממשלת ביזנץ וממשלת פרנקו-גרמניה. איטליה, ובפרט בירתה רומי יזרה את כבוד היהודים ותפארתם עוד מימי מלחמות החרות בארץ אבותיהם; היא הכירה עוד את בני העם הלוחם בער ארצו ותורתו, ולכן ידעה להתיחס אליו גם בעבוד דורות שלמים ביחס של כבוד. מושלי ביזנץ היוניתי ירשו מאבותיהם ההלנים רגשי בוז לעם השוכן לבדד, הנותן גם תורה חדשה לעמים אחרים והוא בעצמו מוכף לחיות על פי תורתו הישנה. יורשי ההלנים הקדמונים, שהיו ממירים בנקל את כבוד אלהיהם - באלים חדשים, ובדת הנוצרית מצאו להם לא תורת מוסר להשתלמות האדם, כי אם פלחן (קולטוס) חדש. - הם לא יכלו לרעת את סוד הנהדות העתיקה וקיומה, לא הבינו: בשלמה מתעקש זה העם להמר גם הוא אלקיו. יחס הביזנצנים אל היהודים הנה איפוא יחס של נאצה מתוך קנאה.

שבטי פרנקו-גרמניה, יורשי רומי, לא ידעו כלל את היהודים ואת תורתם, ונראו בהם רק את בני העם שהצליב את ישו. יותר לא הפצו וגם לא יכלו, על פי מצב השכלתם השפל, להבין בקורות היהודים ונהדות; (יחס השבטים האלה התפלט למדי עוד טרם שהספיקו ללמד את עקרי תורת הנוצריות. זה הנה יחס של מקיפים שנקראו מההשקפה העליונה" להתנגם בעם קשההערף, שהביג את בראייהם. מאז החלה להתרגם בין עמי הנוצרים האגדה הנוצרה על אודות היהודי הנצחי (אסהסורוס) המתאה לשים קץ לחנו גדודיו ועניויו מגוים, אך מקרח הוא לראות חיים בשביל הגמול, שהם ציו לקמלהו. קיום הנהדות הנה בעיניהם לא לזכות בפני עצמה, אלא לענש מאת מלכות השמים).

ביוצאים מן הכלל היו קרלוס הגדול ולודביק בנו, שהודו בזכות קיומה של הנהדות לבשעצמה. בנוצריות ראו רק נתל שוטף הנובע ממקור הנהדות וקשה לשמור את הנתל בטהרתו אם המעין יחסם. אוילס מרבית מושלי אירופה הנוצרים לא הבינו את האמת הזאת וישתדלו לעקר מן השורש את הנהדות ולהשמיר את נושאי דגלה. מטעם זה הסתירו עת רבה המושלים הנוצרים את דבר הנהדות הפזורים על גדות הנגלה מאת היהודים, יושבי ארצותם, מדאגה פן תרים ידיעה זו את כבוד הנהדות לעיני העמים ותחוק את לב היהודים בתורתם. ממלכת הפזורים היתה ליהודים לעין אגדה סתומה, ולכן לא התאמצו לתוק את הקשר בינם ובין אחיהם בני ברייתם החדשים, למען יוכלו שניהם עמוד בפני אייבם האקר.

שיחה מקדמת.

הערביאים.

בשם הנה נקראו עוד לפניו שבטי בני-שם, שגדרו בחצי אי-גדול בנבול אסיה ואפריקה צפונית. ארצם נחלקה: למדבר ערב, נגדה לארץ ישראל, חצי-האי סיני ולגדות ים-הספירי. מקץ ימים התערבו ביושבי ערב גם בני אדם, נביות, נדר ומדון; אולם על קורות הערביאים השפיעו ביותר שני השבטים הראשונים: הם בני-ידיקטן (או בני שבא) וישובי הדרום ובני יושבי עאל (גם בני קטורה) וישובי הצפון.

שבטי ערב שבנו תמיד למשפחותיהם לכרד, ויתרחקו מעמי הקדם הנאורים; אשור, בבבל ופרס. לא בן היה יחס הערביאים אל העברים בני גנעם: בימי שלמה נכרתה ברית אחיה בין בני שבא ובין בני יהודה ובימי הבית השני נתהדר שבט ערביאי שלם, יושבי מדינת חנויב. מטבעם היו בני ערב אנשי מלחמה והיו על חרבם. והחולשים על גניי הקדם במעט לא נגעו בהם לרעה. בימי קדם לא נכרה כלל מציאות הערביאים בחיי העמים; אך וקנות העם הנה בישא את ילדותו

השפעת הערביאים על עמי אסיה, אפריקה ואירופה החלה עם הופעת נביאם ומחוקקם מחמד. עד העת ההיא היו עוד עובדי אלילים, אולם קרבת היהודים שהתנשבו באחוזותיהם אחרי התרגון השפיעה עליהם לטובה, ונחלו להבין את עקרי נהגות. וכשהופיע מחמד, כבר מצא בתוך עמו אנשים מבקשי ד', ובאחוזו בספר תורת משה לא נבצר ממנו להראותם את הדרך העולה בית-אל עקרי האישלם לקוחים ברבם מתורת הנהגות (במס': ההתרחקות מקניורות ותרע, החק כי האדמה לא תמכר לצמיתות וכדומה). ותורה זו התפשטה במהירות בין עמי אסיה ואפריקה, באשר רוחה היתה מובנה להם מקדם. בעת התורה והדת משכה את הלב את הלב, והיא הניחה את היסוד להשקלת הערביאים בימי הבינים.

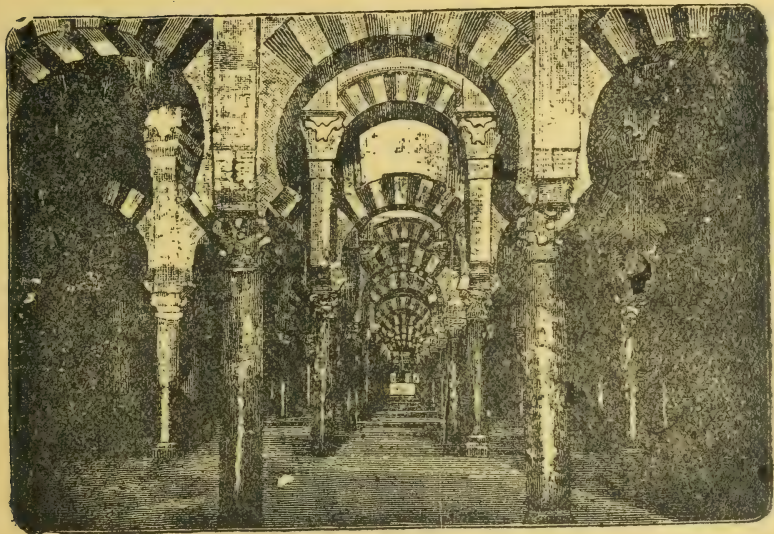
אולם פריד אחים ושנאת חנם הפריעו בעד גדולי העם הפכיר הנה. בין עלי. חסן מחמד, ובין מואבנה שר הצבא בסוניה, פרצה מלחמה בשל השלטון. שהביאה להתפלגות הערביאים עוד בראשית תחלתם. מואבנה נבר על עלי, נהיה לאב לכליפוס מבית-אומיה, ששחרו לבידתם בדמשק במקום מקה הקדושה. בימי הכליפוס האלה התרחבו גבולות ממלכתם באסיה ובאפריקה, והרבה שבטים נקעו להם ונקבלו את דתם. מאפריקה חדרו הכליפוס לאספמניה, ונבקשו את אדמת הווסטגתיים. אך על הפלור מרבין השני קשר קשר גדול דודו של מחמד ושמו אבס, שהיה לאבי שלישי ערב ויער בירתם-בגדד. אז כוננו להם הכליפוס מבית אומיה ממשלה מיוחדת, היא כליפוס קרדובה.

ונשעי התרבות הערביאית צמחו והשתמשו לא בגבול ערב, כי אם על אדמת נבר. מבליפות קרדובה יצא אור גדול, שהאיר דורות שלמים את מחשבי אינרפה הנוצרית. התיקויה הערביאית - שנוסדה ברבה על השקפות אריסטו ואפלטון - הדרגה את תורת המחקר ובעת האומיה ברוח ההגיון והמדע. הקמת התבונה, ההנדסה וידיעות הטבע

הגיעו אצל הערביאים למרום השתלמותן . השפה הערבאית שהיתה מתחלה רק ערבוביה של מלים ומבטאים לקוטים מיתר לשונות בני שם , התפתחה כתורהנהגב ונחף עד להפליא . בספרות הערבאית הופיעו יצירות , שהיו למקור שירה ומחשבה לדורות הבאים .

אך רשת הערביאים קמה עליהם מתוך ביתם . השבטים הנורים , ביחוד באסריקה , שנקבשו על ידם וניבואו אל קרבם , היו ממירריהאור , שהתנגדו לחקירה התפשית של הערביאים באספמניה , ונחריבו את בית המקדש הגדול להשפלת האדם - את פליפות קרדובה . על משואות תרבות הערביאים נראו שגעולים קטנים ומחבלים גדולים , והממלכות הנוצריות שראו בכליכות קרדובה את אוהבן היותר נורא - גרימו ראש למראה התפוצצות העם הערביאי לעמירות , ונחלו להכזן אל מסע העלב .

(א. ליבושיצקי.)

בית מסגד בקרדובה .

פָּרָק שְׁנִי :

עֲלִית הַיְהוּדִים בְּאַסְפְּמִיָּה הָעֵרֶבִיאִית.

תקופה : תת"מ - א. ק"נ לתרנ"ן = 910 - 1220 למספּרם.

ה. רב תּסדאי אבן־שפרוט; המדקדקים. ממשלת הערביאים שנוסדה באספמיה בסוף המאה הששית לתרנ"ן, התרחבה ותפלה מעלה־מעלה במאה העשירית למספּרם. היא השתרעה אז ברחבי חצי־האי הפירגיא, וגררה הגדולות היו: קורדובה, שיביליה, טוליכה וגרנדה. ממלכות נוצריות קטנות נשארו רק בצפון האי הזה, בקשטיליה ובארגוניה. היהודים ישבו בטח בין אחיהם הערביאים תחת שלטון הפליפים דורשי שלום, שפּתרו להם לכירתם את קורדובה. הצלחת ממשלת הפליפים בקורדובה רבתה ביותר בימי עבד־אל־רחמן השלישי ואל־חכים השני (912 - 986 למספּרם). עבד־אל־רחמן התפרסם בין עמי הנוצרים ובין יתר מושלי המשלמים באהבתו הרבה לדעת ולאמנות. ביקמו גדל גם המסחר באספמיה. שהעשיר עשר רב את הארץ. בקורדובה ישבו פחצי מיליון איש: משלמים, יהודים ונוצרים. תושבי העיר היו למופת באחנתם ובאהבתם את האמת והצדק, את כל יפי ונשגב. לא פּח האגרה נחל כבוד וגדלה במדינה. פיראם החקמה ומעלות הרוח. את המלמד והפיטן הוקירו יותר מאת גבור מלחמה. הפליף אל־חכים היה בעצמו משורר ערביאי. נחמד בכל כחו בגדולי האמנות וההשפלה בארצו. בבית עקד ספּרו אסף בארבע מאות אלה מגלות וכתבי־יד יקרי המציאות. בית־המדעים (אקדמיה) בקורדובה יצא לתהלה בכל אירפּה, ורק אנשי מדע וגדולי הרוח נתמנו לפקידני המדינה ולמושלים בעם.

ואחד משורי המלוכה המפרסמים באספמיה הערביאית היה גם
 היהודי רב הסדאי אבן שפרום (תחמוז - תתיק להרדן). הוא היה
 גן להורים מיחסים בקורדובה. יקד בימי נערו על למודי שפות
 ומדעים, ביוחד השתלם בהקמת הרפואה, ונדע את השפות: עברית,
 ערביאית ולטינית על ברין. גם בהיות העולם ובעניני שלטון המדינה
 גדל כח מבינתו, והפליף עבד-אל-רחמן עם לב לכשרונותיו המצוינים
 ונפקידהו ליועצו, לשער החיצון ולמליץ בין ממשלת הערביאים ובין
 חצרות מלכי הארץ. וגם פאשר עלה רב הסדאי לנדלה לא רם לבו
 ויעבד הרבה לטובת אחיו בני עמו. יהודי אספמיה ראו בו את
 בחיר העם וימנוהו למנהיג הקהלות ולנשיא עליהם; והודות לעמל
 רב הסדאי, חיו יהודי אספמיה בימיו בטח ונצליחו בכל מעשיהם.
 כשהיו באים לקורדובה צירים מתצרות גיסר ביצנץ ויתר
 הממשלות באירפה ובאסיה, היה רב הסדאי שואל אותם לשלום
 אחיו היהודים במושבות הן. פעם ספרו לו צירי פָרס, כי במרחקים
 קימת ממלכת יהודים, היא פוזררה, ובראשם עומד מלך יהודי
 ושמו יוסף. רב הסדאי לא האמין מתחלה למשמע אוניו, כי עוד
 יש פנה ברחבי האדמה, ובה מושלים היהודים פאות נפשם וחפשים
 מעל זרים. בעמל רב הצליח למצא את הדרך הנכונה לממלכת
 הפוזרים, וישלח בידי שליח מיוחד מכתב אל המלך יוסף, בדברים
 האלה:

„ממני הסדאי בן-יוצק בן-עזרא, מבני גלות ירושלים אשר
 בספרד, עבד אדוני המלך, המשמחה אפים ארצה לעמתי
 מארץ מרחקים, השיש בנדלתו ובמנוחתו והפורש בפיו לטובנו
 שבשמים להארץ ימים על ממלכתו בקרב ישראל.

„הודיעוני שליחי כרפאן, כי יש ממלכת יהודים הנקראת
 על שם אלכזר, ולא האמנתי לדבריהם, כי אברתי: לא יאמרו
 לי בדבר הזה כי אם לרצות אותי ולהתקרב אלי. ואשתומם
 על הדרך הזה, עד אשר באו שליחי קנסמאמינה (ביצנץ)

בתישורה ובכתב מאת מלכם אל מלכנו, ואשאלם על הדבר
 "הזה, וישיבו אותי, כי אמת הוא הדבר, וכי יש המלכות –
 אלכזר, ושם המלך המולך – יוסף; ואניות פאות אלינו מארצם
 "לאמר: מארץ הכנענים) ומביאים דגים ועורות וכל מיני סחורות;
 ונתתם (לכנענים) – הכת והעו, גדודים ותגלים יוצאים בזמנם.
 "ואני כששמעי את הדברים האלה מלאתי כח וחקו ידוי ואמרה
 "תקנתי. ואפן כה נכה – למצא ציר נאמן לשלח לארצם, לבעת
 האמת הדבר ושלוש אדוני המלך ושלוש עבדיו – אחינו.

"כחותן בליות ולכות יודע, כי לא עשיתי זאת לכבודי,
 כי אם לחדש לבעת האמת: אם יש מקום שיש גיר ומלכות
 לגולה ישראל, ואין הודים בהם, ואין מושלים בהם, ואלו
 יבדעתי כי נכון הדבר, היותי מואם נכבדתי וענוב גדלתי
 ומשפחתי, והייתי הולך מהר אל נבעה בים ובנפש, עד בואי
 אל המקום אשר אדוני המלך הונה שם, ועמה – אם על המלך
 טוב, תיקר גא נפשי בעיניו ויצוה את הסופרים העומדים
 לפניו: לכתב לעבדו תשובה שלמה ויודיעני שרש דבר ויסוד
 כל המעשה (כלומר איה נתנסדה: ממלכת הכנענים). ועוד בקשתי
 מאת אדוני: להודיעני אם יש אצלכם זכר להשבון קין מפלאות
 "טתי יבוא "מישים", אשר אנו מחכים זה כמה. כי גצא
 "מישבי אל שבי, מגולה אל גולה, ומה כח תוחלת במצפה
 "מהי תקנתנו) ועל פלמט הרב אשר באה באש ובמים, אשר
 נישארה מעט מהרבה, ונגרד מכבוד: באמרם לנו כל היום: לכל
 עם ועם יש מלכים, ולכם אין זכר לממשלה) בארץ. וכאשר
 שמענו שמע אדוני המלך ותקף מלכותו ורב תוליו, תמהנו
 ונשאנו ראש, ותהי רוחנו..."

במקץ ימים קבל רב הסדאי את תשובת יוסף מלך כוזרנה,
 וכעבור עשר שנים נתקבלה באספמיה הידיעה המעציבה, כי נפל
 נפלה ממלכת הכוזרים לפני צר. רב הסדאי לא זכה איפוא לראות
 בעיניו את כבוד ממלכת תיחודים. ולהפך: גולי כוזרנה ושיריה בקשו

לקחם מפלט בגבולות אספמיה. תקנותו לראות בגדולת מדינת
 היהודים נכזבה, ומאז שם ר' חסדאי פל מענינו לחזק את פני
 הנהדות ויתמך מהונו באכסניות של תורה בבבל, ובישיבה הגדולה
 שיסד בימיו אחד מחכמי בבל, הוא רבנו משה בן חנוך. על
 אודות החכם התלמודי הזה מספרת האגדה בדברים האלה: אחד
 מארבעת החכמים, שנשלחו מבבל אל תפוצות הגולה לקבל נדבות
 לטובת ישיבת סורא ויפלו בשבי בידי מלחים ערביאים, היה גם
 רבי משה בן חנוך שנפדה משביו על ידי יהודי קורדובה. ר' משה
 התישב בעיר הזאת בעלום שמו, ואיש לא ידע פי רבה בקיאותו
 בספרי התלמוד. פעם בא ר' משה לבית המדרש והוא לבוש קרעים
 בעניו, וירא והנה רב העיר (הדון רבי נתן) מבאר לקהל שומעיו
 איזו סוגיה (ענין) בתלמוד לא כהלקכה. אז קם ר' משה ויבקש מאת
 הרב רשות, פי ירשהו לפרש את הענין באפן אחר. הרב מלא את
 בקשת העני הפדוי משביו, ויתמה מאד, הוא וכל הנאספים, לשמע
 את הריפותו ויבקיאיתו הרבה בספרי התלמוד. באשר גמר ר' משה
 את שיעורו, שהצמיח בו טוב מעם ובהניין, קם רב העיר, רבי נתן הדון,
 ויאמר אל בני עדתו: אני - אינני עוד דין לכם, וזה העני הלבוש
 שק - הוא רבי ואני תלמידו. אז פתרו יהודי קורדובה בר' משה
 למנהיגם ולרבים; והוא עמל להרביץ תורה ברבים, וינסד ישיבה
 בעיר מושבו, שנדלה בערפה הרב בישיבות בבל. אליה נהרו צעירי
 עמנו מאספמיה ומאפריקה הסמוכה, שהקדישו את ימיהם לתלמודי
 הנהדות. שם ר' משה יצא לתהלה בכל תפוצות הגולה, והלכותיו
 אשר פסק היו לחובה לכל היהודים בגזרות נאוני בכל מקדם.

* בימי רב חסדאי החל זרם חדש בשירה העברית ובספרותה.
 ראשי הסגנון החדש היו המדקדקים (חוקרי הלשון): מנחם בן
 סרוק ודונש בן לברט, נכד רב סעדיה גאון. דונש הנהיג לראשונה
 בשירה העברית קצב ומשקל החרוזים וה"כפתיים". גם תכן השירה
 העברית לבש צורה חדשה: פי עד הגעתה היא השתמשו בה רק

לעניני קדש (לאמר: בתפלות). ומאז החלו המשוררים העברים באספמיה לשיר בה גם שירי חול. לרב: שירי תהלה לשירים ולחכמי הדור, או מהתלות ושגינות בחרוזים. המשוררים העברים הלכו בזה בעקבות חבריהם הערביאים. מנחם בן סרוק חבר שיר מספד על מות אביו ר' חסדאי. והשיר הזה הסב אליו את לב השר היהודי. ויקרא לו כי יבוא אליו לקורדובה. ר' חסדאי תמוך בידי המשורר העני, ומאז יכל מנחם לשבת בשלוח ולהתעמק בחקרי השפה העברית, ויחבר את ספרו: "המחברת", המכילה קבצת מלים לפי שרשיהן, עם פללי דקדוק ובאורים. הספר הזה לא מצא חן בעיני הפייטן והמדקדק דונש בן לברט, שעלה על מנחם בכשרונו הפיוטי, ויחבר פנגדו אנרת-בקרת חריפה מאד, ובה הוא מבטל לגמרי את מרבית דקדוקי מנחם ובאוריו במחקרי הלשון העברית. את ספרו הקדיש דונש לר' חסדאי. בלגית שיר הקדשה מצלצל, המתנה את תהלת הנשיא וצדקתו לעמו ולארץ מולדתו. הנשיא עמד מאז לצד דונש וחבריו, ויסר חסדו מעם מנחם. תופוח ההלכי גהפך אחריהן למלחמת אנשים גסה, והודות לדבת שוא ורכילות, שהוציאו נרגנים על מנחם. צוה ר' חסדאי לשומרים יהודים ליסרהו קשה על לא חמס בכפו. אך המשורר העני לא קבל עליו את מרות הנשיא, ויזכיחו במכתב מלא מרורות על נשאו פנים בדיו. מקץ ימים נובח ר' חסדאי, כי שקר ספלו הזלכי רכיל על מנחם, וישלם לו. אהד מתלמידי מנחם הנה המדקדק המפרסם יהודה אבן-דאוד (סיוג, קרא: חיודש) שהנהיג לראשונה את הפלל העקרי בדקדוק הלשון העברית, כי שרשי השמות והפעלים הנם לרב בעלי שלש אותיות.

ט. ר' שמואל הנגיד ודורו. * בימים ההם ירד פבוד הגאונים בכבל והשפעתם על תפוצות הגולה הלכה הלך וחסר. רב האי גאון (עזי חלק ב' פרק י"א, סעיף י"ב), האחרון בגאוגי פומבדיתא, הצמיח בחריפותו בספריי התלמוד ומחקריו בגאוגי כתבי הקדש. הוא חבר

ספרים אחדים בשאלות תרת ובחקר השפה העברית. שנתקבו ברוח
 ההגיון; ומפעם זה התנגד לאמונות המפללות, שהתפשטו אז בישראל
 ובעמים: כי צדיקי עולם יכולים לעשות דברים "שמהויץ לגדר הטבע".
 בגני דורו של רב-האי היו הרבנים (בשם הזה החלו לתקרא מאז
 חכמי התורה בעמנו): רבנו חננאל ורבנו גסים מקוראן, רב שמואל
 בן חפני, רבנו גרשם מאור-הגולה במגנצה, הנאון מסורא וחותרו
 של רב-האי, רבנו אברהם קפסי באפריקה הצפונית ועוד תלמידי
 חכמים, חניכי בית-מדרשו של רב סעדיה גאון, שעמלו לבאר את
 הלכות התורה בדרך ההגיון והמדע. לגדולי ישראל וחקמיו בעת
 ההיא נחשב גם רבי שמואל הלוי אבן-נגדילה, שהיה למשנה למלך
 במדינת הערביאים-הפרברים באספמיה ועיר בירתם גרנטה.

בימים ההם רבו הסכסוכים בין שבטי הערביאים, ואחדות העם
 הנאור והגבור הנה הופרה. אחרי עבד-אל-רחמן ואליהם החלה
 ממשלת הפליפים בקורדובה להתרופף. שבני המדינה הזאת: העמים
 הנוצרים והערביאים האפריקאים (מוזרים), שהיו מערבים בשבטי
 הפרברים, החלו לעלות עליה ולבוזה. בשנת 1013 למספר הנוצרים
 על קורדובה סולמן גשיא הפרברים והערביאים המערבים
 בצפון אפריקה, ותעו ידו על צבאות הפליף ונף את העיר ויושביה
 לפי חרב. מאז נפלה ממשלת הפליפים באספמיה ותחלק להרבה
 ממלכות קטנות, שנקראו על שמות בירותיהן: גרנטה, שיבילה,
 סרקוסה, רבים מפלימי היהודים בכליפות קורדובה התאזרחו בגרנטה,
 ומקץ ימים היה להם לשר ולגשיא -- רבי שלמה אבן-נגדילה.
 הנקרא גם "הנגיד".

ר' שמואל היה יליד קורדובה, וימינו געריו שקד על למודי
 התורה והמדעים, וישתלם בידיעת השפה העברית והערביאית,
 ובשתייהן כתב צחות ויצמון בכתב-ידו הנפה. אחרי חרבן קורדובה,
 התישב ר' שמואל במלכה, שנחשבה למלכות גרנטה, ויתפרנס בחנות

של בשמים ומלכות. חנותו של ר' שמואל נמצאה בקרבת משפחת אל-ערוף. הוא ראש השרים (וזיר) אשר לחבוש מלך גרנטה. ואחת ממשרתות בית אל-ערוף היתה מבקשת את ר' שמואל שיכתב לה מכתבים לאדוניה, שישב תמיד בעיר הבירה. המכתבים האלה, שהצמינו בסגנונם הצה בשפה הערבאית ובכתבם היפה, הספו אליהם את לב ראש השרים אשר במלכות גרנטה, ופעם, כאשר בא אל-ערוף אל בני ביתו אשר במלכה נודמן עם ר' שמואל נתפלא מאד למראה הנני מלמד ונבון אשר בזה. מקומך לא יפירך פה בחנות – אמר אל-ערוף לר' שמואל כאשר הוסיף להפיר את חריפות שכלו וחריצותו – כי אם אתי תלך אל עיר הבירה, ובעצותיך תנהלני בעניני המדינה".

אל-ערוף שב לגרנטה ונקה אתו את ר' שמואל שהיה לו מאז למזכירו וליועצו. ובאשר קרבו ימי הזויר הגדול למות, גלה לפני מלכו כי רק בעצות מזכירו היהודי נהל בנמים האחרונים את עניני המלוכה. וניעצתו להוריש את מקומו אחרי מותו לחכם היהודי הזה. המלך חבוש הוקיר מאד אנשי מדע, וימן את ר' שמואל לאחד מראשי מלכותו. ובמשך עשרים ושמנה שנה שרת בתור וזיר גדול במלכות גרנטה. בחקמתו ובאמץ רוחו הרים את מעמד הארץ ויכוונ סדרים חדשים וטובים במדינה, וברוח מבינתו וזהירותו הציל את גרנטה מסכנות מלחמה עם המדינות הסמוכות. לר' שמואל היו אויבים רבים מבין השרים הערבאים, אשר קנאו בו ובגדלתו; אולם הוא ידע לפנים את דעתם בטוב לבו ובצניעותו. ביחד עם עבודתו המועילה למזבת ארץ מושבו, עמל ר' שמואל גם להצלחת בני עמו, יושבי גרנטה, והמלך חבוש מנהו לנגיד עליהם. ולא רק על יהודי אספמיה הגין ר' שמואל, כי גם קהלות היהודים באפריקה הצפונית, בכבל ובארץ ישראל נהנו תמיד מתמיכתו וחסותו.

שמואל אבן-נגדילה היה לא רק נגיד על עמו, כי בתור אחד מגדולי התורה בדורו היה גם מנהיג דתי ומורה הוראה ליהודי

גבנטה. למרות טרדותיו הרבות בעניני המדינה היה מוצא לו עת פנויה להקריא שעורים תכופים בספרי התלמוד לפני קהל שומעיו ותלמידיו, והיה משיב בהלכה לשואלים הרבים גם מארצות אחרות בעניני הדת. מנכסיו היה מהנה תלמידי חכמים עניים, ומכספו היה משלם לסופרים, שכתבו את ספרי התורה, המשנה והתלמוד להפיצם בין העם. את מקורותיו וסברותיו בהלכה, אסף ר' שמואל לספר אחד נוקרא לו "מבוא התלמוד". זו הוא מבאר בסגנון פשוט ובהגיון את קורות התורה שבעל-פה ופרושי כתבי-הקדש על ידי חז"ל. "מבוא התלמוד" לר' שמואל הנגיד נדפס בראש ספרי התלמוד הברלי עד היום הזה.

מלבד ספריו וחדושויו בתורה, חבר ר' שמואל גם משלי מוסר, מקורות ואמרי חכמה בחרוזים, המצטיינים בצחות סגנונם ובהגיונם העמק. מרבית משליו נכתבו במתכנת משלי-שלמה, ולכן קרא להם בן-משלי; לאספת מזמוריו ותפלותיו, שחבר על פי תהלות בן-ישי. קרא – בן-תהלים, ולקבץ מתקרו בתי האדם ובתורת אלהים, שחברו במתכנת הספר "קהלת" – המיחס לאחד מספרי שלמה בן דוד לעת זקנתו – קרא בן-קהלת.

* בין משלי ר' שמואל הנגיד ישנם ארבעה חרוזים, המראים כי גם בימי גדלתו ותפארתו לא נתעה אחרי הצלחתו והצלחתו בני עמו בגבר, ובקרב נפשו ערג לארץ אבותיו, למדינה מיוחדת – לעמו:

"אֵבֶל עִם קִנְיָה יִרְקֶן

ואזור שֶׁק הוּא חוּגֵר

ותעב פת נקמה יום

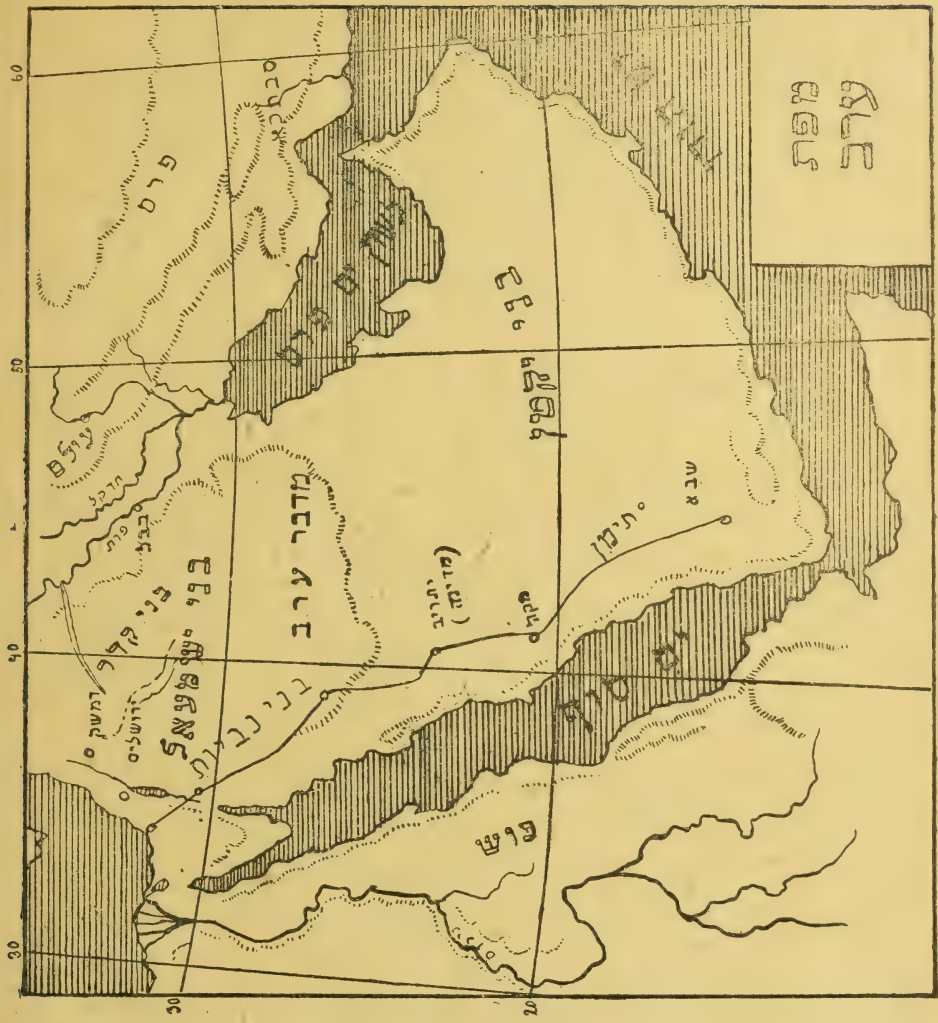
חגור משי, ואתה – גר!

אחרי מות ר' שמואל הנגיד (תחפיו לחרב) מלא את מקומו בתור ראש השרים ונגיד לעמו – בנו יוסף. בימיו מלך בגבנטה בן-חבוש. בדים, ויוסף הביא גם לו תועלת מרבה בעצותיו הנכונות ובחריצותו – בהנהגת המדינה. הוא היה ממנה לשרים ולפקידי המלכות מאחיו

בְּנֵי דָתוֹ. וּבִזְזָה עוֹרֵר נִגְדוֹ אֶת קַנְזַת גְּדוּלֵי הַבְּרָבְרִים-הָעֲרָבִיָּים.
וַיִּתְנַפְּלוּ לְהֶאֱבִידוֹ.

* בַּעַת הַהִיא פָּרְצוּ הַתְּגָרוֹת תְּכוּפוֹת בֵּין הַבְּרָבְרִים בְּאַסְפְּמִיָּה וּבֵין
שְׂבָמֵי הָעֲרָבִיָּים הַמְּהוֹרִים, וְאַחַד מִנְשֵׂאֵי הַבְּרָבְרִים בְּמִדְיַת רִנְדָּה
נִרְצַח בְּיַדִּי מִלְּאֲכֵי חֶרֶשׁ, שֶׁשָּׁלַח בּוֹ שְׁלִיטַי הָעֲרָבִיָּים בְּשִׁבְלִילָה. בְּדַיִם
מְלֶךְ גְּרַנְטָה אָמַר לְקַחַת מִהָעֲרָבִיָּים יוֹשְׁבֵי בִירְתוֹ נֶקֶם בְּעַד דָּם יְדִידוֹ
הַשְּׁפוּד, וַיִּתְנַפֵּל לְהִשְׁמִידֵם, בְּנִשְׂתֵּאֲסֹפוּ כָּלֶם בַּיּוֹם הַשִּׁשִּׁי בְּבֵית מִסְגָּדִם
לְהַתְּפַלֵּל. אֶת מַחְשַׁבְתּוֹ הָרָעָה גָּלָה לְיוֹעֲצוֹ יוֹסֵף, שֶׁעָמַל לַשְּׂוֹא לְמַנְעַ
אֶת מַלְכוֹ מִבּוֹא בְּדָמִים. אִזּוֹ לֹא יָכַל יוֹסֵף לְרְאוֹת בְּהֶרְגַּן חָרֵב אֲשֶׁר
יָבֹוא עַל אֲלָפֵי אֲנָשִׁים גְּקוּיִם וַיִּרְמֹז לְרֵאשֵׁי הָעֲרָבִיָּים בְּגְרַנְטָה, כִּי
יִזְהָרוּ מִהִתְאַסֵּף בַּיּוֹם הַשִּׁשִּׁי בְּדֶרֶכָם תְּמִיד, בְּבֵית תְּפִלָּתָם; וּכְאֲשֶׁר
כִּתְּרוּ גְדוּדֵי הַמֶּלֶךְ אֶת בֵּית הַמִּסְגָּד בַּיּוֹם הַקְּבֹועַ — מִצְּאוּהוּ רִיק
מֵאֲנָשִׁים. הַמֶּלֶךְ הִכִּין כִּי בִשָּׁל יוֹעֲצוֹ יוֹסֵף הוֹפְרָה מִחֲשַׁבְתּוֹ לְהַתְּנַקֵּם
בְּעֲרָבִיָּים, וּמֵאִזּוֹ עָנַן אוֹתוֹ וַיִּשְׁמַר אֶת שְׁנֵאתוֹ אֵלָיו בְּלִבּוֹ.

וַיִּשְׂרֵי הַמְּלוּכָה הוֹסִיפוּ לְעוֹרֵר חִשְׁדִּים נֶגֶד הַשָּׂר הַיְּהוּדִי בְּלִב
הַמֶּלֶךְ, וּפְעַם בְּאֲשֶׁר פָּרְצָה מִלְחָמָה בֵּין גְּרַנְטָה וּבֵין הַמְּדִינָה אֱלִמִּירָה,
הוֹצִיאוּ שׁוֹנְאֵי יוֹסֵף אֶת דְּבַתּוֹ רָעָה בְּאִזְנֵי הַמֶּלֶךְ, כִּי בְּאֲשַׁמְתוֹ עָלוּ
צְבָאוֹת הָאוֹיֵב עַל גְּרַנְטָה, וְכִי יָדוּ בְּקוֹשְׁרִים לְהִדִּיחַ אֶת הַמֶּלֶךְ מֵעַל
כִּסֵּא מְלָכוּתוֹ. הַבְּדוּתָהּ הַזֹּאת הִתְפַּשְׂטָה חֵישׁ בֵּין הַמּוֹנֵי הָעַם יוֹשְׁבֵי
גְרַנְטָה, וּפְעַם בַּיּוֹם הַשְּׁבִיט, בְּאֲשֶׁר הִתְקַרְבוּ גְדוּדֵי אֱלִמִּירָה אֶל הָעִיר,
הִתְנַפֵּל הָאֲסֵפְסוּף עַל בֵּית הַשָּׂר הַיְּהוּדִי — לְרָצְחָהּ. יוֹסֵף הִתְחַבֵּא בְּאֶחָד
מִחֲדָרֵי אַרְמוֹנוֹ, אֲךֶּה יָד מִבְּקָשׁוֹ נִפְשׁוֹ מִצְּאָתוֹ, וַיִּהְרָגוּהוּ וַיִּתְּלוּ אֶת
גּוּתוֹ בְּשַׁעַר הָעִיר (תַּחֲקִצִּי לְהַרְגוֹ). אַרְמוֹנוֹ וְאוֹצַר סִפְרָיו הִיקָרִים הָיָה
לְמִשְׁסָה וְלִבּוֹ בְּיַדִּי הַחַמּוֹן הַפְּרוּעַ. וּכְאֲשֶׁר כָּלוּ הַשׁוֹדְדִים אֶת חֲמַתָּם
בְּבֵית יוֹסֵף נִגִּיד הַיְּהוּדִים, הוֹסִיפוּ לְהַתְּנַפֵּל עַל יְתֵר יְהוּדֵי הָעִיר
וּבִזְזוּם וּבְכּוֹ אֲנָשִׁים, נָשִׁים וְנָפְף לְפִי חָרֵב. מֵאוֹת מִשְׁפָּחוֹת יְהוּדִים
הוֹצִיאוּ אִזּוֹ לְהֶרְגַּ, וַיִּתְּרֵם נִמְלָטוּ עַל נִפְשָׁם אֶל הָאֲרָצוֹת הַסְּמוּכוֹת. בֵּין
הַנִּמְלָטִים הָיוּ גַם: אִשֶׁת יוֹסֵף וּבְנֵי עֲזַרְיָה, הַפְּרָעוֹת הָאֵלֶּה הַשְּׁפִי עַ

לרעה על כל יהודי גרנמה, שלא יכלו להשאיר עוד במקומות מושבותם ונגודו אל אחוזות הערביאים הקרובות.

י. יונה אבן-גנאה, שלמה אבן-גבירול. * דורו של ר' שמואל הנגיד נקרא בפי סופרי קורותינו "תור הנחב", באשר היו הימים ההם תקופת החצליחה לספרות העברית ולחכמת הנהדות. מלבד למודי התורה, שהתפשטה בין כל ישרדות עמנו. בגבולות ממשלות הערביאים. רבו אז בין חכמינו חוקרי הלשון העברית, ממפחי סגנונה וספרותה. הגדול בחוקרי שפת עבר בעת ההיא הוא ר' יונה אבן-גנאה (=דשנח). הוא היה יליד קורדובה ונלמד שם בבית המדרש למדעים את חכמת הרפואה. בנעריו אהב ל"חרוז חרוזים". כנחר צעירי המשפילים בימיו. אך מהר ניכח לדעת כי לא חנן מאת הטבע בכשרון פיוטי, ונקדש את עתו לחקירות הלשון העברית ושמושה, ולפרושי כתבי-הקדש. פרי עבודתו הארפה היו ספרים שונים בחקר הלשון, והמצין בהם הוא חבורו "הרקמה", המכיל באורים מוסדים על דרך ההגיון למקומות רבים בכתבי הקדש, שרבים התקשו בהבנתם.

בעת ההיא חי גם המשורר העברי הגדול, אשר העשיר את שירתנו בהרבה פיוטים מצוינים, הנחשבים למיטב השירה העברית גם היום, — הוא ר' שלמה אבן-גבירול, ובערביאית: אבו-איוב-סולימן אבן-יחיא (מתקניא - תתקצ', בקרוב). הוא נולד בעיר מלקה, כי שם התיישבו אבותיו אחרי החרבן בקורדובה. הצרות אשר באו על אחיו בני עמו בעת ההיא, מות אבותיו בגלותו ונדודיו התכופים מעיר לעיר מסכו על הנער הנאוני רוח עצבות והתמרמרות הנפש. אחרי מלמולים רבים התנישב שלמה בקורדובה, ושם הפיר בכשרונו הגדול רבי שמואל הנגיד, ונט אליו חסד. בת-שירתו החלה להתפתח בהיותו עוד כבן חמש עשרה שנה, ואת מרבית פיוטיו שחבר בעת ההיא היה חותם בשם "שלמה תקמן". רוח יגון חרישי מלאה גם שירי-נעריו אלה, וכל איש ראה מתוך טוריהם את גדל נפשו של הפיוטן הצעיר. בעיר פרקוסה התנדע המשורר אל השר היהודי ר' יקותיאל

אֶבְרָחָם. שְׁהָיָה לוֹ לְאָב וּלְמוֹשִׁיעַ בְּצַר לוֹ. אִךְ אִישׁ-חֶסֶדוֹ זֶה מֵת
 פְּתָאם בְּשַׁעַת הַמְּהוּמוֹת, שְׁפָרְצוּ בְּסַרְקוֹסָה בְּיַמֵּי הַמֶּלֶךְ יַחְיָא אֶבְרָ
 מְנַדְהוּר, וְהַמְשׁוֹרֵר הַצֶּעִיר נִשְׁאַר שְׁנֵית בּוֹדֵד וְעוֹזֵב "בָּיִם יְגוֹנָיו".
 יִצְרוֹתָיו הַפְּיוּטוֹיֹת הוֹסִיפוּ לְהַצְטִיחַ מֵאֵץ בְּסַגְנוֹנָן הַצַּח וּבְצִלְצוֹלָן הַנְּעִים,
 בְּרַפּוֹתָן וּבְצִעְרָן הַעֲמֵק הַמְּרַחֵף עַל כָּל שׁוֹרֵה וְחָרוּז — צַעַר נִשְׁמָתוֹ
 הִיתוּמָה וְנִשְׁמַת עֲמוֹ הִרְצוּצָה בְּגוֹלָה. הַכְּבוֹד וְהַגְּדֻלָּה וְהַתְּפָאֶרֶת,
 שְׁעָטְרוֹ יַחֲדָי סִגְלָה מִקְרָב יְהוּדֵי אֶסְפִּמְיָה — לֹא עוֹרָה אֶת עֵינָי מִשׁוֹרֵר
 הָעַם, וּפְזוּמוֹנָיו הַנִּפְלְאִים, שְׂבָהֵם הוּא מְתַבָּה אֶת צְרוֹת אֶחָיו, אֶת
 מִכְאוּבֵי אִמְתּוֹ הַשְּׁבוּיָה, הָיוּ לָנוּ לְשִׁירֵי-עוֹלָם וְלַתְּפִלוֹתֵינוּ בְּיַמֵּי חָג וּמוֹעֵד
 עַד הַיּוֹם. אֶת מִצַּב בְּנֵי עַמּוֹ בְּגוֹיִם הוּא מְתַאֵר בְּחָרוּזִים מְלֵאֵי-יָפִי
 וְרִגְשׁ עֲמֵק — כְּאֵלֶּה:

א. שְׂבִיחַה עֲנִיָּה בְּאַרְצֵי גְבָרִיָּה,
 לְקוֹסְתָה לְאַמְתָּה, לְאַמְתָּה מִצְרִיָּה,
 מִיּוֹם עֲזַבְתָּהּ — לָךְ הִיא צוֹפִיָּת,
 הַשֵּׁב שְׁבוֹתָהּ, וְיָדָן רַב עֲלֵי לִיָּהּ!
 רַגְנֵי בַת-צִיּוֹן: הַגְּהָה מִשִּׁיחָנוּ,
 לְמָה לְנִצַּח, וְאַדְוָנִים, תִּשְׁכַּחְתָּנוּ?
 ב. לְכָל הַתְּכֵלֶה יֵשׁ-קֶץ, וְאִין קֶץ לְפָרְצֵי,
 כְּלוֹ שְׁנוֹתַי וְאִין מָתוּם לְמַחְצֵי,
 שְׂכַנְתִּי בְּנִלּוֹת מְכּוּעָה כְּבָצֵי,
 וְאִין תּוֹפֵשׁ מְשׁוּמַּת אֲנִיָּה לְהוֹצִיא —
 עַד אָנָּה, יְיָ, בְּאַרְיָה קִצִּי?
 מִתִּי קוֹל הַתּוֹר יִשְׁמַע בְּאַרְצִי?
 מְחוּצִים לְהוֹצִים, סוֹבְלֵי מַעֲמָם,
 בְּזוּזִים גְּזוּזִים, גְּתוּנִים לְמֶרְמָם —
 עַד אָנָּה, יְיָ, אֲנַעֵק חֲמָם,
 זֶה רַבּוֹת בְּשָׁנִים עוֹבְדַת לָמָס;
 יִשְׁמַעֲאֵל כְּאַרְיָה וְעֵשׂוֹ בְּתַחֲמָם —
 זֶה בְּגִיחָנוּ וְזֶה יִקְחָנוּ! ...

יצירות פיוטיות-לאומיות כאלה היו להדר-שנעת בני עמנו הנאנקים
בין עריצי הגוים מעניהם, ולכוס מנחמים ותקנה לימים יותר טובים:

א. שדודים גדודים	לציון תקבץ,
מכורים בלי הון	השובב למרצץ,
השב עבודת	לבושי תשבץ;
ד. השב גרושה	לנחלה ירושה,
ופקוד אנושה	בגד צר ענושה,
אכולה בכל פה,	נתוצה ורטושה.

מלבד שירי-עם כאלה חבר הפיוטן הגאוני הרבה שירי-הניון
ושירי-טבע, מלאי רוממות השירה והשתפכות נפש רגשנית וחולמת.
על כל היצירות הללו שפוד רך פיוטי ונגענעים של אהבה לחמדות
הטבע והחיים. רגשי אמונתו הרבה בלח האלהים המושל ביקום
התפסאו ביותר בשירו המתקרי "כתר מלכות". רגשי אמונה בכירה,
פי בטוב העולם גדון וכי יש אחרית ותקנה לצדיק ורע לו בעולם
הזה - גברו בלב המשורר עוד בימי בחרותו; ועוד אז שגן היטב את
דעות החוקרים הגדולים בתורת-האליהות, שמצא בספרי חכמינו וחקמי
אמות העולם. גם התרפפתקאות שמצאו אותו ואת עמו עוררו בקרב
נפשו נגענעים רבים לאלהים, ואחרי מתקר ועיון רב בספרי החוקרים
שקדמיהו, יצר ר' שלמה אבן-גבירול יצירה מתקדמת-פיוטית מציינה
במינה, מלאה הניון חריף ואמונה שלמה באל יחיד "הראש לכל עגון
ויסוד כל בנין" (כתר מלכות).

שיר-התהלה הזה נכלל בקבות הימים בין תפלותינו שליום
הכפורים. מלבדו חבר אבן-גבירול בערביאית חבורים שונים בתקר-
אלה, ומצגן בהם הוא ספרו "מקור חיים", המקאר בהסברה מדעית
את מציאות האלהים לפי תורת תהדות. בתקירותיו היו לו לעינים
ספרי החוקר הנוני אפלטון וספרי החוקר היהודי פילון האלכסנדרוני.
הספר "מקור חיים" תרגם ברבות הימים לעברית (על ידי רפי שם-טוב
פלקירה וללטינית, והשפעתו הרבה נפרת גם בספרי חוקרי תורת

האלהות הנוצרים בימי הביניים (אצל חכמי הנוצרים נשתמש שמו לאביר-בירול או אביר-צ'רו).
 מות המפורר והחוקר הגדול ר' שלמה אבן-נבירול לוטה בהוד

האנדה. מסרת העם מספרת, כי אחד ממפוררי ערב קנא בגדלת הפיטן העברי ובפרסומו הרב, ונקם עליו ונהרגהו, ואת גופתו קבר בחשאי בגנו פחת תאנה. העין השתמשג על קבר המפורר ויתן את פרו, שהפליא כל איש במראהו הנחמד ובטעמו המתוק. תהלח התאנים האלה הגיעה גם למלך, שקרא אליו את המפורר הערביאי לבאר לו את פשר הדבר המפליא הזה. אחרי ענויים קשים הודה הרוצח על חטאו, ונתלה במצות המלך.

מסרת העם חפצה בזה להשאיר לזכר עולם את שם מפוררו הגדול, אשר עלה כיונק על קבר אמתו (=בגולה). וישתמשג ויהי לעין נחמד למראה, לתאנה הנותנת פרי הלולים עד להפליא ורמוז לכנסת ישראל הנמשלת לתאנה).

יא. ר' בחיי; משה אבן-עזרא; אלפסי. אחד מגדולי החוקרים בעת ההיא היה ר' בחיי הדון בסרקוסה, הנקרא גם אבן-פקודה. הוא חבר בערביאית, שהיתה אז לשפת נמדעים והמחקר ולמדברת בפני יהודי אספמיה, ספר מצ'ון ושמו בעברית, חובות הלכות. עקר פונתו בחבורו זה היה ליסד את תורת האדם לפי רוח היהדות על רגש המוסר והדת. את מצות התורה מחלק בגנו בחיי לחובות-הגוף, והם: מנהגים ונמוסים נגלים לעין כל, ולחובות הלב, והם: מנהגים ומעשים נסתרים מעין האדם, אך נוסדים על רגש המוסר והשכל. המצות המעשיות והמנהגים החיצונים שנתרבו בימיו בחיי היהודים עוררו את החכם הזה להזכיר לעמו את יסוד הנהדות, את תורת המוסר שבה. הספר "חובות-הלכות" השפיע הרבה לטובה על חיי היהודים בתקופת הערביאים, ובתרנמו לעברית על ידי החכמים המתרגמים יהודה אבן-תג'ון ויוסף קמחי) נתחבב מאד על עמנו בכל תפוצות הגולה.

את יצירות ר' שלמה אבן-גבירול חקו רבים מפנימי הדורות
הבאים, אך יורשו ותלמידו הנאמן הנה המשורר משה אבן-יעקב
(בערך, א. לחרק). הוא הנה בן ליהודים מיחסים, ואחד מארבעת
האחים למשפחת בני עזרא, שגודעו בגרמניה בכשרונותיהם ובהשכלתם
המרבה. בשירי ר' משה אבן-עזרא הראשונים השתפכו רגשי אהבתו
העזה לבת אחיו והתמרמרות עמקה, פאשר מאן אחיו לתתה לו
לו לאשה. יסורים של אהבתו הנקובה טלטלו את המשורר מעיר
מולדתו, וניתשב בקשטיליה. אך רחוק המקום לא העלה ארוכה
לפצע לבו, ובמרחקים, גלמוד וחולם חלום אהבתו, יש שהופיע לו
בעין קו תקנה כי אהבתו לא תלקח ממנו, ואז היתה מתעוררת גם
בת-שירתו הנונה לחדנות החיים ולחמדות הטבע:

יפה-תאר וכום בין ונגנה;

ונמר עוף וקול מימי תעלה -

צרי הושק וגיל דואג ושיר עז

ועשר רש, ולחולה - תעלה.

אך גם צל של תקנה זו חלף מהר בהודע לו, כי אהבתו נתנה
לאחיו הצעיר ממנו. הודיעה הזאת מחצה את לב המשורר האמלל
לנמרי, ומאז לא האמין עוד באהבת האדם, ואת הקמת לבו הסוער
עמל להרגיע בדברי תורה ובבת שירתו המתרגזת וקובלת על בגד
אחים, על תקוות נקובות ועל רשעת בני האדם. ולא בין החיים בקש
לו המשורר הנודד תנחמים ומרגע, כיראם על קברות אבותיו:

"הציקוני סעפי לעבר על מלון הורי ואנשי שלומי,

שאלתיים: - ואין מקשיב ומשיב - הבגדו בי לעד אבי ואמי?

כלי-לשון קראוני אלהם והראוני לצדיהם מקומי". (= את קברו.)

את שיריו הרבים אסף ר' משה אבן-עזרא לקבץ אחד, שקרא
לו "תרישיש" או "ענק". מלבד שירי הגיון אלה חבר הרבה פיוטים
וסליחות, ורבים מהם נכללו בסדרי תפלותינו. שירי ר' משה אבן-
עזרא-ופיוטיו מצטיינים בהשתפכות נפש מהורה ותמה, ובשפתם

העשירה והנמלצת. בתור פשרון פיומי לא עלה למדרגת גאוני המשוררים העברים, אולם חני המשורר הזה וצער אהבתו הבדילוהו למוכה מקהל יתר הפיוטנים בדור ההוא.

מלבד פחו בפיוט נסה ר' משה אבן-עזרא לחבר גם ספרים בערבאית ובעברית, בעניני מתקן וקורות הספרות, ולאחדים מהם יש ערך ספרותי חשוב.

ובין חכמי התורה (הרבנים) התפרסם בתור-הזהב רבנו יצחק אלפסי, הנקרא בן על שם עיר מולדתו פס (פיץ) באפריקה

הצפונית. בעת שהיה פרוץ מלחמות גדולות בין מלכי הנוצרים בקשמיליה ובין מלכי הערביאים בשיביליה. הערביאים קראו אליהם לעזרה את אחיהם בני בריתם משבט האל-מורכידים שבאפריקה. בקרבת צלקה פרצה מלחמה עזה ורבת דמים, ומחנה הנוצרים, וכראשם מלכם אלפונסו הששי, נגף מגפה רבה לפני צבאות הערביאים (בשנת

1086). מאז משלו האלמורכידים גם באספמיה הדרומית (אנדלוסיה), ורבים מיהודי אפריקה, שהשתתפו במחנות הלוחמים במספר רב, החלו להשתקע שם. בעת שהיה בא שמה גם רבנו יצחק אלפסי ונתמנה לרב בקהלת אליסנה. שם הרב הזה יצא מהר לתהלה גם למרחוק בקצור התלמוד שחבר ונקראה בשם "הלכות" ומכל תפוצות הגולה נהרו אליו תלמידי חכמים לשמע תורה מפיו. קהלות היהודים באספמיה היו פונות אליו בשאלות תורה, ופסקיו היו לכל היהודים לחובה.

* בעת שהיה פרצה מחלוקת בין רבנו יצחק אלפסי ובין הרבנים ר' יצחק אבן-גיאת ור' יצחק אבן-אלבליה בשל הספר "הלכות".

שהתפשט בין עמנו במדה מרבה, באשר תקל על הלומדים הפשוטים את למודי התורה שבעל-פה. אולם שני הרבנים ההם התנגדו לקצורי המלמוד, ועד יום מותם לא פסקה המחלקת בינם ובין מחבר הספר הזה. עד כמה היתה מחלקת זו רק לשם שמים מראה העובדה, המספרת בספרי קורותינו בעת ההיא: באשר חלה ר' יצחק אבן אלבליה למות קרא אליו את ברוך בנו, והוא נער כבן שבע עשרה שנה, ויצוהו ללכת אחר מותו אל ר' יצחק אלפסי ולבקש ממנו שליחה ומחילה על אשר הקניטהו בדברים בחייו, ולבקשהו בשמו פי יהי לאב לבנו וילמדהו תורה בבית מדרשו. באשר שמע ר' יצחק אלפסי את דברי הנער, בן מתנגדו הגדול, בכה מהתרגשות ויחבק לברוך וינישק לו, ויהי לו מאז לאב ולמוריך. הנער גדל ברבות הימים בתורה ויהי לאחד מתלמידיו הותיקים של ר' יצחק אלפסי.

* לגדולי יהודי ספרד נחשב אז גם ר' אברהם הנשיא, ששרת בתור שר-השופטים באספמיה הערבאית, וחבר ספרים חשובים בהגיון הנפש, בלמודי התכונה ובחקירת הארץ.

יב. רבי יהודה הלוי. והשירה העברית הגיעה אז למרום השתלמותה ביצירות המשורר האלהי רבי יהודה הלוי, ובספריו הערבאיים נקרא שמו: אבו-חסן (א-י-א-ע"ג לחדש). הוא היה יליד אספמיה הנוצרית (קשטיליה), ובימי ילדותו עזב את ארץ מולדתו ונשב באספמיה הערבאית (הדרומית), וילמד תורה בבית מדרשו של ר' יצחק אלפסי באליסנה, וישקד גם על למודי ספרי המחקר וההגיון. מקץ ימים השתלם גם בחכמת הרפואה, ובשובו אחר-כך לטולידה גיבת קשטיליה התעסק גם ברפואות חולים. אולם את מרבית עתו הקדיש לשירתו, ללמודי המחקר ודעת-אלהים. בתור משורר עולה ר' יהודה הלוי על כל הפיטגנים שקדמוהו, וגם אחריו לא קם יוצר כמוהו, במעוף דמיונו, בהרגשותו העמקה ובצחות סגנונו העברי. בימי געריו שר על הדר הטבע, על האהבה ועל חמדות החיים. בנתיב הפיטגנים חבר גם שיירי תהלה לתכמי מדור ולגדוליו, שיירי ידידות, חידות ומתחלות

בחרוזים. אולם ברכות הנמים החלה בת-שירתו העליזה וקלת הפנפים
 לתשב על גורל עמו בארצות גלותו, ומאז עמדה אכל ותהי לכנור
 בת-ציון הנמקה בשביה, ולזמרת נחמיה ותקנותה לעתיד לבוא. גדלת
 עמו וחרבנו, תוחלתו ויאושו, יגונו ונגעגעי — היו מאז לתכן שירי ר'
 יהודה הלוי ופיוטיו. אנקת עמו בנקעת ועולה מתוך פזמונו הקורא
 תגר כלפי ההשגחה העליונה:

יונה נשאת על פנפי נשרים
 וקננה בהקד תוך סדרי סדרים —
 למה נמשמת, נודדה בנערים,
 ומפל עברים — פורשי מקמרים,
 וסיתה זרים באלהים אחרים,
 והיא במקטרים תבכה לבעל נערים...
 ואם אשאל לראות: מתי קץ תפלאות?
 יענו נבואות: הקשית לשאול!...
 ובנות עדינות הנלו ממדינות,
 מסמות בעננות ומנוחות שאננות
 ונפזרו בינות עם לא-בינות
 בלעגי שפה ובלישונות שונות...
 ולמה במרחק עמד זר שחק,
 ודודי רחק ורודי רחק
 נאני מוסר באבירות מוסר,
 נולה ונאסר, וצר עלי צר
 והתריב בקצפו והצית בועפו,
 ואש קדחה באפו — והינקד עד לשאול..

* והשאלות הממרות האלה לא עזבוהו עוד: מחזות הטבע
 וחמדותיו, שלבבו את נפשו מקדם — נראו לו הפעם בלועגים לרש.
 המות הים ושאון גליו מזכירו רק את המית לבו השותת דם למראה
 שפלות עמו; עגי השחקים המסויים בגשמי ברכה את פל ירק. עשבו למינהו.

„לא תִּעֲנִינִי הֵם אֲשֶׁר נִבְקִיעוּ.”

„כִּי אִם יִשְׁתִּי עֵינַי אֲשֶׁר דָּמְעוּ” - ;

דְּמֻדוּמֵי הַחֲמָה הַשׁוֹקֵעֵת לְפָאתַי מֵעֶרֶב - הֵם „מוֹקְדֵי לִבְבוֹ” וְ-נִהְרֵי
אֵשׁ” הַנוֹבְעִים מִמְּקוֹר אֲהָבָתוֹ לְעַמּוֹ הָאֲמֹלָל; כָּל אֵילָן נֶאֱחָה וְכָל גִּיר נֶאֱחָה
מֵעֵלָה לֹא מִקִּבְרוֹ אֶת צֶל אֶרֶץ אֲבוֹתָיו הַנִּשְׁמָה :

יִפְה־נוֹף, מִשׁוֹשׁ תְּהַל, קָרַנְת מְלֶךְ רַב,

לֶךְ נִכְסְפָה נִפְשֵׁי מִפְּאֵתַי מֵעֶרֶב,

הַמּוֹן רַחֲמֵי נִכְמַר כִּי אֲזַכְּרָה קִדְמִי

כִּבְוֹדֶךָ אֲשֶׁר גָּלָה וְגִנְוָה אֲשֶׁר חָרַב!

יִמֵי יִתְנַנְנִי עַל כַּנְפֵי נְשָׁרִים עַד

אַרְוָה בְּדַמְעָתִי עֲפָרֶךָ - וְיִתְעַרְבֵהוּ,

וְאֶת אֲבָנֶיךָ אֲחִיזֶנּוּ וְאֲשַׁקֵּם

וְטַעַם רִגְבֶיךָ לִי מִדְּבַשׁ יִעֲרַב.

לִבִּי בַמַּזְרָח וְאֶנְכִּי - בְּכוֹף מֵעֶרֶב,

אִיךָ אֲמַעֲמָה אֲשֶׁר אֲכַל וְאִיךָ יִעֲרַב;

אִיכָה אֲשַׁלֵּם גְּדֵרֵי וְאַסְרֵי פְעוּד

צִיּוֹן בְּחֶקֶל אֲדוֹם וְאֶנִּי - בְּכֶבֶל יִעֲרַב ? !

וְקַל כְּעֵינַי כָּל טוֹב אֶרֶץ סַפְרָד, כְּמוֹ

וְקַר כְּעֵינַי רְאוֹת עֲפָרוֹת דְּבִיר גַּחֲרֵב.

נִעְגָעֵי רַבֵּי יְהוּדָה חֲלוּי לְצִיּוֹן לֹא הָיוּ רַק שְׂאִיפָה פִּיּוּמִית בְּלִבָּד .
הֵם מְלֹאוּ אֶת כָּל נִפְשׁוֹ וְנִהְיוּ לְחֵלוֹם חֲיוּ וְלִסוּד נִשְׁמָתוֹ . כָּל מִשְׁאֵלוֹת
לְבוֹ וּמְאֻנְיֵו הַתְּרַבְּוּ בַּחֲפֵץ אֲדִיר אֶחָד: לְרְאוֹת אֶת צִיּוֹן, מוֹלֶחֶת
אֲבוֹתָיו הַיְקָרָה .

וְלֹא רַק לְבוֹ הַרְנֵשׁ, כִּי נִם מוּחֹ הַהוֹנָה הַעוֹת הִיָּה נְתוּן כְּלוֹ לְעַמּוֹ
וְלַעֲתִידוֹתָיו . חֲקִירוֹתָיו בְּתוֹרַת מִדְּתוֹת וְחֶקֶר אֱלֹהִים בְּכֹלל וּבְתוֹרַת הַיְהוּדוֹת
וְאֵלֵהֵי הָעֵבְרִים בְּפָרְט. עוֹרְרוּ בּוֹ אֶת הַרְעִיּוֹן לְחַבֵּר סֵפֶר מִסְבִּיר אֶת עֲקָרֵי
תוֹרַתָנוּ וְאֲמוֹנָתָנוּ בְּסִגְנוֹן שְׂאֵלוֹת וּתְשׁוּבוֹת. בֵּין חֶכֶם יְהוּדִי („חֶבֶר”) וּבֵין
בּוֹלֵן מְלֶךְ-הַמּוֹזָרִים, הַחֲפֵץ לְדַעַת אֶת הַתְּהַדְּל שְׂבִין הַיְהוּדוֹת וּבֵין יִתְר

התורות. את חבורו זה כתב ר' יהודה הלוי ערבואית, מפני שמטרתו היתה — הארת תורתנו לעיני העמים. אולם ברכות תמים היה גם לנו לספר-עם בשמו העברי: "הפוזרי". תכן הספר זה הוא: מלך הפוזרים העובד עוד לאלילים (בולן) השתוקק להשיג את מציאות האל, ויקרא לחוקר יוני, לבתן נוצרי ומושלמני פי יבארו לו את עקרי תורתיהם, אך דבריהם לא הניחו את דעתו. את דת היהודים לא תפץ בולן מתחלה להפיר, כי "די לו שהוא רואה בשפלותם" (של היהודים). אולם מדברי הבתן הנוצרי והמושלמני נובח, פי ראיותיהם וסברותיהם נוסדו רק על מאמרי כתבי הקדש, ויואל לקרא גם לאחד מרבני היהודים לברר לו את עקרי הנהדות. והחבר, היהודי משיב תשובות ברורות על שאלות מלך הפוזרים, ומוכיח לו בנמוקים נוסדים על דרך ההגיון את יתרון הנהדות על יתר הדתות, עד כי הפוזרי מודה להחבר היהודי ומתניהד, הוא ושאריו ורבים מבני עמו. דבר התינהדות הפוזרים וקיומם בתור ממלכת יהודים — כבר נהפך במישך דורות אחדים לחידה לעמנו ולמשל בפיו-חקמיו.

כפי יהודה הלוי בחר לו בספרו הפוזרי דרך חדשה, בהסברת הנהדות. דעתו העקרית היא, כי לא הכל אפשר לברר בקורות עמנו בדרך הטבע, באשר יש בהן הרבה מאורעות ועובדות שהנם מחוץ לגבול הטבע. כמו: יציאת מצרים, קריעת הים, גלוי שכינה במתן תורה וכוונמה. במחקריו אלה לא נמשך ר' יהודה הלוי אחרי מרבית חוקרי הנהדות בזמן שהוא, שהלכו בסברותיהם בעקבות חוקרי יון. נשמת המשורר והחוקר הגדול היתה בלה יהודית. גורל עמו וקורותיו בארצו ובארצות נכר הוכיחוהו, כי שונה הוא העם הנפלא הזה מיתר העמים, והנהדות גבולות מותר הדתות בתורת המוסר והצדק, שהיא מטיפה לבני האדם. את יתרון הנהדות על חכמת יון הוא מוכיח בתרוז קצר וחריה:

ואל משיאך חכמה יוגית,

אשר אין לה פרי, כי אם — פרחים"...

והתפרתו ביתרון הנהרות חזקה בלב המשוחרר האלתי את אמונתו.
כי עוד עתידות גדולים צפוינים לנושאי דגלה. ומאז עוד רבו בקרב נפשו
הנגעגעים אל ערש ילדות עמו ומולדת תורתו.

אולם את חפצו הכביר הזה יכול להוציא אל הפעל רק בסוף ימיו.
מפני שהדרכים לארץ ישראל היו אז – בראשית ימי מסע הצלב הראשון
(ראה פרק ד) – בחזקת סכנה. ובמות עליו בעתו, עזב ר' יהודה הלוי
את בני משפחתו בטולידיה ויפרד מעל אוהביו, קרוביו ותלמידיו הרבים
ונושם את פניו – לארץ מישאת נפשו. אחרי טלמולים רבים בספינה
ותלאות הדרך בים סוער הגיע המשוחרר אל מצרים, ושם חרדו לקראתו
ידידיו וגדולי היהודים. מראות הטבע בארץ הנפה הזאת עוררו בלבם
הרגש זכרונות עמו מימי קדם, ונגעגעו לראות את אדמת אבותיו לא
נתנו דמי לו. ידידיו אמרו לעצרתו במצרים, אך המשוחרר לא יכול
לשבת בשלוח בקרב בת ארץ חלומו – ויסע שמה בלי התמהמה. ובעת
ההיא כבר היתה ארץ ישראל בידי נוסעי הצלב הפרנקים, ששכשוה
מידי המושלכנים. מצב היהודים יושבי הארץ לא הורע לבתחלה.
אולם לב המשוחרר נשבר בקרבו למראה עיניו. דברי ימיו האחרונים
בארץ ישראל לומים בערפל האנדה. לפי מסרת העם, פשהגיע רבי
יהודה הלוי לשערי ירושלים, נפל ארצה ונתמוגג בככי למראה חרבות
עיר הקדש. ובדמעות קודחות על לחיו שר את שירתו, שהיתה לקינת
כל עמנו בצום השעיה בפאב עד היום:

ציון, הלא תשאלי לשלום אסיריך,
דורשי שלומך והם יתר עדכונך!
מים ומורה ומצפון ותימן שלום
רחוק וקרוב שאי מפל עברך;
ושלום אסיר-מאנה נותן דמעיו כפל
תמון ונקסף לרדתם על הכרונך –
גבכות ענותך אני מנים, געת אחלום
שיבת שבותך – אני כגור לשירך

חַי נְשָׁמוֹת אֲנִי אֶרְצֶה, וּמִזֶּרֶם דְּרוֹר
 אֶבְקֶה עֲפָהָ וְנִפְתַּח צִוּף נְהַבֶּהָ ;
 וְנִעַם לְנַפְשִׁי הַלֵּךְ עִרְם וְחֶף עָלַי
 חֲרִבוֹת שְׂמֵמָה אֲשֶׁר חַי דְּבִירָה .
 אִיךָ יַעֲרֵב לִי אֶכֶל וְשִׁתֵּת עֵת אֲחֵזָה
 כִּי יִסְתַּכּוּ הַכְּלָבִים אֶת כְּפִירָה ;
 אוֹ אִיךָ מֵאוֹרֵי־יוֹם יְהִי מִתּוֹק לְעֵינַי, כְּעוֹד
 אֶרְאֶה בְּפִי עֲרָבִים פְּגָרֵי נִשְׁרִיף ? ! —
 כּוֹס הַיְגוּנִים — לֵאמֹר ! הֲרַפִּי מַעַט, כִּי כָּר
 מְלֹא כֶסֶלִי וְנַפְשִׁי מִמְרוֹרָה . . .
 אֲשֶׁרִי הַמַּחֲכָה וְנִינֵעַ וְיִרְאֶה עֲלוֹת
 אוֹרָה, וְיִבְקָעוּ עָלָי שְׁחָרָה ;
 לְרֵאוֹת כְּטוֹב בְּחִירָה וְלַעֲלוֹ בְּשִׁמְחָה .
 כְּשׁוֹבֵךְ אֲלֵי קַדְמַת נְעִירָה ! —

וּבַעֲת הַחַיָּא עָבַר, לְפִי דְבָרֵי הָאֲנָדָה, פָּרַשׁ עַל הַמְשׁוֹרְרֵי־הַנְּבִיא
 וְנִרְמְסָהּוּ בְּרַגְלֵי סוֹסוֹ, וְנִמְתָּ .

* אֲנָדַת הָעַם הַנִּיחָה עַל קֶבֶר בְּחִירָה: יְהוּדָה הַלּוֹי וְשְׁלֹמֹה בֶן
 נְבִירוֹל כְּמַעַט זֶרֶם־פְּרָחִים אֶחָד. לְפִי דְבָרֵי אֶחָדִים מִסוֹפְרֵי קוֹרוֹתֵינוּ
 הָאֵמִין ר' יְהוּדָה הַלּוֹי בְּתֵם־לִבְבוֹ, כִּי הַנוֹצְרִים יָשִׁיבוּ אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
 לַיהוּדִים. אוֹלָם תּוֹחַלְתּוֹ זֶה נִכְזָבָה, וְנִשְׁמַת הַמְשׁוֹרֵר — בְּרַגְלֵי נִרְמְסָה .

י. אֶבְרָהָם אֶבְרָעֹרָא ; — אֶבְרָהָא ; בְּנִימִין הַנּוֹסֵעַ ;
 אֶלְהָרִיזִי . בֶּן דּוֹרוֹ וְחֶבְרוֹ שֶׁל ר' יְהוּדָה הַלּוֹי הָיָה הַחוֹקֵר וְהַפְּסִין
 הַחֲרִיף ר' אֶבְרָהָם אֶבְרָעֹרָא (רֵאשִׁי תִיבוֹת : הַרְאֵב"ע), יְלִיד
 טוֹלִידָה (א. כ' לַחֲרָדוֹ) . הוּא הָיָן מֵאֵת הַטְּבַע בְּכִשְׁרוֹנוֹת מְצֻנִים, וְגַם
 רַכִּישׁ לוֹ יְדִיעוֹת הַגּוֹנוֹת בְּחֻכְמוֹת וּמַדְעִים שׁוֹנִים. כָּל יָמָי הִחֲכַם הָיָה הֵם
 שְׁלֵשֶׁלֶת אֶרְפָּה שֶׁל גְּדוּדִים וְדִלוֹת, רַגְזוֹ וְהַתְּרַפְּסָאוֹת בְּעַד פֶּת לֶחֶם. לְכָלִי
 מִשְׁחָק הָיָה בִּידֵי מְלוֹ הָרַע, וּבְכָל אֲשֶׁר פָּנָה פָּנָה בַּקֶּשׁ וְאֶבְרָהָם
 נִנְהַע עַל דְּרָךְ חַיָּו. אֶת הַרְפָּתְקָאוֹתָיו וְרַע מְלוֹ מִתְנַהַר ר' אֶבְרָהָם אֶבְרָהָם

עָזְרָא בְּצַחֲוֹק מֵר בְּחֵרוּזִים חֲרִיפִים וְעוֹקְצִים כְּאַלֶּה :

„אינני להצליח ולא אוכל, כי עתונני כוכבי שמי (= מזל) :

לו אהיה סוחר בתכריכים – לא יגועו אישים כל ימי ;

נלגל ומזלות במעמדם עוו במהלכם למולדתי :

לו יהיו גרות סחורתי – לא יאסף השמש עד מותי : . .

* ועד כמה בזה הלחם החסד, שהיה מקבל מתומכיו הנדיבים,

מעידה שנינתו בחרוזים זו :

אֲשִׁכִּים לְבֵית תְּשׁוּר, אֲזִמְרִים : כָּרַר רָכַב,

אָבָא לָעַת עָרַב, אֲזִמְרִים : כָּבַר שָׁכַב ;

או יעלה מרכב או יעלה משכב –

אִזְיָה לְאִישׁ עָנִי נוֹלַד כְּלִי כוֹכְבִי !

* בימים ההם רבו המהומות בגבולות ממזלות הערביים.

ומקורות פרנסת היהודים דללו. מצבם המדיני החל להתרופף ואיש לא ידע מה ילד יום. ו גם בימים רעים כאלה היה יכול חכם בעל ידיעות רבות כראב"ע למצא לו פרנסתו בכבוד, לולי רוח הנדידה שאחזה אותו ולא נתנה לו לשבת בשלוח במקום אחד. ר' אברהם אבן-עזרא הפיר בחסרונו זה, ובאחד משיריו העוקצים הוא מודה, כי „נדוד הסיר אוני“, אך למשל ברוחו הנודד לא יכול. לעמת שפלות מצבו החמרי הביאו לו טלמוליו ומסעותיו באירפה, באסיה ובאפריקה תועלת רבה, למראה אנשים ועמים וארצות חנייהם השונים. דעת בני-אדם הוסיפה לשכלו השגון פקחות מיוחדת ולהבוריו השונים – חריפות והשלמת הסגנון. בשיריו ובמליצותיו בחרוזים (מספרם בשלש מאות) אין רוח השירה גביצרות שלמה אבן-גבירול, משה אבן-עזרא ויהודה הלוי ; אולם בעקצו ושנינותו עולה הוא עליהם.

את כח חריפותו ושקידתו הרבה הראה ר' אברהם אבן-עזרא בפרושו לכתב-היד הקדש, מתחלה – לחמש מגלות, ואחר כך – לחמשה חמשי תורה ולאחדים מספרי הנביאים וכתובים. באוריו מצמינים ברוח הבקרת השפוכה עליהם במחקרי השפה העברית והשתלשלות

המקרים בקורות עמנו ובחקר-אלה. במקצ'ע זה היה ר' אברהם אבן-עזרא הראשון שטהר את כתבי הקדש מנפתולי המפרשים הקודמים, המגלים לפעמים פנים בפרושי התנ"ך שלא כהלכה. ברוב באוריו הלך בעקבות המסורה, אולם במקום שמצא סתירה לידיעת השפה ולמציאות הרשה לו לבאר את הפסוק ברוח המתקר החפשי. פרושים כאלה עוררו פגנתם את דעת אחדים מרבני הדור, אך מרבית חכמי עמנו הודו לראש"ע על יבודתו המועילה ובאוריו היו להם למקור עיון רב עד היום.

מלבד פרושיו לכתבי הקדש חבר ר' אברהם אבן-עזרא ספרים שונים בנדקדוק שפת עבר, ויספר בהם את מחקרי השפה ברוח בקרת ובסגנון מלשש. בחקר הדת חבר ספרים אחדים. ובתוכם הכי חשוב הוא חבורו "יסוד-מזרא". יותר מצינים הם ספריו בחכמת התכונה והתנדסה.

לר' אברהם אבן-עזרא היו מתנגדים רבים, אולם גדולי הדור ידעו להוקיר את ידיעות החכם המופלא הזה ואת פקחותו. על דבר התנדעותו אל המשורר ר' יהודה הלוי מספרת האגדה לאמר: פעם סר אל בית ר' יהודה הלוי איש עני ללון שם הלילה. המשורר עמל אז בחבור איזה שיר על פי אותיות האלף-בית בראשי תיבות. באשר הגיע לאות ר התקשה המשורר למצא את החרוז הדרוש לו ונישאר את כל השורה היא פנויה על הגליון. למחרת היום, באשר הקיץ ר' יהודה הלוי משנתו, השתומם מאד למראה עיניו כי השורה הפנויה נמלאה בטיב-טעם ובכשרון פיוטי. "דבר פנה היה יכול לעשות או מלאך ד' או — אברהם אבן-עזרא!" ... קרא המשורר הנדול מתוך התפעלות. אז גלה לו העני את סודו, כי הוא הוא — אברהם אבן-עזרא, וסתיום ההוא חיו באהבה ובכידות רבה.

אחרי מלמולים רבים שכ ר' אברהם אבן-עזרא זמן ושבע ימים ורגז לארץ מולדתו, ונקת בנבול אספמיה בן שמונה ושבעים שנה (א. צח לחרב).

ובתור חוקר קדמוניות וסופר קורותינו הצמנן בעת היתה ר' אברהם בן דוד (= אבן-דאוד = הראב"ד), יליד טולידה. מלבד בקיאותו הרבה בלמודי התורה, השתלם גם בחכמות ומדעים, ושמו יצא לתהלה בחבורו "אמונה רמה" (שחבר ערביאית), המסד את עקבי הדת על יסודות המחקר, בניתר חוקרי דורו, ויספר המקבלה (שחבר עברית), המכיל את תמצית קורות עמנו מתקופת אנשי פנסת הגדולה עד דורות הרבנים. ביוחד חשובות הידיעות המובאות בספרו זה על אודות חיי היהודים בספרד בימי השפלת הערביאים. מלבד שני הספרים האלה חבר עוד: קצור קורות הרומאים מימי רומולוס עד תקופת הוסטאנתים וקורות עמנו בימי הבית השני.

* חיי החוקר הזה אינם ידועים לנו בפרטרוט. הוא היה תלמידו של ר' ברוך בן אלבלה, ואת מחותו מצא מרפאות חולים בעיר מולדתו. לעת זקנתו פרצו מהומות בטולידה, והאספסוף פרע פרעות ביהודי העיר הזאת. בשעת הפרעות הללו נהרג גם הראב"ד על קדושי השם (1180 לספירה).

בן דורו של ר' אברהם אבן-דאוד היה הנוסע ר' בנימין איש טולידה. החכם הזה התפרסם בספר מסעותיו, שנסע באסיה, באפריקה ובארצה (ראה פרק א' סעיף י'), ויחקר את ארצות הגוים בכלל ואת חיי בני עמו הפזורים על אדמות נכר—בפרט. את כל אשר ראה ושמע מפי אנשים נאמנים על קהלות היהודים בתפוצות הגולה, נמוסיהם ונאודותיהם—אסף אל ספרו "מסעות בנימין". בבספרי יתר התפרים בעת היתה נמצאות בו גם ידיעות שישאב ממקור שמועות ומסורות-עם; אולם בכלל יש לספר הזה ערך חשוב מאד עד היום הזה.

והאחרון בפוסטי היהודים באספמיה היה ר' יהודה אלחריזי (בערך: א. צו—א. קיז לחרגו). בבשרונו הפיוטי ובתכונת נפשו דומה הפיטון הזה לר' אברהם אבן-עזרא. כמהו אהב לנוע, ואת מרבית ימיו בלה לא בספרד ארץ מולדתו, כי אם בפרנקיה, במצרים ובסוריה. בספרו מתחמוני המכיל חמשים פרקי שירה (שערים) וספורים בחרוזים הוא

מעביר לפני הקורא את כל התלצה אשר מצאתו בימי גדודיו הרבים בארצות שונות, ומצור בכשרון מפורסם של חכמי עמנו ומשורריו בעת ההיא. ר' יהודה אלחריזי היה יותר מליץ בחרוזים מאשר משורר, והוא בעצמו מודה כי לא חנן מאת הטבע בכשרון פיוטי רב:

אחרי אשר נאסף שלמה היושב על בסאו

נגוע ונמת אברקם אברעורא נשיאו;

ויהודה הלוי שר צבאו ומשה - נביאו,

נסמם חזון השיר ומוצאו ולא יסף מלאך ד' להראוה.

והנה אנחנו פה ביום מלקטים שכחת שבליתם,

יום ולילה גרוץ כמעגלותיהם, וניגע ולא נגיע אליהם..."

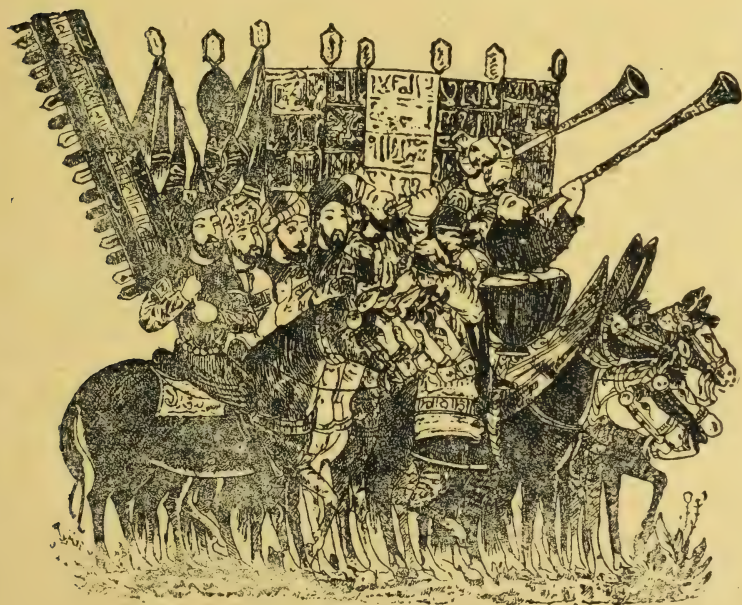
טו. גזרות העומד בארצות האישלם. * בת מהמד לא אהדה
את כל בניה באסיה ובאפריקה. עוד בראשית הוסדה קם פרויד
הדעות בין נושאי הדלה: מפלגה אחת האמינה מלבד בספר הקורן
גם בתורה המסורה (בני סנה) ומפלגת המתנגדים בפרו במסורה
(בני שיא). הפליפים מבית מואבנה היו מתנגדי המסורה ואת
תורת קורבן עמלו לברר פרום המדע והסקירה; והפליפות בקורדובה
שהיתה למופת בהשפלתה לעיני העמים, עוד הגדילה את הפרוד בין
המושלמים המאמינים במסורה ובין מתנגדיהם. אך כל זמן שנד
הפליפים מבית אומנה היתה על העליונה. לא נגעו קנאי המסורה
לפגע במושלמים הנאורים ובבני יתר הדתות - לרעה. אולם
כשפליפות קורדובה החלה להתפוצץ בשל מלחמת אחים ושנאת חנם,
הרימו המושלמים הקנאים ראש ונחלו להתנגם במתנגדיהם, שקראו
להם בופרים, וביהודים אשר עמלו הרבה בהפצת ההשפלה
הערביאית והסקירה החפשית. ביהוד גדלה הרעה כאשר התפרצה
קנאת הדת הנוצרית בעצם תקפה, ונוסעיי-העלב (ראו פרק ד') היו
למופת לקנאי האישלם במלחמת הקדש, אשר קראו על כל בן דת
אחרת ובאמצעי רשעהם: להפיץ תורת מחוקקם בלח הקרב.
בעת ההיא נברה בין המושלמים הפריים באפריקה הצפונית

פתת האל-מוהידים (בני הנביא). מִסַּד הַפֶּתַח הַדְּתִית הַזֹּאת, עֲבַד-
 אֱלֹהֵי-תְמוּרָה, הַתְּפָרַסְם לְשִׁלְיַח-אֱלֹהִים («מוהדי») לְהָשִׁיב לְדַת
 הָאִישׁלָם אֶת כְּבוֹדָה הָרֵאשׁוֹן וּלְבַעַר אֶת הַכְּפִירָה מִקֶּרֶב הָאָרֶץ;
 כְּשִׁמַּת אֲבֹת־תְּמוּרָה יִרֶשׁ אֶת מְקוֹמוֹ וְאֶת קְנָאוֹתוֹ תִּלְמִידוֹ עֲבַד-אֱלֹ-
 מוֹמִין, שֶׁקָּרָא מִלְחָמָה עַל הַפְּלִיפִים הַגְּאוּרִים מִבֵּית הַמּוֹרְכִידִים,
 וּבְרֵאשׁ מַחְנֶה רַב עָלָה מִנְּבוּל מְדִינָתוֹ וַיִּצַר עַל הָעִיר הַגְּדוֹלָה מְרוֹקֶשׁ
 וַיִּלְכְּדָנָה. בְּעִיר הַזֹּאת וּבְסִבּוֹתֶיהָ יָשְׁבוּ הַרְבֵּה יְהוּדִים, וְהַקְּנָאִים
 הָאֱלֹהִימוֹהִידִים שְׂכוּרֵי תַנְצָחוֹן וְתַאֲוֹת הַמִּלְחָמָה שִׁפְכוּ עֲלֵיהֶם אֶת כָּל
 חֲמָתָם. בְּקְנָאֵי הַנוֹצְרִיּוֹת הִצִּיעוּ גַם הֵם לִפְנֵי הַיְהוּדִים בְּרָרָה כְּזוֹ:
 הַמֶּרֶת דָּתָם אוֹ – מוֹת, יְהוּדֵי מְרוֹקֶשׁ הָיוּ פְּאוּבְדֵי עֲצוֹת; רַבִּים מֵהֶם
 נִמְלְטוּ עַל נַפְשָׁם מִצְרִימָה וּסְפָרְדָּה, וְהַנְּשָׂאִים קָבְלוּ לְמַרְאִית עֵין אֶת
 דַּת הָאִישׁלָם, וּבִסְתֵר חָיו עַל פִּי חֲקֵי תוֹרַת אֲבוֹתֵיהֶם.

* לְפִי דְבָרֵי סוֹפְרֵי הַדּוֹרוֹת בָּא אֱלֹהִימוֹמִין עַל רֵאשֵׁי הַיְהוּדִים
 בְּמְרוֹקֶשׁ בְּמַעֲנֶה כְּזוֹ: בְּאֲשֶׁר הוֹפִיעַ מִחֲמַד בְּעוֹלָם הַבְּטִיחוּהוּ לְפִי
 הַאֲגָדָה הַמוֹשְׁלֵמְנִית, הַיְהוּדִים כִּי קָבַל וְקָבְלוּ אֶת תּוֹרַתוֹ אִם בְּמִשְׁךְ
 חֲמֵשׁ מְאוֹת שָׁנָה לֹא יָבוֹא מְשִׁיחַ לְגֵאֲלָם מֵאַרְצוֹת גְּלוּתָם; וְעַתָּה,
 בְּעֵבֶר הַזְּמַן הַקְּבוּעַ, עַל הַיְהוּדִים לְשַׁמֵּר אֶת מוֹצֵא פִּיהֶם, וְלֹא – אַחַת
 דָּתָם לְהַמִּית. בְּעֵמֶל רַב עָלָה בְּיַדֵּי יְהוּדֵי מְרוֹקֶשׁ לְפַעֵל עַל רֵאשׁ הָאֱלֹ-
 מוֹהִידִים, כִּי יַחְלִיף לָהֶם אֶת עֲנֵשׁ הַמּוֹת – בְּגִלוּת; מִפְּנֵי הַתְּנָאִים
 הַקְּשִׁים, שֶׁיְהוּדֵי אִירָפָה הָיוּ שְׂרוּיִם בָּהֶם בְּעַת הַהוּא, אֲבָד בְּמַעֲט
 מְנוּס לְמִרְבִּית יְהוּדֵי אִפְרִיקָה הַצְּפוֹנִית, וּרַבִּים מֵהֶם נֶאֱנָסוּ לְהַשְׁתַּמֵּד.
 מִלְּבַד זֹאת לֹא דָרְשׁוּ בְּנָאֵי הָאִישׁלָם מֵאֵת הַיְהוּדִים הַמוֹמְרִים כְּפִירָה
 בְּעִקְרֵי תוֹרָתָם וְהַתְּרַחֲקוֹת גְּמוּרָה מִחַיֵּי עַמָּם, בְּאֲשֶׁר דָּרְשׁוּ הַנוֹצְרִים,
 בַּק סְתֵם-הוֹדָאָה כִּי «מִחֲמַד הוּא נְבִיא אֱלֹהֵי». וְרֵאשֵׁי תַנְחֻדוֹת בְּעַת
 הַהוּא הוֹרוּ הַלְכָה לְאֱלֹהֵי הַיְהוּדִים שֶׁהָיוּ אֲנוּסִים לְבַחַר בְּמוֹת אִם לֹא
 יוֹדוּ לְדַבּוֹר זֶה – «יֹודָה וְלֹא יִהְרַג». הַמוֹמְרִים הָאֱלֹהֵי לֹא עֲזָבוּ אֶת
 מִנְּהִגֵי תַנְחֻדוֹת גַּם בְּגִלוּי, וַיִּוְסִיפוּ לַעֲסֹק בַּתּוֹרָה כְּבַתְּחִלָּה. אוּלָם מִקֶּץ
 זְמַיִם הַכְּסִיקוּ רַבִּים מֵהֶם כָּל קֶשֶׁר בֵּינָם וּבֵין הָאִישׁלָם (לְבַקֵּר אֶת בֵּית

מסגד המושלמנים) ויבחרו למות על קדוש השם מנשא מסנה כל שהוא על פניהם.

לא ארכו הימים ומחנות האלמוהידים התפרצו אל גבולות אספמיה. אחרי מלחמה קשה נלכדה לפניהם בירת אנדלוסיה היא קורדובה, ובתי התפלה והמדרש הנהדרים של היהודים נהרסו בידיהם כלי חמלה. בקהלה זו ישב אז על פסא הרבנות הרב החוקר ר' יוסף בן צדיק, ולבו נשבר בקרבו למראה חרבן עדתו, ונמת מרב צער ונעמת נפש. אחרי קורדובה פכשו האלמוהידים גם את גרנטה ושיביליה ויתר ערי אספמיה הדרומית, ויגרעו את האלמורבדים לפי חרב. קהלות היהודים בכל מדינת אנדלוסיה נחרבו, והאכסניות של תורה ובתי המדרש למדעים בשיביליה, בפאליסנה וביתר הערים — נשמו. מרבית יהודי אנדלוסיה הברחו לקבל עליהם את דת האישלם, והנשארים נמלטו על נפשם אל הארצות הסמוכות.

צבאות הערביאים

תמצית הפרק השני

סבלנות וקנאות.

תור הנהג' ליהודי אספמיה הערביאית גמשך נמאתים וחמשים שנה בקרוב: (הת"פ-א. ק"ל לחרבן). במשך העת הזאת הלכו ראשי הנהרות והאי שלם שלובי זרוע. נהנו זה מזה והנו זה את זה - ויצרו יצירה ענקית, היא השפלת הערביאים, שהיתה ליסוד מוסד לתרבות כל האנושיות עד היום. מלבד קרבת הגנע שבין הערביאים והיהודים הביאה את שני העמים הנאזרים האלה לידי אחזה גמורה הסבלנות המצינית, שהצטינו בתקופה זו מורי הנהרות והאי שלם. קנאת הסופרים, החוקרים והמשוררים הערביאים הרבתה את חכמת הנהרות, שיצאה מד' אמות של ההלכה ויהי למאור לבני עמה, לשמש מחממת ומלטפת את כל בניה האמונית, למקוון ועד גדול. גדולי ישראל כר' הסדאי אבן שפרוט ור' שמואל הגייר, חכמי התורה כר' יצחק אלפסי ורבנו בחי, חוקרי הלשון כרונש בן לברט ויונה אבן-ננא, חוקרים הפשטים כר' אברהם אבן עזרא ואבן ראוד, משוררים גאוניים כר' שלמה אבן גבירול ור' יהודה הלוי - כלם הרגישו את עצמם לבני נאמנים לתורה מורשה, וכלם האמינו בכח קיומה הנצחי. תורת הנהרות נברקה לאור התקורה הפשוטית ותמצא שלמה ומוצקה, בהירה ומוקקה כנאות לתורת-הסנים. כי לא בשמים היא! קול האלהים שנשמע לפני אלפי שנה על רכסי הר העברים מפי גדל המחוקקים, קול אדיר זה גשנה בערב מסעי הלבב כנרצתי האי הפירינאי, ויהי לזוה אזהרה לנחשלים אשר במחנה ישראל ולפלטת הרב נוקמת.

אולם תורה-הנהג בן תקף כשהחלו שבטי הערביאים-הפראים לקגא לדתם, ויחלו לברת בסבריהם באירפה את גנע מחצבתה, את עץ הנהרות. יהודי גרנשה טעמו מכוני התנאות האישלמית ויהודי קרדובה שבעו את בצירה. אז נדמו בנות השירה העברית, העונות ריווי תהלה לטבע ולנדיבי עם, ובמקוון נשמעה אנקת עמנו הנודר בשירה היתומה של ר' שלמה אבן גבירול ור' יהודה הלוי, היא שירת-העם הקובלת כלפי גורלו המר והתובעת עלבוננו מד' ומאדם.

(א. ליבושיצקי).

שיחה מוקדמת: שבטי אפריקה.

עד תקופת ימי הבינים היה פרוש על הארץ הרחבה הזאת, ערפל האנגה. גבולותיה ושמות השבטים שגדדו במרחב הגדול והנורא הזה - לא נסמנו בדיוק. לפי השערות סופרי הדורות נחלקה אפריקה בימי כתבי הקדש: לאדמת בוש. לאדמת מצרים ולאדמת לוב (=פוט), ומרבית יושביהן היו איפוא מבני הם (בוש ומצרים ופוט וכנען). מקץ ימים נדרו מגבולות ארץ כנען שבטים אחרים, וביוחד מעם הגרנשי, ונתושבו גם הם באפריקה; ואחרים מסופרי קורות העמים רואים בכני הגרנשי את הצידועים שפנו את קרתגה.

כל המדינות הללו משתרעות באפריקה התיכונה ובחלקה המזרחי והצפוני. ומחציתה המערבית היתה עוד דורות שלמים לארץ תעלמות. אגדת העם העברית בקשה שם את ארץ התוילה ואפיר, אשר שם הנהב. אלכסנדר מוקדון, החילש על ימי אסיה, כבש על נקלה את אפריקה המזרחית-הצפונית; ובמחציתה השנייה פגש מבשולים רבים על דרכו, וביקרתו נשתה במלחמותיו עם עמי הפלאות היושבים בה.

בימי הבינים הוסר מעט הלוח, אשר היה פרוש דורות שלמים על אפריקה המערבית-הדרומית. בגבולות אפריקה הצפונית-המזרחית נדרו מימי קדם מלבד שבטי בני הם גם שבטים אחרים מבני שם, ובידי הערביאים השמיים עלתה לגלות את המסד מעל תעלמות ארץ הפלאות הללו, ולהביע רבים משבטיה הפראים - אל מרותם ואל רת האי שלם. משבטי אפריקה הפראים השפיעו ביותר על קורות העמים המזרחיים והערבירים יושבי צפונית-מערבית בגבולות מרוקו, אלג'יריה וטוניס. המזרחיים - היו בימי הבינים אין ערב רב משבטי בני שם, הם נפת, ואהבו חיי ושוב ולכן קבלו יותר את השפעת הערביאים. להפך: הערבים - היו נודדים עם עדריהם ממקום למקום, ושתרת גונם ושתמרה בקרבם במלואה, וההשקלה הערביאית לא נכלה להשפיע עליהם הרבה. פראייתם הטבעית נשארה אצלם גם אחרי קבלתם את תורת האי שלם, וקנאותם לה לא נבעה ממקור הרעת והאמונה. התלמידים החלו להורות הלכה בפני רביהם ולהחמיר יותר מהם בעניני הרת. ולא את רוב תורת האי שלם רבו מידו מחביהם, אלא את עלבון המסורה תבעו מהם - בחרוב ובקשתם. ופאת קנאותם מלאה כששב לאפריקה מנהיגם עבדאללה אבן-תמר מביגד מלא וגדוש חקירות רבו החונה הערביאי אלג'לי. החוקר הזה הטוף לחיי מסר ולפשטות הטבע והתנגד לארחות חיהם ולהמצאות של העשילים הערביאים ולמותרותיהם. מוכן כי גם לשיטה זו היתה זכות קיום בתוך עם נאור ומפתח ערביאים, לולי השתמשו בה אנשים פראים לרעת העם ולהיותו: כל השיטות והרעות וכוליות להתקום ולהקש לזן גביאים ונשאיר-דגל, אכל קלן מוכרחות להנגע לזכות קיומו של העם ולטובת אחרותיו. לא בן היתה רעת גביא הערבים. באותה האם המנוחה במשפט שלמה, שלא חסה על חיי הנלד ותאמר: גוריו - הביא גם פורת-מרת שואה על כל עם הערביאים ובלבד מי שיטתו תנצח. בן האמה הרג איבא את שבעים אציו וירכש את נחלת אביהן: אך נשחין בנה רק אחים-חוקרים ונחלו, ולא כיום נאמנים לעמים.

פָּרֶק שְׁלִישִׁי:

תְּהוֹדִים בְּאֶסְיָה וּבְאֶפְרִיקָה.

(בְּעֶרְבֵי: ח'ח - א. ר. לְחֶרֶבֶן).

טו. * יְהוּדֵי אֶסְיָה. בָּלִים וְכֹהִים הֵם חַיֵּי תְּהוֹדִים, שֶׁנִּשְׁאַרוּ לְפָלְמָה בְּיַמֵּי הַבְּיָנוּם בְּאַרְצֵי אֲבוֹתָם הַנִּשְׁמָה וּבִסְבִּיבוֹתֶיהָ. שְׂמוֹשׁ תְּהוֹדוֹת בְּמִזְרַח שְׁקָעָה עִם חֶרְבֵן הַיְשִׁיבוֹת בְּכָבֵל וּבִסְוֶרָא, וְרַק חֲכָמֵי תְּהוֹדִים מְאַרְפָּה וּמִגְבֵּלוֹת מְמַשְׁלֵת הַפְּלִיפִים הָיוּ נוֹדְדִים לַפְּעָמִים אֶל עֶרֶשׁ אֲמָתָם, לְגוֹר אוֹ לְהִשְׁתַּקֵּעַ שָׁם, וְהָיוּ מְכַנְסִים קִוֵי אוֹר וְזָרָם חַיִּים אֶל הַפְּנוֹת הַחֲשֻׁכוֹת וְהַעֲזוּבוֹת הַהֵן. בְּיַחֲוֹד בָּלוּ אִזּוֹ יְשׁוּבֵי תְּהוֹדִים בְּאַרְצֵי אֲבוֹתֵיהֶם, וּבְכָל עֲרֵי פְּלִשְׁתִּינָה יָשְׁבוּ בַּק מְאוֹת מִשְׁפָּחוֹת יְהוּדִים, שְׁלֵא הַצְּמִינֵנוּ בְּיוֹתֵר לֹא בְּתוֹרָה וְלֹא בְּגִדְלָה. נְדָמָה הָיָה, כִּי הַתּוֹרָה יֵצֵאָה מִצִּיּוֹן - לְבָלֵי שׁוֹב עוֹד אֵלֶיהָ.

בְּתַנְאִים יוֹתֵר רְצוּיִם חָיו תְּהוֹדִים יוֹשְׁבֵי כְּלִיפוֹת בְּגִדְד. שָׁם נִמְצְאוּ כְּבָר מִשְׁפָּחוֹת יְהוּדִים לְאֲלָפִים, וְרַבִּים מֵהֶם גָּדְלוּ בְּתוֹרָה וּבְחֻקְמָה אוֹ בְּמַפְעֵלֵיהֶם לְמוֹצֵת עַמָּם. יְהוּדֵי תְּדְמוֹר, הִיא תְּלִמְיָרָה, הַצְּמִינֵנוּ בְּעֵצָם יָדָם וּבְאִמְצָן לָפֶם בְּתַנְרוֹתֵיהֶם שֶׁהִתְנָרוּ בְּכַנְי הַשְּׂבָטִים תְּקְרוּבִים. בְּדַמְשֶׁק נִמְצְאוּ בְּשֵׁלֶשֶׁת אֲלָפִים מִשְׁפָּחוֹת יְהוּדִים, מְאֵתִים בְּתֵי אֲבוֹת שֶׁל בְּנֵי הַמִּקְרָא וּכְאֲרַבַּע מְאוֹת מִשְׁפָּחוֹת שׁוֹמְרוֹנִים; וּבְכַנְי שְׁלֵשׁ הַקְּהָלוֹת הָאֵלֶּה חָיו בְּיַנְיָהֶם בְּשָׁלוֹם-אַמֶּת.

אִךְ בְּיַחֲוֹד הָיָה מִצַּב תְּהוֹדִים אֵיתָן בְּגִדוֹת פָּרָת וְחֻקְל. פְּלִיפֵי בְּגִדְד הִרְשׁוּ לָהֶם לְמְנוֹת עֲלֵיהֶם גְּשִׁיאוֹים, שֶׁנִּהְלֹו אֶת כָּל עֲנִיגֵי הַקְּהָלוֹת. בְּרֵאשֵׁי הַגּוֹלָה בְּיַמֵּי הַנְּאוֹנִים. הַנוֹסֵעַ ר' בְּנִימִין מִטּוֹדִילָה (בְּמֵאָה הַשְּׁתִּים עֶשְׂרֵה) מְרַבָּה לְסַפֵּר בְּסַפֵּר מְסַעְרָתוֹ עַל אוֹדוֹת גְּשִׁיאוֹי הַגּוֹלָה

בַּיָּמִים הָהֵם, אֲשֶׁר מָשְׁלוּ עַל כָּל קְהֵלוֹת הַיְּהוּדִים בְּאַסְיָה. מִפְּרָם עַד קוֹקוֹזִיָּה, מִתִּימָן עַד עֶרֶב וְהוֹדוֹ". בְּיֹתֵר נוֹדְעוּ הַנְּשִׂאִים בְּגִינְגַה הַחֲדָשָׁה (מוֹסוֹל): ר' זַבְּאִי וְר' יוֹסֵף.

גַּם בְּנִבְלוֹת פָּרַס הִצְפוֹנִית, בְּהֶרְרִי אַרְרַט וְקוֹקוֹזִיָּה, רַבּוֹ יִשׁוּבֵי הַיְּהוּדִים, שֶׁהִצְמִינּוּ בְרוּחַ גְּבוּרָתָם וּבִאֲהָבָתָם לַחֲרוּת. הַיְּהוּדִים הַתְּכָרִים הָאֵלֶּה הָיוּ תְּמִיד מְזוּנִים, וְלֹא יָדְעוּ עַל גְּלוּת וְשַׁעֲבוּד. בְּאַסְיָה הַתִּיכוֹנָה רַבּוֹ בַּיָּמֵי הַבִּינִים קְהֵלוֹת הַיְּהוּדִים: בְּגִינְגַה גְּמָצָא אֲזִי יִשׁוּבֵי הַיְּהוּדִים הֶגְוִן, בְּסַמְרַקַּנְט יִשְׁבּוּ בַחֲמָשִׁים אֶלֶף יְהוּדִים, וּנְשִׂאֵי מִיֹּתֵד לָהֶם.

וּבְחֶבֶל פָּרַס אֲשֶׁר בְּנִבּוֹל בּוּכְרָה גְּמָצָא שִׁבְט גְּדוֹל שֶׁל יְהוּדִים בְּגִי-חֹרִין, שֶׁהִתְיַחֲסוּ עַל שְׂאֵרֵיט בְּנֵי הַשְּׁבָטִים: זַבּוּלָן, אֲשֶׁר, דָּן וּנְפֹתְלִי. הֵם עָסְקוּ בַעֲבוּדַת אֲדָמָתָם וּבַמְרָעָה צֹאנָם, וְחָיוּ בְשָׁלוֹם עִם שְׂכֵנֵיהֶם הַשְּׁבָטִים הַפָּרְאִים. הַגּוֹמֵעַ ר' בְּנִימִין מַטוּדִילָה מְסַפֵּר עַל אוֹדוֹת הַשִּׁבְט הַיְּהוּדִי הַזֶּה בַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה: פֶּעַם עָלָה עַל בְּנֵי הַגְּהָזִים, שֶׁהָיוּ מִתְנַפְּלִים עַל

גְּבוּלוֹת פָּרַס וּבְזוֹו שָׁם בּוֹ, סִינְגֵר (= סִינְדִישֵׁר) מֶלֶךְ הַגְּלִגְקִים (= דְּשִׁילְדִישׁוֹקִים מִשְׁבְּט הַתְּרָפִים), שֶׁמָּשַׁל גַּם בְּנִחְלוֹת פָּרַס, לְהִלָּחֵם בְּמַחְרֵיבֵי אֲרָצוֹ. אֵךְ הוּא תָּעָה בְּאֶחָד הַמְדַבְּרוֹת בְּאַסְיָה הַתִּיכוֹנָה, וּבְמַחְנֵהוּ גִשָּׂאֵר בְּלִי מְזוּן וּמַתִּיָּה, כִּי תָעוּ הַגְּלִגְקִים וַיָּמִים אֲחֵדִים עַד הַגֵּעַם אֶל אֲדָמַת הַיְּהוּדִים חֲחָפְשִׁים, וְנִדְרַשׁ מֵהֶם סִינְגֵר כִּי יִתְּנוּ לָחֵם לְצָבָאוּ הַעֲנָף, הַהוֹלֵךְ לְתַכּוֹת בְּגַהָזִים. אֵךְ הַיְּהוּדִים הַחֲחָפְשִׁים עָנּוּהוּ: יְהוּדִים אֲנַחְנוּ, וְאִין לָנוּ לֹא מֶלֶךְ וְלֹא שָׂר מִן הַגּוֹזִים, כִּי-אִם שָׂר יְהוּדִי; וּבְנֵי כַפְר־אֵל תִּרְךָ (= הַגְּהָזִים), אֲשֶׁר אָתָּה אוֹמֵר לְהִלָּחֵם בָּם, הֵם בְּעַל־יְבָרִיתָנוּ, וְהַמְּבַקֵּשׁ רַעְתָּם מִבְּקֵשׁ גַּם רַעַתָּנוּ". אֲזִי אִים שְׁלִיט הַתְּרָפִים, כִּי יִגְקֵם בַּיְּהוּדִים יוֹשְׁבֵי פָּרַס, בְּאִם הַיְּהוּדִים הַחֲחָפְשִׁים לֹא יִתְּנוּהוּ לְעַבּוֹר דְּרָךְ אֲרָצָם. יְהוּדִי כַרְסֵן מְלֹאוֹ אֶת בְּקִשְׁתֵּי סִינְגֵר,

מיראה פן יתנגם באחיהם יהודי פָּרַם; אַבְל שְׁלַחוּ מִלְאָכָיו חֲרִישׁ אֶל הַגְּהוּזִים שֶׁכְּנִיהֶם לְהַזְהִירָם מִפְּנֵי הָאוֹיֵב הַקָּרֵב אֲלֵיהֶם.

בבירת פָּרַם אִיסְפָּהֶן וּבְעִיר הַגְּדוּלָה הַמִּדְּוֵן נִמְצְאוּ, לְפִי דְבָרֵי סוֹפְרֵי הַדּוֹרוֹת, עֲשׂוֹת אֶלֶף יְהוּדִים. בְּשׂוֹשׁן הַבְּיָרָה לְפָנִים, יָשְׁבוּ בְּעֲשָׂרַת אֲלָפִים יְהוּדִים, וּלְפִי הַמְּסוֹרָה נִקְבְּרָה בְּעִיר הַזֹּאת דְּגוּאֵל לְפָנֵי אֶחָד מִפְּתֵי הַבְּגִסוֹת, וְאֲרוֹגוֹ הָיָה תְּלוּי בְּשִׁלְשָׁלוֹת שֶׁל בְּרָזֶל עַל גִּישָׁר גְּהִי-הַדְּקָל.

בְּגִבּוֹלוֹת עֵרֵב הַצְּמִינָה כְּיוֹתֵר עֲבַת הַיְּהוּדִים בְּתִימָן וְקַהֲלַת הַיְּהוּדִים בְּעֵרֵב הַצְּפוֹנִית, שָׁדְמוּ בְּאַרְחֻוֹת חַיִּיהֶם לְאַחִיהֶם הַיְּהוּדִים הַתְּרַיִים בְּקִנְקֻנָּה. הָאֲנָדָה שׁוֹפֶכֶת עַל יְהוּדֵי עֵרֵב חֵן מִיָּחָד וּמִסְפָּרַת: כִּי מִסְפָּרָם עָלָה לְשִׁלֵּשׁ מֵאוֹת אֶלֶף וּנְשִׂאֵיהֶם מְזַרְעֵ בֵּית דָּוִד מְשֻׁלוּ בָּהֶם יָמִים רַבִּים. בְּחִבּוֹר (כְּיִפְר) יָשְׁבוּ בְּחֻמְשֵׁים אֶלֶף יְהוּדִים חֲפָשִׁים, שֶׁהִתְנַחְסוּ עַל שְׂאֲרֵי־בְנֵי רְאוּבֵן, גַּד וְחָצִי שֶׁכְּטָם הַמְּנָשִׁי.

לְמוֹד הַתּוֹרָה לֹא הִתְפַּשֵּׁט בְּיוֹתֵר בֵּין יְהוּדֵי אַסְיָה, וְסוֹפְרֵי קוֹרוֹתֵינוּ מִסְפָּרִים רַק עַל יְשִׁיבָה חֲשׂוּבָה אַחַת, שֶׁהִתְקַיְּמָה בְּיָמֵי הַבִּינִים בְּעִיר בְּגַדָד וְהִתְפָּרְסְמָה בְּיָמֵי נְשִׂאָה ר' שְׁמוּאֵל בֶּן עֲלִי הַבַּהֲן. לְעַמַּת זֹאת הַצְּמִינָה אִזּוֹ יְהוּדֵי אַסְיָה בְּחַיִּיהֶם תְּפֹשְׁטִים וְהַצְּנוּעִים, וּבְאֲמוֹנָתָם הִרְבָּה כִּי קִץ גְּלוֹתָם בְּנִימִים לֹא יִרְחַק עוֹד.

י. דוֹד אֶל-רְאִי. בְּעַת הַהִיא קָרָה בֵּין יְהוּדֵי אַסְיָה הַמְּעַרְבִית מְקָרָה, שֶׁהָיָה יָכוֹל לְהִיזֹת רַב-הַתּוֹצְאוֹת לְכָל עַמְּנוּ לוֹלֵי פְּרוּד הַדְּעוֹת וּבְגַד אַחִים. בֵּין הַיְּהוּדִים רַב־שׂוֹטִים וְהַחֲפָשִׁים בְּגִבּוֹלוֹת פָּרַם הוֹפִיעַ בְּמֵאָה הַשְּׁתַּיִם עֲשָׂרָה לְחֶרֶב אִישׁ צְעִיר וְרַב-פְּעָלִים, שֶׁנִּסְסָה לְהָרִים אֶת דְּגַל חֲרוֹת יְהוּדָה בְּגָלוּי, וּבֵין אֲחָיו הַגְּבוּרִים—הַיְּהוּדִים הַתְּרַיִים יָצָא שְׁמוֹ לְמִשִּׁיחַ וְגוֹאֲל־עַמּוֹ. שֵׁם הָאִישׁ הַנִּפְלָא הָיָה הוּא דָּוִד אֶל-רְאִי. יְלִיד עַמְּדָה נַחְנִיד הַיְּשִׁיבָה הַבְּגַדִּית. מְלֶכֶד יָדִיעוֹתָיו הַרְבּוֹת בַּתּוֹרָה, שֶׁלְּמַד מִפִּי רְאִשֵׁי הַיְּשִׁיבָה בְּיָמָיו, ר' עֲלִי וְר' יְהוּדָה הַסְּדָאִי—נְשִׂאֵי הַיְּהוּדִים בְּכַלִּיפוֹת בְּגַדָד, הַשְּׁתַּלֵּם גַּם בְּחֻכְמַת הַמַּחְקָר לְפִי שְׂיִמַּת הַהִשְׁפָּלָה הָעֵרֵבִיאִית; וּבְנֵעַם הַלִּיכּוֹתָיו וּמַדְבְּרוֹתָיו יָצָא שְׁמוֹ

לתהלה לא רק בין בני-עמו, בראם גם בין גדולי המושלמים. המהומות והמכוכות שתכפו אז בכליפות בנגד, והשמעות הרעות שהגיעו אליו על צרות אחיו בני עמו באירפה ובאפריקה בשל ממעי הצלב (ראה פרק ד) ונזרות השמד של האל-טהידיים, - עוררו בקרב נפשו הלוהטת את הרעיון הפכיר. פי באה העת "לדחק את הקץ ולהשיב את שבות עמו אל ארץ אבותיו. כבר-בוכבא בשעתו חשב גם דוד אל-ראוי, כי בלי כח ממשי לא ישוב לעמו את חרותו, ויוצא קול-קורא ליהודי אסיה כי שלום הוא מאת ד' לגאל את עמו מעל הגוים. לקול קריאתו נקבצו וכאו אליו המונים המונים מהיהודים ההכרניים, מזינים בחניתות ובחרבות מתחת למדיהם, וימנו את דוד לנשיא עליהם. באשר הגיעה השמועה לשליט פרס, כי היהודים מרדו בו, שלח לקרא אליו את ראש המרד. דוד אל-ראוי בא אליו קוממיות, בלי אנשי לוויתו, ויזיעו כי הוא נשיא היהודים. אז צוה שליט פרס לתפשהו ולהשליכו אל בית-הכלא, ואשר כל המורדים במלכות אסורים שם. לפי דברי האגדה, עלה בידי דוד אל-ראוי לצאת מבית הכלא בארח-פלא ויופיע שנית בחצר שליט פרס, ברוחה ואינו נראה. המלך ושריו שמעו את קול דוד, אך לתפשו לא יכלו. באשר הודיע "הקול", כי דוד אל-ראוי שב אל אחיו בני עמו, נראה רגע לפני עבדי השליט, שאמרו לתפשו; אך בקפיצת הדרך, עבר ביום אחד מהלך עשרה ימים, ויופע לפני קהל מעריציו בעמדה. שם דוד אל-ראוי, נואל עמו והמפליא לעשות. התפרסם בין כל יהודי אסיה במהירות-הפרק, ומספר המאמינים בו הלך הלך ורב. אז שלח שליט פרס להזהיר את ראשי הגולה, כי ישמיד את כל היהודים היושבים במדינות מלכותו, אם יוסיף דוד אל-ראוי לעורר את בני עמו למרד. ראשי הגולה והישיבה בבגד פנו אל דוד בדברי אזהרה, שיחדל ממעשיו אלה, כי עדן לא הגיע זמן הנאלה". אך דוד לא שם לב לאזהרות אלו, ויוסף להתבצר במצודת עמדיה. אז שם שליט פרס לערמה פניו; במצותו שחד נציבו בעמדיה בכסף רב את חותנו של דוד אל-ראוי.

CENTRAL HEBREW HIGH SCHOOL
3500 DOUGLAS BOULEVARD
CHICAGO

וַיָּקָם עָלָיו בְּשָׁנָתוֹ וַיִּרְצַחְהוּ נַפְשׁוֹ . אִלְמָּה גַם אַחֲרֵי מוֹת אִישׁ־הַפֶּלֶא הָיָה לֹא
 חָדְלוּ מִעֲרִיצוֹ הַרְבִּים (שֶׁהִתְקַרְאוּ „בְּנֵי מִנְחֵם” עַל שֵׁם דָּוִד־אֶל־רְאִי—
 הַשָּׂנִי) בְּאֶסְמֵיָה לְהֶאֱמִין . כִּי מִשִּׁיחַ ד' הָיָה אֶל־רְאִי . שֶׁנִּקְרָא מֵאֵת הַהִשְׁנָחָה
 הָעֲלִיוֹנָה לְגֹאֵל אֶת עַמּוֹ מִשְׁפְּלוֹתָו וַיְנַדְוֶדְיוּ בְּגוֹיִם . וְכַךְ הַדּוֹר לֹא הָיָה
 רְאִי לְכַד .

י. הַיְהוּדִים בְּאַפְרִיקָה . * עַל אֲדַמַּת בְּנֵי הָם יָשְׁבוּ הַיְהוּדִים
 עוֹד בְּיָמֵי הַבַּיִת הָרִאשׁוֹן לְרִגְלַת הַמִּסְחָר שֶׁפָּרַץ בֵּין מִצְרַיִם וּבֵין אֶרֶץ
 הָעֵבְרִים . אַחֲרֵי חֲרַבַּן מִקְדָּשׁ שְׁלֹמֹה בְּרָחוּ שָׁמָּה רַבִּים מִפְּלִיטֵי יְהוּדָה
 מִחֲמַת מֶלֶךְ בָּבֶל . וַיְהוּדֵי אַפְרִיקָה הֶאֱזָרְחִים קָבְלוּ אֶת אַחֵיהֶם הַגּוֹלִים
 בְּרַחֲמִים רַבִּים וַיִּתְמְכוּ בְיָדָם לְהֶאֱחֹז בְּאֶרֶץ מִקְלָטָם . לְפִי דִבְרֵי אַחֲדִים
 מִסוֹפְרֵי הַדּוֹרוֹת הָיָה לַיְהוּדִים בְּמִצְרַיִם בְּיָמֵי גְלוֹת בָּבֶל וְשְׁלֹמֹן פָּרַס
 בֵּית־מִזְבֵּחַ גָּדוֹל , שֶׁהִתְקַוֶּה בְּמֵאָה שָׁנָה .

* בְּתַקּוּפַת שִׁיבַת צִיּוֹן מִבָּבֶל עֲזָרוּ יְהוּדֵי אַפְרִיקָה לְאַחֵיהֶם הַשְּׂכִימִים
 מִגְלוֹתָם לְאֶרֶץ אֲבוֹתָם הָעֲזוּבָה . אֲלֶפְסֶנְדֶּר מוֹקְדוֹן וּמַלְכֵי בֵּית פְּלִיטֵי הַטּוֹ
 חֶסֶד לַיְהוּדֵי אַפְרִיקָה וְזָכוּם בְּתַנְחוּת רַבּוֹת . בְּיָמֵי שַׁעֲפוּד וְעַן בְּרָחוּ רַבִּים
 מִבְּנֵי יְהוּדָה מִפְּנֵי הַמְּהוּמוֹת וְהַמְּבוּכוֹת שֶׁתְּכַפּוּ בְּאֶרֶץ מוֹלְדָתָם—מִצְרַיִמָּה
 וּלְאַחֵר גְּלִילוֹת אַפְרִיקָה . וַיִּשׁוּבֵי הַיְהוּדִים שָׁם עָלוּ לְמִדְבָּרָהּ הַיּוֹתֵר גְּבוּהָהּ
 וְרֵאָה חֶלֶק ב' סֵפֶר ט"ו . מִפְּלֵת יְהוּדָה מִתְנַבְּרַת יַד רוּמֵי הוֹסִיפָה לְהַנִּיד אֶת
 פְּלִיטֵי עַמּוֹ . לְגַבּוֹלוֹת אַפְרִיקָה ; וְנִפְלֵא הַדְּבָר , כִּי בְּאֶרֶץ עַבְדוּתָם לְפָנִים
 מִצְאוּ לָהֶם הַיְהוּדִים מְנוּחָה שְׁלֵמָה לְיָמִים רַבִּים . כְּשֶׁתְּכַפּוּ עַל יְהוּדֵי אֶרֶץ
 יִשְׂרָאֵל הַרְדִּיפוֹת וְהַמְּנוֹרוֹת הַרְעוֹת מִצַּד קִיסְרֵי בִּיצַנְיָן נִמְלְטוּ אֶלְפֵי יְהוּדִים
 לְאַפְרִיקָה הַצְּפוֹנִית וְהַדְּרוּמִית וַיִּתְאֲזָרְחוּ מֵהָר גַּם בְּקֶרֶב שְׂבָטֵי הָאֶרֶץ
 הַפְּרָאִים לְמַחְצָה . כְּשֶׁנִּכְבְּשָׁה אַפְרִיקָה הַצְּפוֹנִית לְפָנֵי צְבָאוֹת הַמּוֹשְׁלָמִים
 הוֹסִיפוּ הַיְהוּדִים לַחֲיוֹת בְּאַחֻזוֹתֵיהֶם בְּמֹח לְפִי חֲקֵי תוֹרָתָם בְּאִין מַעְצוֹר .
 בְּיַחְדוֹ גְּדַל כְּבוֹד הַתּוֹרָה בְּאֶמְצַע יָמֵי הַגִּיּוֹנִים בְּעָרִים : קִירוּאָן (קִירֵנִי)
 וּפֶס , שֶׁהִתְפָּרְסְמוּ בִּישִׁיבוֹתֵיהֶם הַחֲשׁוּבוֹת , וּלְרַבְּנֵי הַקְּהָלוֹת הָאֵלוֹ נִשְׁמְעוּ
 לֹא בַּק יְהוּדֵי אַפְרִיקָה , כִּי אִם רַבִּים מִיְהוּדֵי אַסְמֵיָה וְאִירָפָה .

* אַחֲרֵי אַסְמֵיָה הָעֲרַבִיָּאִית הִיָּתָה אַפְרִיקָה מְקוֹם מִקְלָט בְּמוֹת

לְנוֹדְרֵי עֲמֵנו וְאֶכְסֵנֶיהָ שֶׁל תּוֹרַה בִּימֵי הַבְּיָנִים. רַבָּנִים וְחַכְמִים מִפְּרָסְמִים יֵצְאוּ מֵהָאָרֶץ הַזֹּאת, שֶׁהֵאִירוּ בְּאוֹר תּוֹרַתָם וְחַכְמַתָם אֶת מַחֲשַׁבֵי הַגּוֹלָה. וְחַכְמָנִים בָּהֶם הָמָּה: רַב מְעַדְיָה גְּאוֹן, ר' חֲנַנְיָאֵל וְר' נָסִים מִקְרִיָּאָן (ראה דף 36) ר' יִצְחָק אֶלְפָּסִי, ר' אֶפְרַיִם הַמְצַרִי וְהַמְשׁוֹבֵר ר' יְהוּדָה בֶּן עֲפָם וְיֵלִיד פֶּס, בֶּן דוֹרוֹ וְחִבְרוֹ שֶׁל ר' יְהוּדָה הַלּוֹי.

* מִצַּב הַיְהוּדִים בְּאַפְרִיקָה הָיָה אֵימָן עַד יְמֵי הָאֱלֻמוֹתִידִים. קְהֵלוֹת יְהוּדִים חֲשׂוֹבוֹת נִמְצְאוּ אֲזַי בְּעִיר בְּרִיזֹן אֲשֶׁר בְּגָבּוּל מְרוֹקֶשׁ, בְּפֶס, בְּקְרִיָּאָן, בְּקַהֲלִירָה וּבְאֶלְכֶסְנֶדְרִיָּה וּבְעוֹד מְרַבָּה עָרִים קְטָנוֹת וּבִיְנוֹנוֹת. בְּמִרְבִּית הַקְּהֵלוֹת הַגְּדוֹלוֹת הָיְתָה לַיְהוּדִים הַנְּהַגָּה חֲפְזִית וְנִשְׂאֵי מִיָּחָד לְכָל עֵדָה. לְמוֹד הַתּוֹרָה לֹא הִתְפַּשֵּׁט בֵּין הַמּוֹנֵי הַיְהוּדִים בְּאַפְרִיקָה, כְּמוֹ בְּקֶרֶב אֲחֵיהֶם שְׂבַאסְטָה, וּמִרְבִּית הַחַכְמִים וְהַסּוֹפְרִים לֹא מִצְאוּ כָּה פֶר נֶחֱבַב לְעִבּוּדָתָם וּנְגוּדוֹ מֵאָרֶץ מוֹלְדָתָם אֶל אֲחֻזּוֹת אֲחֵיהֶם בְּאַסְפַּמְיָה הָעֵרֶבִיאִית.

כְּבוֹשֵׁי הָאֱלֻמוֹרְכִידִים וְהָאֱלֻמוֹתִידִים בְּאַסְפַּמְיָה הִגְדִּילוּ אֶת תְּקִשָּׁר בֵּין הָאָרֶץ הַכְּבוֹשָׁה וּבֵין אָרֶץ מוֹלְדַת הַכּוֹבָשִׁים – אַפְרִיקָה הַצְּפוֹנִית. מִפְּנֵי רְדִיפוֹת הָאֱלֻמוֹתִידִים נִגְדּוּ רַבִּים מִיְהוּדֵי אַסְפַּמְיָה לְמִקְוֹמוֹת יוֹתֵר בְּטוֹחִים בְּגָבּוּלוֹת אַפְרִיקָה וּבִיְחִיד – מְצַרִיָּמָה. וּבָעֵת הַהִיא מָלַךְ עַל מְצָרִים הַשְּׁלֵטֹן צֶלְעַדִּין, שֶׁכָּבַשׁ תַּחַת יָדוֹ גַּם אֶת סוּרִיָּה וְאֶת אָרֶץ יִשְׂרָאֵל (א. כ. = לְהַרְגוֹ). הוּא הָיָה מוֹשֶׁלְמֵנִי טוֹב וְנִבְאָמָן לְדָתוֹ, וְאֵל הַיְהוּדִים הַתְּיַחֵם בְּסִבְלָנוֹת נְמוּרָה, וּנְרִשָּׁה לָהֶם לְהִשְׁתַּקַּע בִּירוּשָׁלַיִם, שֶׁהַגּוֹזְרִים אָסְרוּ עֲלֵיהֶם מִקְדָּם גַּם לְהִרְאֹת בְּתַחֲוִמָּה. בְּרֹאשׁ כָּל קְהֵלוֹת הַיְהוּדִים בְּמְצָרִים עָמַד בְּיָמָיו מְנַהֵג יְהוּדֵי, וְהָאֵר „נְגִיד” נִתֵּן לוֹ. הוּא הָיָה מְמַנֶּה רַבָּנִים וְחַנּוּנִים לְכָל הַקְּהֵלוֹת וּלְבֵתֵי הַבְּנִסְיוֹת, שֶׁפֶט כָּל הַדְּבָר הַקָּשָׁה בְּדִינֵי נַפְשׁוֹת וּקְנִסוֹת, וְרִשׁוֹת נִתְּנָה לוֹ: לְעֵנֶשׂ אֶת הָעֵבְרָנִים בְּעֵנֶשׂ כְּמוֹן אֲזַי גַּם בְּעֵנֶשׂ הַגּוֹף. בְּמְצָרִים יָשְׁבוּ בְּיָמֵם הָהֵם גַּם רַבִּים מִפְּנֵי הַמִּקְרָא, שֶׁהִסְתַּדְּרוּ שָׁם לְעוֹדוֹת מִיְחָדוֹת, וְנִשְׂאֵי מִיָּחָד מִשְׁלָהֶם הִנְהִיג אֶת כָּל עֲנִינֵי קְהֵלוֹתֵיהֶם.

* לְגְדוּלֵי תְקָרָאִים בָּעֵת הַהִיא רָאוּם לְהַזְכֵּר: הַחֶכֶם יִפְתָּ בֶן סַעִיד,

שְׁעַמַל לְיַסַד אֶת תּוֹרַת בְּנֵי הַמִּקְרָא עַל יְסוּד הַמְסוֹרָה, וְהַנְּשִׂאִים: הַזְקִיחַ וְשָׁלַח בְּנוֹ, שֶׁהִתְיַחְסוּ עַל מִשְׁפַּחַת עֲנָן מִיַּסַד הַכְּפָה הַדְּתִית הַזֹּאת.

יֵשׁ. הַרְמַב"ם. * בְּנָמִים הָרָעִים הָהֵם, בְּעִמָּה שְׁמִי הַיְהוּדִים עֲנָנִים שְׁחוּרִים וּבְכַתְבֵי הָאֶפֶק רַחְפוּ רִחוּת קָטָב וּכְלִיזֵן; בְּחֶשֶׁךְ אֹרֶחַ הַדַּעַת וְשִׁכְלֵ הָאָדָם וְרַק רַעַל קָנְאָת הַדָּת מְלֵא אֶת נַפְשׁוֹ, וּבְמִקּוֹם דְּגָל הַאֲהֻנָּה וְהַשְּׁלוֹם בֵּין גּוֹיֵי הָאָרֶץ נִרְאָתָה לְהַטְּחָרֵב בְּיַדֵי אֲדִירֵי הָעוֹלָם, חָרַב אִישׁ בְּרֵעֵהוּ, — הוֹפִיעַ לְעַמּוֹ מִנְהִיג גְּדוֹל וְעֵנֵק חָרוּחַ שֶׁהֵאִיר בְּאֹרֶחַ תּוֹרָתוֹ וְחֻקְמָתוֹ בְּעַד מַפְלְשֵי הָעַבִּים הַכְּבָדִים אֶת מַחְשְׁבֵי גְלוּתוֹ וַיְהִי לוֹ לְעִמּוּד אִישׁ בִּישִׁמוֹן גְּדוֹדָיו בְּגוֹיִם. לְבוֹ הָיָה כְּלָב הָאֲרִיָּה אִיתָן וְעִשׂוֹי לְכַלְי־חַת, מְלֵא גְדִיבוֹת וְרוֹמְמוֹת מְלָךְ וְעֵנֹת יוֹנָה, וּמְלֵא אֶהְבָּה וְרַחֲמִים אִין קֶץ לְבָנֵי עַמּוֹ הַנִּרְדָּפִים מִפְּנֵי בְּעָלֵי אֲנָרְפִים שְׂכוּרֵי קְנָאוֹת עוֹרָת. וְעֵין נֶשֶׁר נִתְּנָה לְאִישׁ הַדְּגוּל מִרְבֵּבָה הַזֶּה: לְסִקּוֹד מִמְעַלָּה אֶת כָּל הַטּוֹב וְהָרַע הַמוֹשֵׁל בָּעוֹלָם, לְהַבִּין אֶת כָּל הָאֲמָת הַמִּקְפָּת אֶת נַפְשׁ הָאָדָם, וְחַפֵּץ אֲדִיר מְלֵא אֶת לֵב הָעֵנֵק הַזֶּה: לְחַבֵּק אֶת כָּל הַיְפָה וְהַנְּשָׁבֵב בְּרַחְבֵי הַיְצִירָה וְהַמְחֻשְׁבָּה וּלְקַרְבֵּהוּ אֶל מַסַּחַת פְּנֵי הַיְהוּדוֹת.

יֵשׁ אִישׁ הָאֱלֹהִים הַזֶּה הוּא כְּבָנוּ מִשֵּׁה בֶן מִיְמוֹן, הַנּוֹדֵעַ בְּסִפְרוֹתָנוּ בְּקִצּוֹר שְׁמוֹ: רַמְב"ם. קוֹרוֹת יָמֵי חַיָּו וּמְפַעְלָיו אֲשֶׁר פָּעַל לְטוֹבַת עַמּוֹ וְתוֹרָתוֹ—מְלֵאוֹת חִלּוּפּוֹת וְעֵנֵן רַב כְּחַיֵּי כָּל בְּחִירֵי עַמּוֹ. הוּא נוֹלַד בִּי"ד נִסָּן בְּשַׁנַּת אֶלְפֵי וְשִׁשִּׁים וְשֵׁשׁ לְחָרְבֵן בְּעִיר קַרְדּוּבָה, כִּי שָׁם נִתְּמַנָּה אָבִיו לְדַבֵּן מִקְהֵלָה. ר' מִיְמוֹן בְּעִצְמוֹ הָיָה גְּדוֹל בְּתוֹרָה וּבְחֻקְמָה, וְהוּא חוֹרָה לְבָנוּ הַנְּאֻנִי לְמוֹדֵי הַתְּלָמוּד וְהַמְדָעִים. הַיָּמִים יָמֵי תוֹרַת־הַזֶּהָב לְהַעֲלִילַת הָעֵרְבִיאִים, עַת מִתּוֹךְ עַמּוֹ יֵצְאוּ הַרְבֵּה חוֹקְרִים וּמְשׁוֹרְרִים הַיּוֹתֵר גְּדוֹלִים, שְׂרִשׁוּמָם נֶפֶר בְּגְדוּלֵי הַיְהוּדוֹת עַד הַיּוֹם. הַנֶּעַר מִשֵּׁה הַשְּׁתַלֵּם בְּתוֹרָה וּבְלְמוּדֵי הַמְחַקֵּר וְהַטָּבֵעַ, וַיִּרְפֹּשׂ לוֹ יְדִיעוֹת הַגּוֹנוֹת בְּמִכְחַר הַסְּפָרוֹת הָעֵבְרִית וְהָעֵרְבִיאִית. וַיְהִי כֹּאֲשֶׁר מְלֵאוֹ לְנַעַר שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה — וְקַרְדּוּבָה נִפְלָה בְּיַדֵי הָאֱלֹמִוּהִידִים הַפְּרָאִים, שֶׁנִּתְּנָנוּ לַיהוּדֵי הָעִיר שְׁנֵי דְרָכִים: לְקַבֵּל אֶת דַּת הָאִישְׁלָם אוֹ לְעֻזּוֹב אֶת הָאָרֶץ. וַיְהִי קַרְדּוּבָה בְּחָרוּ בְּמִטָּה גוֹרְדִים, וּבֵין הַגּוֹלָמִים נִמְצְאוּ גַם בְּנֵי בֵיתוֹ

שֶׁל ר' מִימֹן . שְׁעִזְבוּ אֶת עִיר מוֹלְדֵתְכֶם וַיְגִיעוּ מִצִּיר לְעִיר , שִׁבְעֵי נְדוּדִים וּתְלָאוֹת אֵין קֵץ . גַּם בְּיָמֵי הַמְּלָטוּלִים הָאֵלֶּה בְּעָרֵי אֲסַפְמָיָה לֹא פָסַק מִשָּׁה בֶן מִימֹן לְהִשְׁתַּלֵּם בְּלִמּוּדִים . בְּעָרִים שְׁוֹנוֹת הַתּוֹדֵעַ הַעֲלָם כִּב הַפְּשָׁרוֹן אֶל גְּדוּלֵי חֻכְמֵי הָעָרְבִיאִים וַיּוֹסֶף לְרַפֵּשׁ לוֹ יְדִיעוֹת עֲמֻקּוֹת בְּתוֹרַת הַתְּקִירָה וַיִּשְׁתַּלֵּם שָׁם גַּם בְּחֻכְמַת הָרְפוּאָה . מִתְּלָאוֹת הָרַבּוֹת אֲשֶׁר בָּאוּ עַל הָעֲלָם־הַחֹזֵק עוֹזְרוּ בְּלַבּוֹ מִחֻשְׁבוֹת רַבּוֹת עַל תּוֹרַת הַיְהוּדוּת , וְאֲדִיר חֲפָצוֹ הָיָה לְהַבְנִים אֶל תְּחוּמָּהּ אֹדֵר הַמַּדְעַ , לְהַעֲמִיק אֶת יְסוּדוֹתֶיהָ וְלְהַרְחִיב אֶת גְּבוּלוֹתֶיהָ .

בְּמֵלֶאֱת לר' מִשָּׁה בֶן מִימֹן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה נִדְדוּ בְּנֵי מִשְׁפַּחְתּוֹ מֵאֲסַפְמָיָה לְאַפְרִיקָה הַצְּפוֹנִית , וַיִּתְּשֻׁבוּ בְּפֶסֶם . הָאֱלֻמוֹת־הַיְהוּדִים הַקְּנָאִים הִשְׁתוֹלְלוּ אֵין בְּגָבֹל מְרוֹקֶשׁ וַיֵּאָנְסוּ אֶת הַיְהוּדִים וַיִּשְׁבּוּ הָאָרֶץ לְקַבֵּל אֶת דַּת הָאִישׁלָם . גַּם בְּנֵי בֵיתוֹ שֶׁל ר' מִימֹן הָיָה אֲנוּסִים לְהִתְחַפֵּשׂ יָמִים רַבִּים פַּחַת מַסּוּהָ הָאִישׁלָם לְמַרְאֵית עֵינַי . וּבְכִיבֵתֶם הוֹסִיפוּ לַחַיּוֹת בְּיָתֵר אֲחֵיהֶם הָאֲנוּסִים לְפִי תְקֵי הַיְהוּדוּת בְּקָדֶם . אִוְלָם לְמַרְגְּלֵי הָאֱלֻמוֹת־הַיְהוּדִים נוֹדַע הַדְּבָר , וַיִּבְקֶשׁוּ לְהַמִּית אֶת הָאֲנוּסִים "הַכּוֹפְרִים" . אִזּוּ בָּרַח ר' מִימֹן וּבְנֵי בֵיתוֹ בְּחֻשְׁכַת הַלַּיְלָה מֵאַפְרִיקָה לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל . בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי לְמְלָטוּל הַגּוֹלִים בָּיָם הַתִּיכוֹן , קָמָה מְעַרְהָ נוֹרָאָה וְהִאָּנְיָה חִשְׁבָּה לְהִשְׁכַּר . לְנוֹדְדִים הַנִּרְדָּפִים נִשְׁקָפָה שְׁנִית סַכְנַת הַמָּוֶת , אִוְלָם הַסַּעַר חָלַף וְאֲחֵרֵי חֲדָשׁ יָמִים הִשְׁלִיכָה אֲנָתֶם עֵינָן עַל חֵף עָפוּ . בְּעִיר הַזֹּאת נָרוּ בְּנֵי מִימֹן חֲדָשִׁים אֲחֵדִים , וּמִשָּׁם עָלוּ יְרוּשָׁלַיִמָה לְהִשְׁתַּטֵּחַ עַל חָרְבוֹת גְּדֻלַת עַמָּם — אֲצֵל בְּתֵל הַמְּעַרְבִי . מִירוּשָׁלַיִם הָלְכוּ תְּבַרְוָנָה וְשָׁם הִתְפַּלְלוּ כָּל הַיּוֹם בְּמַעֲרַת הַמְּכַפְלָה , מְקוֹם קַבְרוֹת הָאֲבוֹת . מִשָּׁם שָׁבוּ בְּנֵי מִימֹן לְאַפְרִיקָה וַיִּתְּשֻׁבוּ בְּקַהֲרָה הַיְשָׁנָה (פְּסֻטָט) .

* בְּעֵבֶר חֲדָשִׁים אֲחֵדִים מֵת בְּקַהֲרָה ר' מִימֹן , וַיִּתְּאֶבֶל עָלָיו ר' מִשָּׁה בְּנֵי יָמִים רַבִּים . לֹא עָלְתָה עוֹד אַרוּכָה לְמַפְתַּל בְּבוֹ זֹאת , וְהִנֵּה שָׁבֵר עַל שָׁבֵר בָּא עָלָיו : אֲחִיו הָאֲחִיב־דָּוִד יָבֵד בְּאָנְיָה לְרַגֵּל מִסְּחָרוֹ בְּאֲבָנִים טוֹבוֹת וַיִּטְבַּע בְּמַעֲמָקֵי יָם הַיְדוּד . הָאֲסוּן הָיָה מִחֵץ אֶת לֵב הַחֹזֵק הַגְּדוֹל , וַיִּחַל מִחֲלָה עֲזָה וּמִסַּכְנַת בְּמִשְׁוֹ שָׁנָה שְׁלֵמָה . וּבְאֲשֶׁר

שב רבנו משה לאיתנו עמל להשקיט את סערת רוחו ולכפא את נגעי לבו בדברי תורה ולמודי המתקר.

בקהירה עסק הרמב"ם בהפאות חולים, וממנה לחמו נמצא לו ולביתו ולמשפחת דוד אחיו. לא ארכו הימים ושם רבנו משה יצא לתהלה ולהתפארת בין כל תושבי העיר הערבאים והיהודים — בתור רופא ממחה וחוקר עמקן. ובאשר הגיע שמע הרמב"ם לצלעדין שלטון מצרים הפקידהו לרופא ביתו הקבוע, וגם מנהו לנגיד על כל היהודים יושבי הארץ; ומאז היה הרמב"ם למנהיג ולראש לכל אחיו בני עמו בארצות הקדם. את משנתו בתור רופא החצר הוסיף הרמב"ם למלא גם אחרי מות צלעדין, ולמרות עבודתו הכבדה הזאת היה מוצא לו פנאי לנהל באמונה את עניני עדתו ויתר הקהלות במצרים, ולעסוק בחבור ספריו הנצחיים במחקרי הנהדות.

* פעת היא (א' ק"ג לרפ"ג-גערד) פאה צרה גדולה על יהודי תימן אשר בערב הדרומית. פליפי מצרים לבית-פטרימה היו ממפלגת בני שיע. ובאשר כבש מדיהם צלעדין את ארץ מצרים ונכנע תחתיו גם את פליפות בנבד, התעוררה גם בין המושלמים ממפלגת בני שיע הקנאה לדתם, ואת כל חמתם שפכו על היהודים יושבי תימן ויאנסו לקבל את דת האישלם. ואחרי פי תורת הנהדות לא היתה נפוצה ביותר בין יהודי תימן, נשקפה סכנה גדולה פן יאותו לעזוב את דת אבותיהם מפחד ומחסר דעת. אז פנה ר' יעקב אלפיומי, הגדול פחכמי התורה בתימן, אל הרמב"ם ויבקש ממנו עצה לקדם את פני הרעה. הרמב"ם נענה לבקשת הרב ר' יעקב, ונערך אל יהודי ערב אנרת, הנודעת עד היום בשמה "אנרת תימן", וזה תכנה בקצור:

ואתם, אחינו, תזמו ואמרו, אל יבחילו אתכם השמדות ותנורות, ואל יפחיד אתכם תקף יד האויב עליכם, שכל הענין הזה הנהו נק נסיון ופחיתה, להראות אמונתכם וחסבתכם (לנהדות) לעיני העמים".

האנרת המציינת הזאת הוקה את לב יהודי ערב הנדקמים באלהי

הנהדות, ולא עזבו את עמם בצר לו. מאז גדל עוד כבוד הרמב"ם בכל ארצות הקדם, וישמו נקדש בתפוזות הגולה. בהרבה קהלות היו מזכירים היהודים את שט רבם הגדול בתפלותיהם בנוסח כזה: "בחיובן ובימיובן ובחיי רבנו משה בן מימון".

* כמו בספריו אשר הנחיל לעמנו עזי היום בנגם במפעליו אשר פעל למזכותו, היתה לרמב"ם פנה אחת: לתת לנהדות תכנית רחבה וכוללת את כל חיי בני-האמונה, ולפיכך התאמץ לקרב אל מהנה ישאל את בני המקרא ולהשאירם בתוך תחום הנהדות. וככה השיב על השאלה: איך להתנהג עם הקראים בנוגע לאחדים ממהנה דתנו, שגם הם מקימים אותם — "הקראים ראויים לכבוד ולתקרוב אליהם במעשי ישר, להתנהג אתם במדת הענוה ובדרך האמת והשלום".

ג. ספרי הרמב"ם; המחלקת; מורתו. בשנת העשרים ושלש לימי חייו החל הרמב"ם לחבר את פרושו הגדול לששת סדרי המשנה ונשלמו בשנת השלשים. את ספרו זה חבר רבנו משה ערביאית, ולעברית תרגם על ידי מתרגם יתר ספריו—ר' שמואל אבן-תבון. בפרושו זה, שקראו בשם "המאור", הוא מפיץ אור וקר על הרבה מקומות קשים בספרי המשנה, מברר ומסביר בהסברה קלה ובהגיון רב את תכנם וכוננם. את פרושו למשנה חבר הרמב"ם בימי גדודיו וטלמוליו הרבים בערי אספמניה, ותלאות גלותו לא הרפו את רוחו ולא החשיכו את מאור שכלו. בספרו זה מוכיח רבנו משה פי עקרי התורה נוסדו על יסודות מדעת, ותקנות רבות בספרי המשנה נצרכו ונבדקו על ידי יוצריהם—התנאים לאור המדע ותורת המדות. מאורעות רבים בקורות עמנו ובהתפתחות הנהדות כנסד הרמב"ם על ההגיון והמחקר החפשי (כמו: דבר הנבואה, תחנת המתים ועוד); את תורת המוסר של חכמי המשנה במסכת "אבות" היא מסביר לפי חכמת הרפואה ותורת הנפש הכללית (שמונה פרקים לרמב"ם).

את ספרו השני: יד החזקה או משנה תורה, אשר בו מתחילה תקופה חדשה לספרות התלמוד, — חבר הרמב"ם עברית צחה ומציגת

עד להפליא, ועמל בו בעשר שנים. הדין-יודברים והשאלות הרבות שקהלות היהודים בארצות הקדם היו פונות אליו במשך ימי משירתו בהנהגת עדת קהילה — הוכיחו את הרמב"ם לדעת, כי ספרי התלמוד לכשעצמם נשגבו מבינת המון העם, בשל השבוישים הרבים שנפלו בהם באשמת המעתיקים ומפני הערבוביה בסדור עניניו, שרק מומחים וסכמי התורה יכלו לרדת לעמק הלכתם. הדבר הזה עורר בלב הרמב"ם את הרעיון לחבר ספר-עם, שייכל בקרבו את כל פסקי הדינים והמשפטים של התורה הכתובה והמסורה במערבה מסדרת וקומת לדורות. בהקדמתו לספר "משנה תורה" מבאר הרמב"ם את פונתו בחבור זה, לאמר:

"יהא חבור זה מקבץ לתורה שעל-פה עם המקנות והמנהגים והנהגות, שנעשו מימות משה רבנו עד חבור הנמרא. וקראתי שם חבור זה "משנה תורה" לפי שאדם קורא בתורה שכתב תהלה, ואחר כך קורא בזה ויודע גם תורה שעל-פה בלתי".

• כי כונת הרמב"ם היתה להנחיל את התורה לכל בני עמו, מעידים דבריו גם בנוגע לסגנון הספר "משנה תורה":

"חבור זה יכלול כל דיני התורה ומשפטיה, ולא אביא בו כי אם הלכה פסיקה: מה שצריך בזמן הגלות ומה שאינו צריך, ולא חברתי בלשון התלמוד (עברית וארמית) שלא יבינהו מאנשי אמתנו כי אם יחי דים; אבל אחרו בלשון המשנה, כדי שיקל לרוב עמנו לדעת בכל התורה בין מדאורייתא (= תורת משה) בין מדרבנן (= סכמי התלמוד)".

את חבורו "משנה תורה" או יד החזקה חלק הרמב"ם לארבעה עשר חלקים: לחלק הראשון קרא "ספר המדע", המנסד על יסודות המחקר וההגיון את עקרי אמונתנו, שהם שלשה עשר במספר:

(א) חבורא יתפרך הוא מנהיג לכל הברואים;

(ב) הוא יחיד ואין יחידות כמוהו (= נגד הובת השניות).

- (ג) הַבּוֹרָא יִתְּבַרַךְ אֵינּוּ גּוֹף וְלֹא יִשְׁיגוּהוּ מִשִּׁיגֵי גּוֹף
 (אין לוֹ תַאֲדוּר שֶׁל גּוֹף; נֶגֶד תּוֹרַת הָאֱלִילִים וּבְנֵי הָאֱלֹהִים);
- (ד) הוּא רֵאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן (נִצְחִי) .
- (ה) לוֹ לְבַדּוֹ רָאוּי לְהִתְפַּלֵּל וְאֵין לְהִתְפַּלֵּל לְזוּלָתוֹ;
- (ו) כָּל דְּבָרֵי הַנְּבִיאִים (בְּכִתְבֵי הַקֹּדֶשׁ) — אָמֵת;
- (ז) נְבוֹאֹת מִשָּׁה רַבְּנּוּ אָמֵתִית, וְהוּא אָב לְנְבִיאִים;
- (ח) כָּל הַתּוֹרָה הַמְצוּיָה עִתָּה בְיַדְנוּ, הִיא הַנִּתְּנָה לְמֹשֶׁה רַבְּנּוּ;
- (ט) זֹאת הַתּוֹרָה לֹא תֵהֵא מִחֻלְפָּת וְלֹא תֵהִי תּוֹרָה אַחֲרֵת;
- (י) הַבּוֹרָא יוֹדֵעַ כָּל מַעֲשֵׂי בְנֵי הָאָדָם וְכָל מַחֲשָׁבוֹתָם;
- (יא) הַבּוֹרָא גּוֹמֵל טוֹב לְשׂוֹמְרֵי מִצְוֹתָיו וּמַעֲנִישׁ לְעֹזְבֵי מִצְוֹתָיו (= "שָׁקַר וְעָשָׂה");
- (יב) אֲנִי מֵאֲמִין בְּבִיאת הַמְּשִׁיחַ אַף עַל פִּי שְׁוִיתָמָהּ;
- (יג) אֲנִי מֵאֲמִין שֶׁתֵּהִי תִּתְּנָת הַגּוֹתִים .

עָמְרֵי דַתְנוּ אֵלֶּה מְפָרְשִׁים בְּ"סֵפֶר הַמִּדְע" בְּהַסְבָּרָה מְפָרְטָח הַנוֹסְדָת עַל יְסוּדוֹת הַמִּתְקַר שֶׁל תּוֹרַת הַמְּדוּת וְהַשְּׂאֲרַת הַנֶּפֶשׁ. בְּיַתְרָ חֲלָקֵי "מִשְׁנֵה תּוֹרָה" עֲרוּכִים בְּסֵדֶר נָכוֹן וּמְחַלְט כָּל הַהִקִּים וְהַמְשַׁפְּטִים, הַתְּקִנּוֹת וְהַמְּנַהֲגִים שֶׁל חוֹבוֹת הַיְהוּדִי לַד' וְלָאָדָם, לְמַשְׁפָּחָה וְלַצְּבוּר. לְפִי הַמְצוּת וְהַגְּזוּרֹת מִיְמוֹת פְּתַבִּי הַקֹּדֶשׁ עַד דּוֹרוֹת הַרַבָּנִים. הַיְהוּדָה לְסֵפֶר "מִשְׁנֵה תּוֹרָה" הָיוּ מֵאֵז תְּקִנּוֹת הַתְּלֻמוּד לְנַחֲלַת כָּל הָעָם, וְלַמּוֹרָה דְרָךְ וְלְסִפְרֵי-עֵזֶר לְכָל רַב וְדָן בְּתַפּוּצוֹת הַגּוֹלָה עַד הַיּוֹם.

וְהַרְבֵּי"ם לֹא הִסְתַּפֵּק בָּזֶה שׁוֹמֵד אֵת דַּת הַיְהוּדוֹת עַל יְסוּדוֹת מִדְעִיִּים וְעָרַךְ אֵת סֵפֶר הַקּוֹטִיָּה בְּעֵרִיכָה מְצִינָת וּמְסֻדָּת כָּל צִרְכָּה. אֲדִיר חֶפְצוֹ הָיָה: לְהַשְׁלִים בֵּין הַדָּת וּבֵין הַמִּתְקִיָּה. שְׁתֵּי הָאֲמִתִּיּוֹח הָאֵלֶּה הָאִירוּ אֵת דְרָךְ חַיֵּי וּמַחֲשָׁבוֹתָיו: הָאֲמִת הַנִּתְּנָה לָאָדָם מִפִּי הַמְּשַׁנְחָה הַעֲלִיּוֹנָה (= הַדָּת וְהַאֲמוּנָה) וְהָאֲמִת הַמִּתְּנָלָה לָאָדָם בְּדֶרֶךְ

שכלו (= המחקר). כיהודי מאמין ברע הרמב"ם בדרך לפני גדולת תורת המוסר של משה רבנו והנביאים; בדרך מן המוסר העריון את שיטת אריסטו (שנוסדה ברבה על תורת ההגיון ומחקרי הטבע) ויתר יוצרי המחשבה וחקמי ההגיון, ויסגל אותה לרוח הקירותיו והוכחותיו בתורת הנהגות. ואת רעיונו הפביר (להשלים בין תורת המוסר ובין תורת ההגיון) הוציא לפעל בספרו הענקי השלישי, שחבר ערכיאות ותרגם על ידי ר' שמואל אבן-תבון (וגם על ידי ר' יהודה אלקריזי) לעברית בשם "מורה נבוכים". החלק לשלשה חלקים: החלק הראשון מקדש לתורת האלהות, החלק השני מדבר על גלוי השכינה (גבואה) וגדמי היצירה (גלגלים), החלק השלישי מכיל את תורת המדות לפי המחקר ומצות דתנו. הדעה הפוללת הממלאה את הספר "מורה נבוכים" היא: פי הדת הצרופה ותורת ההגיון אינן מתנגדות פי אם משלימות אשה את אחותה, בשנים שתיהן מוכיחות את יהדות הבורא. ביסוד כל יצירה (סבה), ושתייהן שואפות להשלמת האדם ותקון נפשו ונפשו; וברוח זה מוסר הרמב"ם ליסד את עקרי הנהגות לפי תורת המחקר והמדע.

מלבד שלשת הספרים הענקים האלה חבר הרמב"ם עוד חבורים חשובים בתורת האלהות, ההגיון, המדות והרפואה. אולם ביותר השפיעו על חיי עמנו וספרות התלמוד פרושו על המשנה והספר יד החזקה. בשני ספריו אלה עלה בידי הרמב"ם לבצע באופן נעלה את אשר החל לעשות לפני מאתים שנה רב סעדיה גאון בחבורו "האמונות והדעות": ליסד את הנהגות על יסוד המדע. והספר "מורה נבוכים" התפרסם חיש לתהלה מאין פמזהו ויהי למקור מחשבה ועיון רב ליהודים, לערביאים ולנוצרים (בתרגום ללטינית).

* אבל לרמב"ם נמצאו גם מתנגדים גדולים, שראו בספריו התירה תחת עמודי הדת. דעתם היתה פי רק לאמונה יגברו היהודים בארצות גלותם, והמחקר החפשי יזיק לקיומם תורתנו בעת שרבים קמו לבלותה. מתנגדי הרמב"ם היו שונים: יש - שהאמונה בהם

רבכם, כי ספריו מלאים חקירה ותורה (וחם קראו לה "כפירה"), היכולה
 רק לרפות את ידו היהודים בתורת אבותם, והמחלקת שחלקו על
 הרמב"ם היתה בכל אפן לשם שקמים; ויש - שהקנאה בגדלת הרמב"ם
 ובחכמתו דברה מתוך התנגדותם, ויתאמצו להשפיל את כבודו בעיני
 העם. הספר "משנה תורה" עורר עליו בייחוד את מחאת אחרים
 מהרבנים וחכמי התורה שחרדו מפני הספר המצין הנה. פן יירש
 את מקום התלמוד לגמרי, וספרי תזיל במקורם וישכחו מקרב ישראל.
 אחד ממתנגדי הרמב"ם הגדולים היה הרב המפרסם בצרפת
 הדרומית (פרובנצה) הוא ר' אברהם בן דוד (הראב"ד השני). שחבר
 נגד "יד החזקה" את ספרו "השגות". אז נחלקו חכמי התורה ומורי העם
 לשני מחנות: מעריצי הרמב"ם הוסיפו להקדיש את שם רבם הגדול
 ולהפיץ את תורתו ברבים ("חכמי לוגיל" ובני משפחת אפן תבון).
 ומתנגדיו השונים הוסיפו להשפילו ולעורר עליו את חמת המון העם.
 ונס במחלקת זו נגלתה נפש הרמב"ם בכל תפארת גדלתה וצדקתה.
 דעתו היתה מחלטת: כי באם רק יבינו היהודים בשלמה הם
 נרדפים, לא יעזבו את תורתם מפני כל הפרענויות שבעולם; ואת
 מחשבתו זו הוסיף לברר לתלמידיו ונס למתנגדיו. בעונה ובצניעות
 מפליאה פראוי לאיש-אלהים.

* התלאות הרבות שמצאו את הרמב"ם בחייו הפרטיים ובחני
 משפחתו קרסו לאט-לאט את בריאותו. וכמעט כל ימיו היה ידוע
 חלי ומכאובים. אולם בקיאותו הרבה בחכמת הרפואה וזהירותו
 בשמירת בריאותו תמכו בגוף החלש הזה עד ימי שיבה. בשנת
 השבעים לימי חייו נאסף אל עמו היהודי-ענק-הרוח (כב' שנת א. קל"ה
 לחרון). שהאיר באור חכמתו את תורת עמו עד היום, ויום מותו
 היה ליום אבל כל העם בארצות גלורו. האגדה מספרת, כי בנסע
 הארון עם גנות רבנו משה בן-מיכאל ממצרים לקבורה בארץ ישראל,
 פגשו במלואים הרבים בשלשים איש משבט הבידואים ויחפצו לקחת
 את הארון ולהשליכו הימה; אבל לא יכלו להזיזו ממקומו, ובינו כי

איש קדוש הוא המנח בו וילוו גם הם את המת.
 * מתנגדי הרמב"ם לא השלימו עם דעותיו גם אחרי מותו,
 והמחלוקת הוסיפה להתלקח והניעה גם לקנאות-חדת ולחלול שם שמים
 לעיני שונאינו. אולם העם הבין מה היתה לו זה משה האיש, וזה
 זכרו אשר הוא מוקיר בו את שמו עד היום: מִמֶּשֶׁה (בן עמרם) עד
 מִשֶּׁה (בן מִימון) לא קם בְּמִשֶּׁה.

תמצית הפרק השלישי .

ה'רמ"ב"ם ומתנגדיו .

ארץ מצרים וקתה בימי קדם להוציא מתוכה איש , אשר הרים את נס המרד נגד העבדות וזמן לבני עמו תורת אור וחפש , שהיתה ברבות הימים למען המתנבד . המתנה במימיו כל עובדי דרך . בעבור מאות ענינים ודורות הופיע בארץ זו עוד איש אהה . פעל לב רחב וחפץ אדיר כמוהו , מלא הוד מלכות וענות ישר כמוהו . תכונת מחוקקנו הגדול נגלתה בכל תפארתה בשבאו אליו מקרביו ובשורת פחד בפניהם : אלקד ומיכד מתנבאים במחנה – ונענם : מי זמן ודנה כל עם ד' נביאים . כי הוא לא ראה ככהונד הגדולה ובגלוי השכינה וכות מיחדת 'והוקד' לממלכת הכהנים ושכט רמי הנחש .

ותלמידו הנאמן משה בן מימון דלך בעקבותיו . בתורת רבו לא ראה מנורת הקדש המאירה רק ד' אמות של ההלכה , כי אם מאור גדול המפיץ קרני אורו אל כל קצויו ארץ ואין נסתר מזהרו . לפני עיניו היתה תמיד תמונת 'כל איש ישראל מחוטב עציו עד שואב מימיו' , ויסוד הקורותיו בתורת הנהרות נשען על דברי מרד הגדול : כי המצנה הזאת לא נפלאה היא ממך , ולא רחוקה היא

עוד בימי כתביה הקדש נכר הנה ההבדל בין הלויים וכדני ד' ובין המון בית ישראל . התורה היתה לנחלת פרטי ההנהגה , והעם האמין בהם אמונה שלמה . נגד זכות אבות זו קמו הנביאים ורבו את ריב עם מידי מאשריו המתעים . בימי הבית השני הנה מרגש עוד יותר השנוי שבין הסופרים והחכמים ובין 'עמי התרצות' . התורה היתה שנית לרכוש וחידי סגולה , והעם קנים רק את מצותיה , בלי דעת את מהותן . ובשניצא עמנו בנילה נוכחו חכמי התורה בעצמם כי סכנה נשקפת לקיום הנהרות ונושאי דגלה , אם לא תמסר מורשת האבות לידי כל העם . זאת היתה פונת ר' יהודה הנשיא בעבור המשנה ור' איש בסדור הלכות הגמרא , וזאת היתה מגמת ר' סעדיה גאון בספרו 'האמונות והדעות' ור' יצחק אלפסי בספר 'ההלכות' . וזה הנה אדיר תפצו של הרמב"ם בכל יצירותיו הנאוניות אשר יצר ויככל מפעליו אשר פעל לטובת עמו . העם אינו צריך , לדעתו , רק להאמין ולקום מצות , כי אם לדעת ולהבין את תורתו .

מתנגדיו הרמב"ם חשבו בהם לבדם , כי העם ל כל משפחותיו וישרותיו אינו מוכשר לחיות את המאור שבתורה בלי אספקלרית האמונה , ואור המדע ששפך הרמב"ם על תורת הנהרות הנה יכול , לפי דעתם , להבזות את עיני העם בסנונים . זאת היתה סבת ההתנגדות העקרת שבין הרמב"ם ובין מתנגדיו ה'שרים' אליהם נלוו המון הרבנים . קנאים ומסרתמי ריב מסוג איהם האנשים שבאו אל משה בצעקות : אלקד ומיכד מתנבאים במחנה . ברמב"ם ראו את נביא-הדור שבא לתבע את עלבון העם מידי מנהיגיו . והמחלקת לשם שמים נהפכה על דם למסכת-קנאות ולמלחמת אנשים . אולם הדרות ה'שרים' דעו לשיטת נבחה את עצם הריב , ולקבל אחר מבשלי הריב הקנייני הצדק את מקומי הראוי לו ,

שיחה מקדמת: מסעי הצלב.

מאז נלקחה פלשתינה מידי היהודים, היתה ארץ זו לסלע-המתחלקת בין העמים. התחרותם ואת היתה בראשיתה מטעם מיני: כי גם עמי אסיה גם עמי אירופה לא תפצו בתחנת היהודים בתור עם הפשוט. ברבות הנמים לבשה קנאת העמים לפלשתינה גם צורה דתית: לפי המסורה נקבר ישו, משיח הנוצרים, בירושלים אצל הכתר המעצבי, וקברכת המקום הזה בנה עומר גם את בית הכנסד הראשון למושלמנים.

הערביאים, אחרי האתום בפלשתינה ובסוריה, התחסו לרב אל בני יתר הדתות בסבלנות, והנוצרים וכלו לעלות וירושלמה ולהתפלל על קבר משיחם באין-מפריע. אך התרבים ובראשם מנהיגם סלדשווק (שעל שמו נקראו מאז כל בני השבט) קבשו את אסיה הקטנה ואת פלשתינה, והפריעו בידי הנוצרים להטיר לדתם בארצות המזרח, כאדם העושה בתוך שלוי הנוצרים אָמרו לזכות בדתם את כל העמים, לוא גם על כרתם, וחספן קנה היה גם למושלמנים; וכאשר נפגשו שני האיתנים האלה – רָגוּהוּ כל הארץ.

הראשון, שהשליך ניצוץ אל תוף ערמת-הבן זו היה אלקסיוס קיסר ביזנץ, שחרד פן יקחי מינו התרמנים גם את קונסטנטינפול. ומדעתו כי צבאותיו לא יעמדו בפניהם פנה אל האפיפיור אורבנוס השני – לעזרה. לפי מסורת הנוצרים הנה הנזיר פטר איש אמניס הראשון, שהלהיב את בני דתו למסע-הצלב. האישה הנה היה לבשעצמו תמים ונאמן לדתו ומחשבתו היתה: להרים את כבוד הנוצרות בארצות המזרח. בדבריו נוסה וחזיונות לילה שחזה המתבודד הנה השפיע על אורבנוס לעזרר את עמי הנוצרים למלחמת הקדש. בשנת 1095 נאספו, בפקודת האפיפיור, מלכי עמי אירופה, כמריה ורוזניה לאספה רפה בפיזנאו (איטליה) ואחר כך בקלרמן (פרנקיה); בתוך רבבות הפאים היו גם מלאכי קיסר ביזנץ-ומשם החל הנגף.

הסבה העקרית למסע הצלב היתה איפוא מדינית, והספורים על אודות אכזריות הסלדשווקים לנוצרים היו מנמרים. תכנית מסומה לא היתה לעורבי מסעי הצלב, מפני שלכל אחד מהם היתה כוונה מיוחדת: האפיפיור והתקמרים תפצו להגיל את כבוד דת המשיחיות, שהשבל בארצות הקדם; מלכי אירופה ואדיריה נשאו עין – אל השלל; מלך ביזנץ – אל אדמת אסיה. ולכן לא היו תוצאות מסעי הצלב הרבים חשובות וקנמות לתועלת עצם הענין. נושאי-הצלב, שהיו ברבם בתולים, יסדו להם – אחרי שפקם נהרי נחלי דם והפילים הכבות חללים באירופה ובאסיה – ממלכה מצערה בירושלים, מלאה מוטה, ערובוכיה וסכסוכי אחים. העובדה הזאת הכויבה לגמרי את תוחלת נוצרי ביזנץ-הנונים. מנהלי מסעי הצלב פהרו בדיהם, קבר לעצם הרעיון, ובשחת זו נפלה הראשונה-ממשלת ביזנץ; אחרי מלחמות וסכסוכים פנימיים קבשו נושאי הצלב את בירת ביזנץ והיא קונסטנטינפול, ובאחוזותיה חדשו את קיסרות רומי. אך גם היא לא האריכה ימים. (א, ליבושיצקי).

פָּרָק רְבִיעִי: יְמֵי מִסְעֵי הַצֵּלָב.

(בְּעֵקֶד: א. כ"ה - א. ק"ו לְחֶרֶד; 1095 - 1220 לְמִסְפָּרִים).

כא. **מִסְעֵי הַצֵּלָב הֶרְאִישׁוֹן.** בְּסוֹף הַמָּאָה הָאֲחַת-עֶשְׂרֵה לְמִסְפָּר הַנוֹצְרִים נִתְרַבּוּ יְשׁוּבֵי הַיְהוּדִים בְּפָרַנְקְיָה, בְּגֵרְמַנְיָה וּבְיִתְרֵי אֲרָצוֹת אֵירֹפָּה. מִצָּבָם בְּכֻלָּל הָיָה אֵימֵן וְעוֹרֵר בְּלָבָם תְּקֵנָה טוֹבָה גַם לְעֵתִיד; אֲךָ תוֹחַלְתָּם זֶה נִכְזָבָה. בְּעֵת הַהִיא קָרוּ בְּאֵירֹפָּה מְקָרִים נוֹרְאִים, שֶׁהָרְסוּ עַד הַיְסוּד אֶת מַעֲמַד הַיְהוּדִים וּנְפָקִירוּ אֶת חַיֵּיהֶם - לְבֹז וְלְמִשְׁפָּה, לְקָלוֹן וְלַחֲמָם. הָעַמִּים הַנוֹצְרִים עָרְבוּ אֹז מְלַחֶמֶת הַקֹּדֶשׁ נֶגֶד הַמוֹשְׁלָמִים אֲדוֹנֵי פְּלִשְׁתִּינָה. עוֹלֵי הַרְגֵּל הַנוֹצְרִים הֵבִיאוּ דְבַתָּם רָעָה, כִּי הַמוֹשְׁלָמִים מִסְתוֹלְלִים בָּהֶם בְּבוֹאֵם לְהִשְׁתַּטֵּחַ עַל קִבְרֵי יֵשׁוּ בִירוּשָׁלַיִם, וּמִתְעַמְרִים בְּכֻלָּל בְּאַחֵיהֶם הַנוֹצְרִים יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ. בְּשַׁנַּת 1095 קָרָא הָאֶפִּיפִיּוֹר אַרְבָּנוֹס הַשְּׁנַי לְאַסְפֵּת כְּמָרִים בְּעִיר קְלִירְמוֹנָה וַיִּלְהֵב אֶת הַחֲמוֹן לְמַלְחָמַת מִצְוָה נֶגֶד הַמוֹשְׁלָמִים "הַכּוֹפְרִים" לְכַבֵּשׁ מִיָּדָם אֶת יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ. לְקוֹל קְרִיאָתוֹ נִקְבְּצוּ מִגְּבוּלוֹת פְּרַנְקְיָה וְגֵרְמַנְיָה רַבִּים מִהַנְּשִׂאִים-הַפִּיאוֹדְלִים, אֲבִירִים, הַגְּמוּגִים (בִּישׁוּפִים) וְעַרְב־רַב "בַּחֹל אֲשֶׁר עַל שְׂפַת הַיָּם". רַבּוֹת נוֹצְרִים עָזְבוּ אֶת נְחֻלּוֹתֵיהֶם וּמִשְׁפַּחוֹתֵיהֶם, תָּפְרוּ אֶל מְעִילֵיהֶם סִימְנֵי-צֵלָב אֲדָמִים וַיִּפְּנוּ לְמַלְחָמָה עִם "אוֹיְבֵי ד'". וּבְרֵאשִׁית שְׁנַת 1096 הָיָה כְּבֹר מַחְגָּה נוֹשְׂאֵי-הַצֵּלָב בְּבַד מְאֹד. בִּינֵיהֶם גִּמְצָאוּ גַם נוֹצְרִים יִשְׂרָאֵלִים וְתַמִּימֵי לֵב, שֶׁאָמְרוּ לְרִיב בְּאֵמַת אֶת רִיב אֲמוֹנַתָּם מִיַּד הַמוֹשְׁלָמִים לִזְחִיצֵיהֶם; אֲבָל מְרִבִּית נוֹשְׂאֵי-הַצֵּלָב הָיוּ אֲנָשֵׁי חָמָס וְרוֹדְפֵי מַעֲשֵׂקוֹת, וְכָל הַעֲנָן "הַקֹּדֶשׁ" נִהַפֵּךְ לָהֶם לְעַסְק טוֹב. הַנְּשִׂאִים וְהַרוֹזְנִים וְהַאֲדִירִים קָרוּ לְשֵׁלֶל שָׁלַל רַב בְּאֲרָצוֹת הַמוֹשְׁלָמִים, וְהַאֲפָרִים הַמְּשַׁעֲבָדִים נָלוּוּ אֶל מַחְנֵה נוֹשְׂאֵי-הַצֵּלָב בְּשָׁל תַּחְרוֹת הַגְּמוּרָה וּסְלִיחַת עוֹנוֹתֵיהֶם שֶׁהִבְטָחוּ

לָהֶם אִם יִקְנְאוּ אֶת קִנְיַת מְשִׁיחָם. אֶל קַהֲל־תַּעֲמִים תִּמְשָׁנָה תְּהֵאָדָּר
 נִסְפָּחוּ הַמוֹנֵי רִיקִים וּפְחֻזִים, אֲנָשֵׁי בְלִעַל וְשׂוֹדְדִים פְּשׁוּמִים; וְעוֹד
 מֵרֶם שֶׁהִסְפִּיקוּ הַרוֹזְנִים לְהַבִּין לְדַרְךְ אֶל הָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה, נְפֻצוּ הַמוֹנֵי
 נוֹשְׂאֵי־הַצֶּלֶב בְּעָרֵי פְּרַגְקָה וְגֵרְמָנִיה וַיַּחֲלוּ לְבוֹז אֶת הַתּוֹשְׁבִים הַשְּׂקִמִּים.
 וּבִיחוד – פְּלוֹ חֲמַתָּם בִּיהוּדִים יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: בְּזוּז אֶת רְכוּשָׁם, אֲנִסּוּם
 לְהַמֵּר אֶת דָּתָם, וְהַמְמָרִים אֶת פִּיהֶם עָנוּ וְהוֹמְתוּ בְּאִזְרוֹת חַיֹּת
 מֵרָף. הָרַב הַחֶכֶם וְסוֹפֵר קוֹרוֹתֵינוּ בְּדוֹר הַהוּא: רַבְּנוּ מֹשֶׁה בֶּן נַחְמָן
 (= רַמְבַּ"ן) מִתְאָר אֶת צְרוֹת אֲבוֹתֵינוּ בְּסִפְרוֹ „גְּזוֹרֹת תַּתְּנִיז׳ (מִסְעֵי
 הַצֶּלֶב הַחֲלוּ בִּשְׁנַת ד׳ אֲלָפִים וְתַתְּנִיז׳ לְפִי הַמִּנְיִן שְׁאֵנוּ מוֹנִים הַיּוֹם
 לְבְרִיאַת תְּעוֹלָם) – בְּסִגְנוֹן בְּזוּה: קָם עִם לוֹעֵז, גּוֹי מֵר וְנִמְהָר, צְרַפְתִּים
 וְאֲשַׁבְּנִים, וַיִּתְּנוּ אֶת לִבָּם לְלַכֵּת אֶל עִיר הַקְּדוֹשׁ, וּבַעֲבָרָם דְּרָךְ הַעֲזָרוֹת
 אֲשֶׁר שָׁם הִיהוּדִים יוֹשְׁבִים, אָמְרוּ בְּלִבָּם: אָנוּ הַזֹּלְכִים לְנֶקֶם נִקְמַתְנוּ
 מִן הַיִּשְׁמַעְאֵלִים; הִנֵּה – הִיהוּדִים אֲשֶׁר הַמִּיתוּ אֶת מְשִׁיחֵנוּ, נִנְקָמָה
 בָּהֶם תַּחֲלָה! ...”

וַיְמִי הָאָבִיב בִּשְׁנַת 1096 (א. כ״ז לְהֶרְבֵּן, ד. תַּתְּנִיז׳) הִבִּיאוּ עַל יְהוּדֵי
 אֵיטָלְיָה בְּלִיזִין חֲרוֹץ וְשִׁבְר־עַם. נוֹשְׂאֵי הַצֶּלֶב הִשְׁתַּוְּלוּ בְּעֲרִיצוֹת שָׁל
 פְּרָאִים בִּיחוד בְּעָרֵי הַרִינוּס. הָרֵאשׁוֹנָה הִיְתָה לְמִשְׁסָה קַהֲלַת הִיהוּדִים
 בְּגֵרְמָנִיָּשָׁא: מֵאוֹת יְהוּדִים עָנוּ בְּעֵנִים קָשִׁים, נִמְסְחוּ בִּידֵי נוֹשְׂאֵי־הַצֶּלֶב
 וַמִּיתוּ בְּקְדוּשֵׁי עַמָּם וְקִרְיַת יְחִוּד הַבּוֹרָא בְּפִיהֶם: „שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, ד׳
 אֱלֹהֵינוּ – ד׳ אֶחָד! ...” רַבִּים מִיהוּדֵי גֵרְמָנִיָּשָׁא בְּחָרוּ לְאַבְד אֶת עַצְמָם
 לְדַעַת מִנְפֵל בִּידֵי הָאוֹיֵב הָאֲבָזָר. נָשִׁים רַחֲמָנוּת שְׁחַטוּ בִּידֵיהֶן אֶת
 יְלָדֵיהֶן הַרְפִּים, פֶּן יִפְלוּ בִּידֵי הַעֲרִיצִים וַיִּטְבְּלוּ עַל פְּרָחֶם. וְנוֹשְׂאֵי־הַצֶּלֶב
 הוֹסִיפוּ לְהַחְרִיב אֶת בְּתֵי הִיהוּדִים בְּגֵרְמָנִיָּשָׁא וּלְבוֹז אֶת רְכוּשָׁם, מִמָּאוּ
 אֶת בְּתֵי הַתְּפִלָּה וְרַמְסוּ אֶת סִפְרֵי הַתּוֹרָה בְּמִיט חוּצוֹת (כ״ג אָר).
 מִקְצַת הִיהוּדִים נִמְלְטוּ מִחַמַּת הָאֲסִפְסוּף הַמִּשְׁתַּוְּלוֹל אֶל בֵּית הַגְּמוֹן
 הָעִיר אֶלְרְבֵּרְדִינוּס. אַף הוּא לֹא הִגִּין בְּעַדָם וַיַּחֲל לְפַתּוֹתָם כִּי יִמִּירוּ אֶת
 דָּתָם. הָאֲמִלְלִים רָאוּ כִּי נִפְלוּ בַּפֶּח, וַיִּבְקְשׂוּ אֶת הַהַגְּמוֹן כִּי יִתֵּן לָהֶם
 זְמַן לְהַמְלִךְ עִם גַּפְשָׁם. מִסְבִּיב לְאַרְמוֹן אֶלְרְבֵּרְדִינוּס חֲפָה מַחְנָה

נושאי-הצלב להוביל את היהודים - לטבילה או למיתה. עברו ימים אחדים ומאת היהודים - אין קול ואין קשב. אז נפתחו דלתות פתי מקלטם - ולעיני ההגמון ועבדיו נגלתה תמונה מבחילה: כל היהודים הנמלטים, למקטן ועד גדול, התבוססו בדמם; הגבורים פהרו כמות מנגד בדת אבותם. מסירות-נפשם זו עוד העלתה את חמת ההגמון הפרנע, שהשתולל גם בגופות המתים הקדושים ניסחבם פחוצות סהוב והשלה. עלם אחד, שמחה בהן שמו, שהשודדים הרגו את אביו ואת שבעת אחיו, אמר לקחת נקם משופכי דמם, וכאשר סחבוהו נושאי הצלב אל בית הפלגתם לטבילה, בין יתר היהודים שלא הספיקו לשלח יד בנפשם - הוציא גואל-הדם הצעיר ספין מתחת למדיו וידקר בו את קרובי של ההגמון. ההגמון מנדהם לאמין-לב היהודי התנפל עליו ונקרעהו לגזרים. יהודי ורמישא היו למופת במסירות נפשם לעמם ולתורתם, ורק מתימספר בודדים נטבלו על פרחם, ואחר כך שבו אל חיק אמתם ונמותו גם הם על קדושי-השם. פשיצא אספסוף הפורעים מורמישא הובלו גיוות המוסתים הקדושים לקבורה - ומספרם היה כשמונה מאות איש ואשה, טף וגזן.

ומחנה שני של נושאי הצלב עלה אז על מונצה. יהודי העיר הזאת נסו להתבצר בארמון ההגמון רתרד, שנתן להם מחסה ומפלט בביתו בכסף מלא. בגשת נושאי הצלב אל הארמון יצאו היהודים בכלי נשק לקראתם. בתקותם כי עבדי ההגמון יעזרו על ידם, פאשר התנו אתו מראש. אך תקותם נכזבה: עבדי רתרד נפוצו. והיהודים נעזבו לנפשם. להלחם הרבה עם האספסוף הרב והעצום מהם, לא יכלו האמללים. אז שלחו מרביתם יד בנפשם, והנשארים נהרגו בידי הפורעים; את רכוש היהודים חלקו ביניהם ההגמון וראש גדוד השודדים.

* הרמבין מתאר בפרטרוט את מיתות קדושי מונצה, שמספרם עלה עד אלף ושש מאות נפש, וספוריו מעוררים זעזעה והתפעלות עד היום. מכל יהודי מונצה נשארו בחיים פששים איש, שנמבלו

על ידי ההגמון על פָּרָחַם. בין האנוסים היה איש חסיד ור' יצחק שמו, הוא ושתי בנותיו. בערב שבעות שחט האב את בנותיו ויצת עליהן את הפית באש. אחר כך הלך עם חברו האנוס ר' אורייה אל בית התפלה ליהודים, ונציתו גם אותו באש וישרפו שניהם לפני ארון-הקדש.

יותר טוב היה גורל היהודים בקולוניה. אהרי בקשות ותחנונים רבים גארתו להם ההגמון הרמן ותושבי העיר להגן עליהם מפני חמת נושאי-הצלב. רבים מיהודי קולוניה נצלו ממות, אבל אלה שחשו להם מפלט אל העירות הסמוכות הומתו במיתות משנות בידי הפורעים או שלחו יד בנפשם. גם בסביבות קולוניה הראו היהודים את אמין לבם ואת מסירותם לעמם, ולא נכנעו לצורריהם.

* הרמפין מספר על חסיד זמן אחד בעיר בכרך ור' שמואל בן יחיאל שמו, שהיה לו בן נאה, ושניהם נמלטו מפני העריצים לתוך הנזר. פשט הנזר את צוארו לאביו בתוך המים; ברך ר' שמואל על השחיטה ותבן ענה: אמן; וגם יתר היהודים ענו אחריהם: אמן. שמע ישראל - ד' אחד! ... אבל קשה היה לאב האמלל לקיים את מצות השחיטה על בנו, וימסר את החלף לשמש בית הפגסת. והוא שחט את שניהם. ורב אחד, ר' יצחק שמו, ענה על ידי הפראים ענוים קשים עד שאבדה בינתו; ואז טבלוהו והוא לא הרגיש בדבר. אך פששבה אליו רוח מבינתו ונדע את אשר געשה לו - הפיל את עצמו אל נהר ריגוס. ואשה צעירה אחת ילדה בעת ההיא בן, ומיראה בן יגולוהו מגדיה נושאי-הצלב וטבלוהו, פרקה את התינוק בערישתו ותפול עמו מעל הגג וימותו שניהם. לפי דברי סופרי הדור ההוא עלה מספר הקדושים שנהרגו אז על קדוש השם בערי הריגוס לשנים עשר אלף איש.

מגדות הריגוס עלו מחנות נושאי-הצלב אל ערי הדונאי, ויוסיפו להחריב בדרפם את קהלות היהודים בגרמניה ובוהמיה. אבל גם על גדות הפורעים באה כליה וקפדה: אלפי איש מהם מתו בכרך

בְּחָלָיִים רָעִים, וְרַבִּים הוּמְתוּ עַל יְדֵי תוֹשְׁבֵי הָעָרִים הַשְּׁלֹוִים. לְמַסַּע
הַצֶּלֶב נֶאֱסַף מִחֲנֵה חֲדָשׁ, וּבְרֵאשׁוֹ עָמַד הַרוֹזֵן גְּמַפְרִיד מְבוֹלְיוֹן. אַחֲרָיו
שָׁלֹשׁ שָׁנוֹת תְּלָאוֹת רַבּוֹת וּכְלִיּוֹן הִגִּיעוּ נוֹשְׂאֵי-הַצֶּלֶב עַד לְשַׁעְרֵי יְרוּשָׁלַיִם.
וְעִיר הַקֹּדֶשׁ נִלְכְּדָה בְּסַעֲרַת מִלְחָמָה. הַמוֹשְׁלֵמָנִים הִגְרּוּ לְאֵלֶפֶס לְפִי
חֲרָבָם, וְאֵת הַיְהוּדִים סָגְרוּ בְּפָרָאִים בְּבֵתֵי הַפְּתָה אֶחָד וַיְצִיתוּהוּ בְּאֵשׁ.
וּכְאֲשֶׁר כָּבְשׁוּ נוֹשְׂאֵי-הַצֶּלֶב מִיַּדֵי הַמוֹשְׁלֵמָנִים אֵת מִקְצַת אֲדָמַת
פְּלִשְׁתִּינָה יִסְדּוּ לָהֶם שֵׁם אֵת מִמְּשַׁלְתָּם שֶׁקָּרְאוּ לָהּ "מַמְלַכַת יְרוּשָׁלַיִם".
צָרוֹת הַיְהוּדִים בְּגֵרְמָנִיָּה פָּסְקוּ מֵהֵרָ, כִּי בְּשׁוֹב מִלְכָּה הַחֲסִיד
הַיִּנְרִיף הַרְבִּיעִי אֶל אֶרְצוֹ מְאִימְלִיָּה שֵׁם קַץ לְתַעֲלוּלֵי הַחֲמוֹן. לַיְהוּדִים
יוֹשְׁבֵי אֶרְצוֹ הָטָה חֶסֶד, וְלִמְרוֹת רְצוֹן הָאֲפִיפּוֹר וְהַהֲגֵמוֹנִים הַרְשָׁה
לְאֲנוּסִים לָשׁוֹב אֶל דַּת אֲבוֹתֵיהֶם. בְּמָרִים וּפְקִידִים אֲחָדִים גָּעַנְשׁוּ עַל
יָדוֹ עַל אֲשֶׁר לֹא הִפְרִיעוּ בְּעַד הָאֲסֶפְסוּף לְבוֹז אֵת רְכוּשׁ הַיְהוּדִים
וּלְשַׁבֵּן אֵת דָּמָם.

כב. מַסַּע הַצֶּלֶב הַשְּׁנִי וְהַשְּׁלִישִׁי. מַמְלַכַת יְרוּשָׁלַיִם שָׁל נוֹשְׂאֵי
הַצֶּלֶב נְמוּטָה, בְּעֵבֹר עֲשָׂרוֹת שָׁנָה, מִתְהַגֵּרַת יַד גְּבוּר הַתְּרַפִּים גְּרִדְיוֹן.
הַעִיר עֲדָסָה נִכְבְּשָׁה לְפָנָיו, וְיַד הַמוֹשְׁלֵמָנִים בְּאֶרְצוֹת הַמְזֻרָח הִיחָה
שְׁנִית עַל הַעֲלִיּוֹנָה. אִזְּ הַחֲלוֹ בְּנָאֵי הַנוֹצְרוֹת בְּאִירָפָה לְהַפּוֹן אֶל מַסַּע
צֶלֶב חֲדָשׁ, וּבְרֵאשׁוֹ עָמְדוּ לְוִדְבִיק הַשְּׁבִיעִי מִלֶּךְ הַפְּרַנְקִים, וְקִנְרַד
הַשְּׁלִישִׁי מִלֶּךְ גֵּרְמָנִיָּה (1146). הָאֲבִי-הַפּוֹן בְּרִנְרַד אִישׁ קְלָרְבוּ הַלְהִיב
בְּמִדְבָּרוֹתָיו אֵת הַחֲמוֹן לְעֵלוֹת שְׁנִית אֶל הָאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה, אֶךְ מְרַבִּית
הַנְּזוּרִים הַקְּתוּלִים דָּרְשׁוּ מִנוֹשְׂאֵי-הַצֶּלֶב לְבַעַר תַּחֲלָה אֵת אוֹיְבֵי יֵשׁוּ
הַיּוֹשְׁבִים בְּאֶרְצָם, וּבִיחֻד הַצִּמּוֹן בְּהַסְתּוֹתָיו הַמְּלֵאוֹת רַעַל הַנְּזוּר
הָאֲשָׁפְגוּזֵי רוּדְלֶרְה. בַּחֲדָשׁ אֶלּוּל (א. ע"ו לְהַרְבּוֹ) הַחֵל הָאֲסֶפְסוּף לְהַתְּנַפֵּל
עַל הַיְהוּדִים יוֹשְׁבֵי עָרֵי הַרִינוֹם, וּבְסִבִּיבוֹת הָעָרִים מְרִיבֵשׁ וְאֲשִׁפְרִה
הוֹעֲלוּ הַקְּרַבְנוֹת הָרֵאשׁוֹנִים עַל מִזְבֵּחַ מַסַּע-הַצֶּלֶב הַשְּׁנִי. בְּעָרִים רַבּוֹת
הַקְּדִימוּ אֵת פְּגִי הַרְעָה בְּתַתָּם סְכוּמִים גְּדוּלִים בְּתוֹר פְּדִיּוֹן נַפְשָׁם לְרוֹזְנֵי
הָאֶרֶץ וְלַהֲגֵמוֹנִים בְּעַד מְקוֹם מִסְתָּר וּמְחֶסֶה בְּאֶרְמְנוֹתֵיהֶם. עַד יַעֲבֹר
זַעַם. אֲבָל לֹא בָּבֶל מְקוֹם יָכְלוּ הַיְהוּדִים לְהַסְתֵּה מִפְּנֵי מְבַקְשֵׁי נַפְשָׁם.

יהודי וירצפונג נשארו בלי הגנה. ונושאי-הצלב התנפלו עליהם
בב"ד אדר ונהרגו בהם בעשרים איש, ובתוכם את הרב ר'. יצחק בן
אלקים בשישב ועסק בתורה.

בימי האביב נתחדשו הפרעות והתריגות גם בגבולות פרנקיה.
סופר קורותינו בדור שהוא הפימן ר' אפרים מפונז: מתאר בכה את
התריגות: „בקרנמן נהרגו נפשות לאין מספר מקרב היהודים,
שנאספו בחצר אחת. ושם היו שני בחורים, אחים גבורים, שעמדו
על נפשם ונפש אחיהם ונהרגו ופצעו באויביהם. ולא יכלו להם הצוררים
עד כי באו מאחוריהם אל תוף החצר ונהרגו את כלם. וכחג השבועות
נאסף האספסוף אל עיר רומרוג והתנפל על היהודים; בבית רבנו
יעקב (= תם) לקחו הפורעים כל אשר לו וקרעו ספר תורה בפניו. ואת
רבגורתם לקחו והוציאוהו השדה וחמשה פצעים פצעוהו בראשו. ואתה
גדול בישראל – אמרו הרוצחים לרבנו תם – ולכן נקח מך את נקמת
גואלנו“. פעת היא עבר בשדה שר גדול, וישתדו רבגורתם בסוס
יפה. ונדבר השר על לב התמון ניאמר: „הניחו, אולי יפתה לי להמר
את דתו“. בכה נצל אז ממנת גדל חכמי התורה בדור שהוא. באשר
יצאו נושאי-הצלב מגבולות פרנקיה ונרמניה לדרבם – רוח ליהודים,
והאנוסים שבו לדתם.

ובשנת 1187 כבש צלעדין שלמן מצרים את ירושלים מידי נושאי
הצלב וישם קץ לממשלתם. באשר באה השמועה הזאת למלכי אירפה
הנוצרים, חברו פרידריך ברברוסה מלך גרמניה, פילפוס-אוגוסטוס
מלך פרנקיה וריכרד לב-הארנה מלך אנגליה ונערכו מסע-צלב שלישי
אל הארץ הקדושה. בפעם הזאת הביאו ההכנות שוד ושבר רק על
יהודי אנגליה. ושובי היהודים בארץ הזאת רבו במאה השנים עשרה,
נאליהם נוספו עוד גולי היהודים מפרנקיה הסמוכה, שמצאו להם
מנוחה בגבולות אנגליה, ומעמדם בכלל תיה איתן. יהודים רבים ישבו
בלנדון וביתר הערים ונעסקו במסחר; מלכי אנגליה הרשו להם לנמסע
בכל הארץ ולסחר בה פאות נפישם, חלה ממסים והארנוניות הרבים

שנחמותרים היהודים היו מכניסים לאוצר המלוכה. בלנדון ובפוד
ערים אחרות עשו היהודים גם עשר, ונה עובר את קנאת
הנוצרים וחמתם נגד כל היהודים.

ההכנות אל מסע הצלב השלישי החלו ביום עלות ריכרד
הראשון על פסא מלכותו. ביום המשחו באו אל היכלו צירים מאר
כל תושבי הארץ לברכהו ולהניש לו מנחה. בין הפאים היו גם ראשי
קהלות היהודים. אך מציאותם בקרבת המלך לא הפיקה את רצון
ההגמון הקנאי בלדואין, וירמז לריכרד כי היהודים הפופרים אינם
ראויים לכבוד אשר כזה, שיקח מהם את ברכתם. אז הוצאו מלאכי
היהודים בחרפה מאת פני המלך, ובקיר גפוצה חיש השמועה כי
התר להבות ביהודים ולבזו את רכושם. נושאי-הצלב לא אחרו
להתנפל על יהודי לנדון. הרגו בהם והחריבו את פתיחם בלי חמלה.
אחרים מעשרי היהודים התבצרו אצלם בארמנותיהם, אך הפורעים
הציתו עליהם את הפתים באש וישרפום שם חיים. רבים מיהודי
אנגליה שלחו אז יד בנפשם, פן יאנסים האכזרים להמר את דתם.
(א. קיב לחרון).

ובצאת ריכרד לב-הארנה בראש נושאי-הצלב אל ארץ המזרח
התחדשו הפרעות וההריגות ביהודים בערי אנגליה. ביחוד סבלה עדת
היהודים בעיר ירק. באשר פרצו שם הפרעות התבצרו היהודים
במבצר העיר. אז שם האספסוף מצור על היהודים ונדרשו מהם כי
ימירו את דתם. שישה ימים עמדו הנצורים בגבורה בפני צוריהם ולא
נתנום לבוא אל המבצר. אך כשאול הלחם לנצורים, אפסה להם כל
יכלת להחזיק עוד מעמד. אז קם רב הקהלה ר' יוס-טוב ויאמר לבני
עדתו: "ד' תפץ לנסות אותנו במסה, אם נפשוש את צנארנו על קדושת
הותרו. תמות עומד אחרי בתלנו — ואתם לא תאבו לבגד בד'. למען
חיות עוד ימים על הארץ. גצא נא בעקבות הקדושים אדירי האמונה
אשר השלימו נפשם במורא שמים וכבוד הותרתנו ביד ד' נפקיד רוחנו.
ונפשנו תשוב אל אלהיה זכה וטהורה ביום הולדתה" ... דברי הרב עודדו

גם את רוח הנדבאים וכלם נשבעו למות מות קדושים מהפגע לאויב.
 נשיא קהלת היהודים ר' יעקב שחט לראשונה את רעייתו, ואחר כך
 נשחט הוא בידי ר' יוסף טוב. אחריהם שלחו יד בנפשם יתר היהודים,
 והנשארים הומתו בידי האספסוף שהתפרץ ליום המחרת אל המבצר
 ובשבת הגדול ה. תתקן; א. קביא להרצו). באשר הגיע לריכוד, שהנה
 מטבעו, איש נאור ונדיב-לב, דבר התריגות ביהודי ארצו, צוה על
 מזבירו כי יענש קשה את הרוצחים, אבל כלם נתעלמו מעין המשפט:
 הפורעים נפוצו לכל רוח, והמסיתים ברחו לשטלנדיה הסמוכה.

כנ. הרדיפות בפרנקיה ובגרמניה. מסעי-הצלב הרסו עד
 היסוד את מעמד היהודים באירפה המערבית. נדידת שבטי אירפה
 לאסיה הביאה את יושבי חלקי התבל האלה להתקרבות תמידית,
 והסוחרים הנוצרים החלו לדחות את היהודים גם ממקצע סחר-העמים.
 לאט-לאט נלקחו מידי היהודים כל האמנויות והמסחרים החשובים,
 ורבים מהם הברחו להתעסק בהלואות פסוף ברבית לנכרים. העסק
 המגונה הזה גרם לידי סכסוכים תכופים בין המלוים והלוים, ולפעמים
 הביא שוד ושבר על קהלות יהודים שלמות. ביחד עם ירידת מצב
 היהודים הפלפלי הורע גם יחס החברה הנוצרית אליהם. הסתת
 המפרים בימי מסעי הצלב הגדילה עוד את קנאות הממונים הנוצרים,
 והיהודים נמצאו אז ביניהם כמו על הר שרפה. תמיד היה להם מלא
 פחד ומגור מסביב פן יעלו עליהם את חמת האזרחים, והעמידו את
 רכושם ואת חיותם בסכנה. ולמרות זהירות היהודים, הלכה שנאת
 הנוצרים אליהם הלוך ורב, ובקרב הקמון הגם התפשטו אמונות והזיות
 תפלות על היהודים ועל דתם, שדורות שלמים לא יכלו אחר כך לשרשן
 מתוך לבו.

בעת שהיא נפוצה לראשונה בין הנוצרים עלילת השוא הנוראה
 נגד בני עמנו, כי משתמשים אנו בדם ילדי הנוצרים לצרכי המצות
 וארבע תפוסות פחג תפסח. אנשים שהתרחצו בעצמם בדם יהודים
 אמרו לכסות על מעשי הרצח שלהם בדבת שקר זו, שעלתה לנו באלפי

קרבנות וקדושים ונחרי נחלי דמי נקיים. בעיר בלוזש אשר בפרנקיה התיכונה חלף עבד שר העיר בערב אל הנחר להשקות את סוס אדונו. הסוס נבעת בחשך וירתע לאחוריו מפני המים. שב הרקב העירה ונספר לאדונו. כי ראה בעיניו. שהודי השליך אל הנחר גופת ילד נוצרי; ועל סמך זה נאסרו תבך שלשים איש מחשובי עדת היהודים. למען תקור את דבר האשמה השתמשו ראשי הנוצרים במנהג תפל, שנקרא אצלם "צרוף המים": את הרקב, המאשים היהודי נגד היהודים, הושיבו בסירה מלאה מים, ואחרי שלא ירדה תהומה – החליטו חוקרי הדיון כי אמת בפיו. על היהודים החפים מפשע הוציאו משפט מות בשרפה, ובאשר הביאום למקום המוקד, החל הבכור לפתותם שמיירו את דתם. ואכל הקדושים לא אבו שמוע לו, וישרפו חיים וכ' סיון, א. ק"ב לתרנ"ו; ה. תחל"א, ותפלת-היחוד "עלינו" בפיהם. לזכר מות הקדושים בבלוזש קבע בגנותם צום מיוחד לכל קהלות היהודים בפרנקיה ובגרמניה.

מלך פרנקיה פילפוס-אוגוסטוס, שהיה מטבעו איהב כסף, רדף בעריצות את יהודי ארצו, מדעתו כי קנה יקנו ממנו היהודים זכויות ונהנחות בכסף מלא. בשנת 1811 נתן צו לאסור את כל יהודי פאריז, כשהיו מתפללים ביום השבת ולהחרים את רכושם. ואחרי אשר נתנו לו היהודים חמשה עשר אלף מרק כפר נפשם – הוציאו לחפשי. עברה שנה – והמלך הוציא שנית פקודה כי כל היהודים שהתישבו באחוזתיו יעזבו את מקומות מושבותם במשך שלשה חדשים. לגולים הרשה לקחת רק את המטלטלים; נכסיהם ונחלותיהם החרמו לאוצר המלך, ובתי תפלתם נהפכו לבתי כנסיות לנוצרים. גולי פאריז וסביבותיה מצאו להם מפלט באחוזות הפיאודלים. כעבור שש עשרה שנה נצרך שנית פילפוס-אוגוסטוס לכסף, ונרשה ליהודים לשוב את נחלותיהם בשכר מסים מיוחדים שהכניסו לאוצרו.

הוצאות הרדיפות והגזרות הנוראות נגד היהודים בימי מסעי הצלב היו: כי החלו היהודים להתרחק מעל הנוצרים בכל האפשר, ויהודי גרמניה נהיו מאז "לרכוש" מלכי הארץ, שגוננו עליהם מחמת ההמון

הפרוע . מהמאה השתים עשרה נחשבו כל יהודי גרמניה ל"עבדי החצר" : לא החק הגיון עליהם . פי אם חסד המלך , וכעד זה הכניסו לאוצרו מסים ומכסים מיוחדים . מלבד המס לאוצר המלך , שלמו היהודים ארנוניות גם לנסיכים ולקפת הערים , שעל אדמתן התישבו , ומעשר היו ממציאים לקפת בתי התפלה של הנוצרים . בעד הננה מפני האספסוף היו משלמים היהודים שכר מיוחד , וכשיצא פרידריך ברברוסה לדרבן אל הארץ הקדושה הכרחו היהודים לתת לו בשכר הסותו שהבטיחו להם — להוצאות מסעיה הצלב .

כה רש"י ; בעלי התוספות ; חכמי פרו בנציה . הגזרות הקשות והרדיפות האכזריות לא יכלו להמית את רוח עמנו ולהחליש את מסירות נפשו לדתו . ולהפך ; צרות ההנה חזקו את לב בני עמנו במורשת אבות , ומפר התורה שנגרף יחד עמם , הנה לתכן מנייהם ולסמל נשמת האמה . עוד לפני ימי מסעי הצלב נפוץ הפלמוד בין יהודי פרגוקיה וגרמניה בעמל רבנו גרשום מאור הגולה וחכמי לתרנגיה . ובשנת מות רבנו גרשום (תקע"א לחרגו) נולד בעיר טרוניש איש גדול בתורה , הוא רבנו שלמה יצחקי , הגודע בקצור שמו : רש"י .

* אנדת העם פורשת על הגדת רש"י הוד-פלאות : לפי המסורה היתה לרבי יצחק אביו אבן יקרה , ותכמרים חפצו לקנותה ממנו ולשפצה בעון של "האם הקדושה" , אך הוא מאן למכרה להם . פעם משכו התכמרים את ר' יצחק במרמה לתוך אנניה . ויאימו עליו פי וטילוהו תומה אם יסרב למפור להם את האבן הקרה . אז לקח ר' יצחק את מרגליתו ונטילנה תומה . ובאותה שעה יצאה בת-קול ואמרה לו : "הנה בן נולד לך , אשר יפיץ אור התורה ויזהיר את השפת הגולה באבן יקרה" . רבנו שלמה יצחקי למד תורה בגלותו בבית מדרשם של חכמי לתרנגיה . פר' עקיבא בשעתו עזב גם הוא את בני ביתו ונגד מעיר לעיר , ומישיבה לישיבה לשמע לקח מפי גדולי התורה בגמיו ; ובהלל הבבלי חי חיי צער ועני ונישקד על ספרי חז"ל בלי הפסק . אחרי שנים רבות ועבודה תמידית שב רש"י מלא וגדוש בתורה אל משפחתו

בתורה אל משפחתו אשר בטרונים. שם החכם הצעיר התפרסם מהו
 בגבולות פרנקניה וגרמניה, וכל הקהלות היו פונות אליו בשאלות הדת
 ודיגי תורה. צעירי היהודים נהרו מאז אל טרונים ללמד תורה בבית
 מדרשו של רש"י. בפרשו לפני תלמידיו את פתבי-הקדש ואת ספרי
 התלמוד. התאמץ רש"י להקל את הענין המדבר בתכלית הפשטות.
 שהיתה מובנה גם לעולי ימים. לא קל הנה ללומדים בעת ההיא לרדת
 לסוף בעתם של חז"ל בלי עזרת מורים מומחים, ולפעמים התקשו גם
 בראורי המלים. אז החליט רש"י לחבר פרוש מדויק לספרי התלמוד,
 והפרוש הזה הפיץ אור חדש על המקומות הקשים בדברי חז"ל. את
 פרושו חבר רש"י לרב ספרי התלמוד הבבלי, והוא מצטטן בשפתו
 הנוחה ובהסברתו הפרורה, שהועילו הרבה להפצת דברי חז"ל בין כל
 שדרות העם. מאז הנה התלמוד לספר עיון ולמוד גם לגדולים גם
 לקטנים; ובצדק אמרו בני דורו, כי בלי פרוש רש"י הנה נשאר התלמוד
 כגן נעיל בלי מפתח. רש"י חבר גם לתורת משה פרוש מדויק ומיסד על
 דקדוק הלשון העברית ומתבל באגדות חז"ל ומשלים יפים. הפרושים
 האלה התפשטו מהר בקרב עמנו. למקטן ועד גדול, עד היום הנה.
 רש"י הנה עד ראיה לטובה בני עמו בימי מסעי-הצלב הראשון,
 ובין שירי התפלה והפזמונים שהכרו בעת ההיא מאת פזמונים שונים
 לזכר המאורעות המעריבים האלה נמצאים גם פיוטים וסליחות מאת ר'
 שלמה יצחקי ז"ל.

* לפי האגדה דרש ראש נושאי-הצלב נמפריד מרש"י, כי יבוא
 אליו ויגיד לו את עתידותיו, וכאשר מאן רש"י ללכת אליו הופיע הרזון
 בלנית פרשיו לבית מדרשו בטרונים. וישמע את קול הרב העוסק בתורה
 ותמונתו לא ראה. לסוף נגלה אליו רש"י ויאמר לו: "לכד תלכוד את
 ירושלים, ותמלוך בה רק שלשה ימים, ותשוב הנה בחרפה עם שלשה
 סוסים..." התקצה ראש נושאי-הצלב על רש"י ויאמר לו: אם אשוב
 הנה בלנית ארבעה סוסים וכרתי את ראשה מעליך". בעבור המלחמה
 שב נמפריד לפרנקניה בלנית ארבעה סוסים, אף פאשר בא אל שגרי

הָעִיר מְרוּנִישׁ לַעֲנוּשׁ אֶת רִשׁוֹי. נִפְלָה אַכָּן עַל אֶחָד הַפְּרָשִׁים וְתָמַת אוֹתוֹ וְאֶת־סוּמוֹ.

רִשׁוֹי מֵת בְּרֹמְיֹשָׁא בֶן שְׁשִׁים וְחֲמִשׁ שָׁנָה כִּשׁ תַּמּוּ, א. לֹא לְהִרְדָּן; ד. תַּחֲסִיהַ, וַיְהִי הָאֲבֵל כְּבֵד בְּכָל תְּפוּצוֹת הַגּוֹלָה. תְּמִשׁוֹרֵר ר' יְהוּדָה הַלּוּי, שְׁהָהּ אִזּוּ עוֹד צָעִיר לְיָמִים חֲבֵר קִינָה עַל מוֹתוֹ, לֵאמֹר:

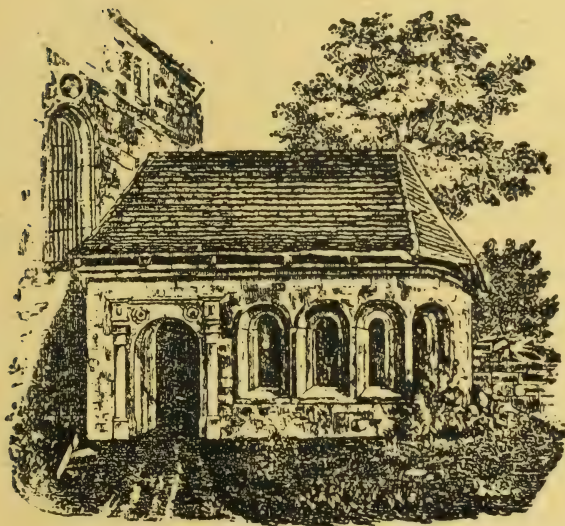
בְּתַב רִשׁוֹי.					
א-א	ו-ו	כ-כ	ע-ע	ש-ש	ך-ך
ב-ב	ז-ז	ל-ל	פ-פ	ת-ת	ם-ם
ג-ג	ח-ח	מ-מ	צ-צ		ן-ן
ד-ד	ט-ט	נ-נ	ק-ק		ף-ף
ה-ה	י-י	ס-ס	ר-ר		ץ-ץ

לְרִשׁוֹי לֹא הָיוּ בָנִים, וְשָׁלַשׁ בְּנוֹתָיו נִשְׂאוּ לְתַלְמִידֵי חֲכָמִים וַיִּלְדּוּ לָהֶם בָּנִים, שֶׁהִתְפָּרְסְמוּ גַם הֵם לְגִדּוּלֵי חֲכָמֵי הַתּוֹרָה בְּדוֹרָם. אֶחָד מִנְּכַדֵי רִשׁוֹי הָיָה רַבֵּנוּ יַעֲקֹב (= תַּם), שֶׁנִּצַּל מִמָּוֶת בַּיּוֹם מִסְּעֵי־הַצֶּלֶב בְּאַרְחַ פְּלָא. הוּא יָשַׁב בְּרֹמְרוֹנ, בְּקֶרְבַת מְרוּנִישׁ, וַעֲמַד שָׁם בְּרֹאשׁ הַיְשִׁיבָה, שֶׁמִּמֶּנָּה יָצְאוּ רַבָּנִים וְדַבְּרֵי חַיִּים מוֹמְחִים לְכָל תְּפוּצוֹת הַגּוֹלָה. רַבֵּנוּ־תַּם חֲבֵר פְּרוּשִׁים וְחֲקִירוֹת בְּדַבְּרוֹ חַז"ל, וְחֲבִירוֹ "סֵפֶר הַיְשָׁר", הַמְכִיל סִבְרוֹת נְכוֹחוֹת וְמַלּוּאִים לְפְרוּשׁ רִשׁוֹי וְקֵנוּ, הַתְּפַשֵּׁט בֵּין כָּל תַּלְמִידֵי חֲכָמִים. רַבֵּנוּ־תַּם נִחְשָׁב לְגִדּוֹל הַדּוֹר, וְלַעֲתִים תְּכוּפוֹת קָרָא לְאַסְפוֹת רַבָּנִים לְתַקֵּן תְּקִנוֹת נַחוּצוֹת בְּחַיֵי הַיְהוּדִים לְפִי צָרְכֵי הַזְּמַן.

חֲתָנֵי רִשׁוֹי וּנְכַדָיו וְתַלְמִידֵיהֶם הֵרַבִּים - שֶׁמִּסְפָּרָם עָלָה עַד מֵאָה וְחֲמִשִּׁים - נוֹדְעִים בְּסִפְרוֹת הַתַּלְמוּד בְּשֵׁם "בְּעָלֵי תּוֹסְפוֹת" עַל הַמַּלּוּאִים וְהַנוֹסְפוֹת שֶׁחֲבָרוּ לְפְרוּשׁוֹ רִשׁוֹי (פְּרוּשׁ הַקּוֹנְטְרָם), וְהַנוֹדְעִים בָּהֶם הֵם: חֲתָנֵי רִשׁוֹי: ר' מֵאִיר בֶּן שְׁמוּאֵל וְר' יְהוּדָה בֶּן נִתָּן (רִיב"ן) נְכַדֵי רִשׁוֹי: ר' יִצְחָק (הַר"י), ר' שְׁמוּאֵל בֶּן מֵאִיר (רִשְׁב"ם) וְרַבֵּנוּ־תַּם, ר' יִצְחָק בֶּן אֲשֶׁר מֵאֲשַׁפִּירָה (רִיב"א) וְר' יְהוּדָה הַחֲסִיד מִחֲבֵר "סֵפֶר הַחֲסִידִים", הַמְכִיל תּוֹכְחוֹת מוֹסֵר וּמְעֻשְׂיוֹת שׁוֹנוֹת הַמְעוֹרְרוֹת לְאַמּוּנָה וְלִירְאַת שָׁמַיִם.

מְרַדִּיפוֹת וּגְזֵרוֹת רְעוֹת נִחְלָצוּ יְהוּדֵי פְּרוּבִנְצְיָה (צָרְפַת מְדֻרָמִית). נִסְיָכֵי הַמְדִינָה הַזֹּאת הָטוּ חֶסֶד לַיְהוּדִים, וְהַנּוֹצְרִים יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ שֶׁהָיוּ בָּאִים בְּמִשָּׂא וּמִתָּן עִם יוֹשְׁבֵי אֶסְפִּינְיָה הַעֲרַבִיאוֹת, לֹא הָאִמְנוּ בְּהַזְיוֹת

ובהכלים ובאשמות השוא נגד תיהודים שכניהם. בפרובנציה עמלו
 היהודים הרבה בתפצת השפלה והסקירה, ומקרבם יצאו חכמים
 וסופרים מפרסמים. יהודי צרפת הצפונית וגרמניה לא שמו לב ביותר
 להשפלה ולמדע, ונחומים בצרותיהם מצאו להם רק בספרי חז"ל. אולם
 חכמי פרובנציה עסקו גם במחקר החפשי והפיצו את ספרי החוקרים
 שהגיעו אליהם מאספמיה הערביאית. הנודעים בחכמי פרובנציה הם:
 הסופרים המתרגמים בני משפחת אבן-תבון (יהודה וישמואל בנו),
 שתרגמו את ספרי ר' יהודה הלוי והרמב"ם לעברית, ובני ר' יוסף
 קמחי; ביחוד התפרסם בנו ר' דוד (הרד"ק), שעמל הרבה בשכלול
 השפה העברית ודקדוקה.

בית מדרשו של רש"י.

תמצית הפרק הרביעי.

על קדוש השם.

מסעי הצלב (ששה במקסרם) נמטבו כמאתים שנה (1093-1292), ועל מזהב הנקאות העלו - קפי השערות סופרי קורות העמים בערך "ששה מליוני איש. מספר קרבנות היהודים - חללים ונרדחים שעובו מאנס או מפחד את עמם בצר לו ויאבדו מזרד הקהל - באיפה ובאסיה, הנה בערך חצי מליון נפש. חללים ונרדפים היו אפוא משני הצדדים, ובמחנות המנצח הנמני רבו פי עשר מאשר בקרב המנצחים הנמניים. אך ההקבל ביניהם הנה גדול מאד: חללי המנצח לא נדעו בעד מה הם נהרגים וספידם בלי עמם, ומתי המנצחים נדעו זאת היטב, ובמותם היו למופת לכל בני האדם לדור דורים. קדושי עליון, קדושי הנהרות הזכוחו את כל העמים הנצורים לדעת, כי פחד ובחנית אי אפשר להטיף תורות ושיטות חדשות, ואולת היא לבוא על איש בעקופין לאמר: קבל דעתי, ולא-מית תמות. תינוק בן יומו יכול לשבח את אמו וילדתו, אבל איש בא בנים לא יבין ליקחת אם ולא ועובדה בכלות פחה. כהני ההלניות נוכחו בבגרותם השכלית של היהודים, ובעבור מאות שנים - הראו לדעת גם כגלי הפלחון הנוצרי: כי שרירי בני החשמונאים יודעים להלחם, באבותיהם-מעשים נגד רבים ויודעים לבחר מות גבורים וטהורים מבחי נחשלים וטמאים.

מות קדושים על קדושת העינים מתו לפני מסעי הצלב וחיבי סגלה גם בין חסידי אמות העולם; על איש נאמן וגדל - רוח יודע להגן גם בחייו גם במותו על האמת שלו ועל אלהיו. אבל עם שלם, למקטניו ועד גדוליו, מבחינו וראשו עד שואבי מימיו וחושבי עציו - המוסר את נפשו לקמיתים - בעד תורתו, יודע בשלמה הוא מומת, חשוחט בידי עצמו את ילדיו ואמהותיו לכלי ופלו בידי נכרים ומברך על השחיטה, - עם כזה הנה למקאה טיה נצחית נגד אלה שרוממות-אל בגרונם וחרב פיפות בגרם.

תקופה זו של קדוש השם החלה בקורות הנהרות מימי אנטיוכוס, טרוניוס, וארדרינוס ונמשכת עד היום; ובימי מסעי הצלב נבחנה הנהרות ראשונה בכור הפרזל וקבשן האש - ועמדה בנסיון.

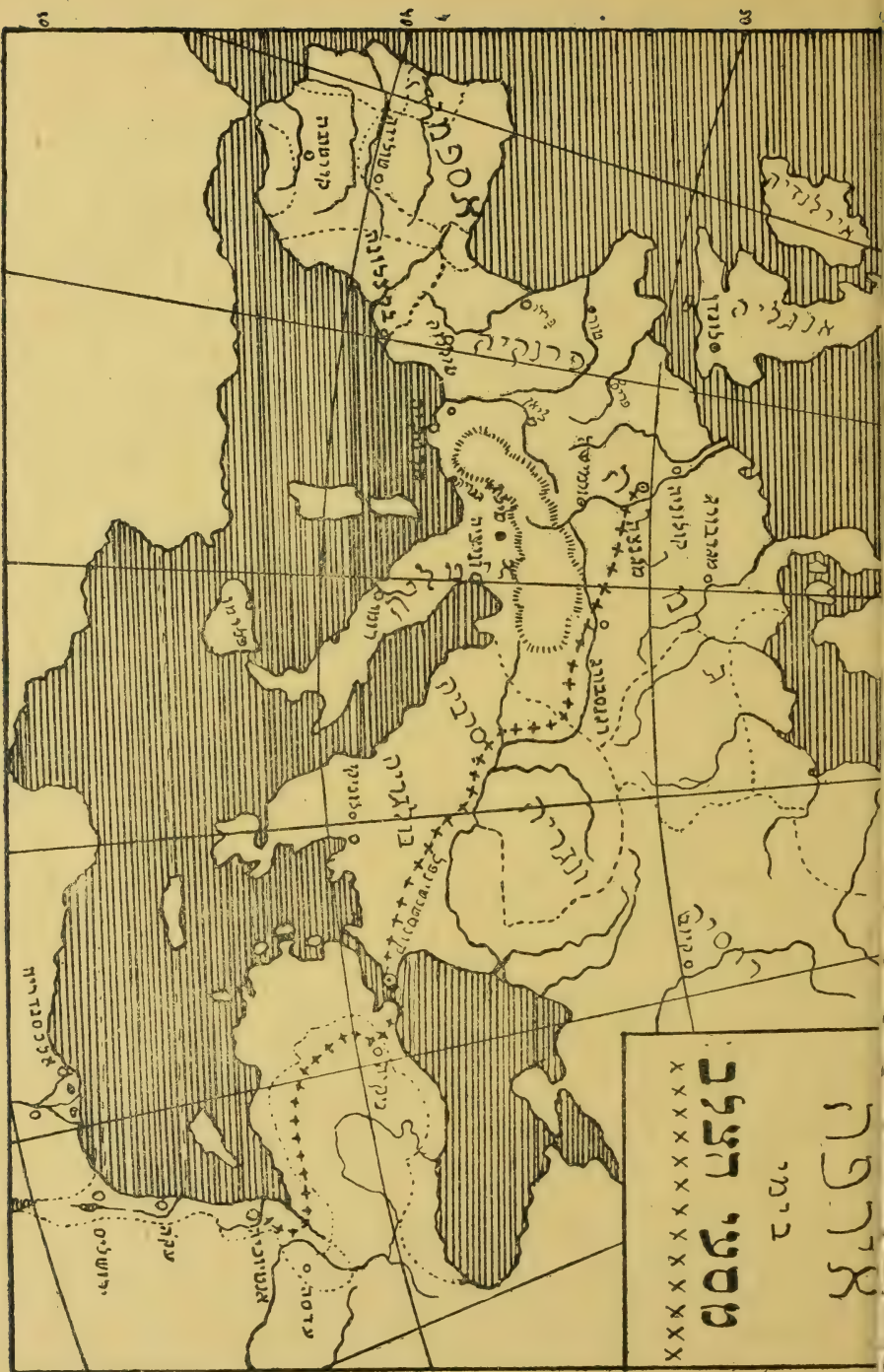
(א, ליבושיצקי).

שיחה מקדמת: הנוצרות ומפלגותיה בימי הביניים.

עוד במאה השמינית נקלה פרוץ גדול בתזמת הנוצרות בשל קדושת התמונות בבתי הכנסייה (של הבן והאם הקדושה), והנוצרים נחלקו אז לשתי מפלגות: למעריצי התמונות ולכופרים בקדושתן (בראש הכופרים עמד הקיסר ליאון האסירי). באמצע המאה התשיעית התרחב הפרוד העקרי שבין שתי ההשקפות הללו, ותוצאותיו היו כי נתקדו: הכנסייה המזרחית (היוגית) - שהכריזה את עקני המדינה משלטון הכת - והכנסייה המערבית (הרומאית), שהכניעה לאט-אט את בני הפרט והקלל למרות אבי הכנסייה (פפא). אולם גם חלוקה זו לא שמה קץ לסכסוכים הפנימיים בין ראשי הכנסיות, והמדינים הפרטים והעקרים נתרבו. בשנת 1054 נתאשר באפן גלוי הפרוד שבין שתי הכנסיות, ועמי אירופה שנקלו בעת ההיא את הנוצרות נפלגו גם הם: אחרים (כמעט כל עמי המערב) נקדו לכנסייה הרומאית (הקתולית), שנתנה לאביה מעין כבוד-אלהים, ואחרים (היוגים, הבולגרים, הרוסים) לא הודו בקדושת האפיפיור ונדו לנוצרים מנרחים.

במאות השתים עשרה-השלוש עשרה גברה מאד הקתוליות, והפפאים הכניעו למרותם את כל מלכי המערב, ועריצות בלי-גבול זו היתה מביאה לידי סכסוכים תכופים בין שליטי הכת ובין מושלי הארץ. שרירות הלב והתרון, שאבות הכנסייה הקתולית הצטינו אז בהם במדה מרבה נגד כל מחשבה חפשית הביאו סוף סוף לידי מלחמה גלויה במחנה הקתולים גופא. באמצע המאה הארבע עשרה קם באנגליה הכהן ויקליף, שדרש תקונים עקרויים בדת הנוצרית. בנאמיו ובספריו בא לידי מסקנה, כי מקור האמונה והדת הם רק בתבי הקדש של היהודים ולא ספרי הכנסייה. גם באיטליה עצמה רבו בעת ההיא התרעמות נגד מעשי האפיפיורים וחבליהם; אך בעצם תקפה התפרצה המרידה בצרחה ובזמהנה בעמיו של הפטר יואן הוס. להוצדק זה הצטנן ברצון כביר ובעין-בזקת אמתית, ונטף לתקונים עקרויים בקתוליות, ובמקצת נגזר אחר דעות ויקליף. בין יואן הוס ובין ראשי הכנסייה הקתולית נערך נפוח דתי, שנגמר בחרם ובנדודי נגד הכופר המזרז במלכות האפיפיורים. אז נחלקו הקתולים באירופה לשתי מחנות צרות: לדורשי תקונים בדת ולמאמינים סתם, באלהותו של הפפא. מטעם כנסית הכפרים בקנטסנטז נדו מעריצי הוס (בספרות העברית נקראו "בני חושים") לתרם ויואן הוס עצמו - לשרפה (1115). שרפת הכפר לא שמה, כמובן, קץ לתנועת התקונים, ומספר תלמידי הוס הלך הלך ורב. אז נערך נגד בת "בני החושים" מסע-צלב מחד, ואחרי מלחמת אחים ארבה ושפיכת דם רב משני הצדדים גברו סוף סוף הקתולים המאמינים, והכופרים הומחו במיתות משנות.

חלוקי הדעות שבין קתולי האפיפיור ובין הנוצרים החפשים נוסדו איפוא על שני הערכין בדת הנוצרית; הנוצרים הנבונים נזכחו לדעת, כי תורת האונגליזם נסתה מן המסלה שסללו לה ויצריה ושליחיה היהודים, ומהו לפלחן יישי גרדא. (א, ליבושיצקי).

אירופה

בירתי

מסעי השלח
 XXXXXXXXXX

פָּרָק הַמִּישִׁי : יְמֵי הַרְשָׁעָה וְהַדָּוָן .

(א. קלי'א - א. שלי'א לַחֲרָקוֹן ; 1200 - 1400).

כד. האפיפיור אינוקנטי השלישי . מסעי-הצלב הגדילו את שלטון אבי הכנסייה הקתולית בכל עניני הדת והמדינה . אירפה המערבית נדמתה כלה לממלכת-כּהֲנִיּוֹת , וגראשה עמד האפיפיור שהכניע לקרותו את כל מלכי העמים הקתולים . ביוחד גדל כח הכנסייה בימי האפיפיור אינוקנטי השלישי (גראשית המאה השלש עשרה) . האיש הזה היה מסבכו בעל רצון פביר ואוהב שררה , ונקנא קנאה עזה לדתו . כל רעיון חפשי וצל של חקירה נרדף על ידו בלי חמלה ; ובקרבת היהודים אל הנוצרים ראה סכנה לקיום הקתוליות , ונתאמץ להשפיל את פבוד היהדות בכל האמצעים . ומדעתו , כי כל פלי משחית לעשות כלה ביהודים - לא יצלח , החליט לדכאם עד עפר בגזרות קשות ובהנפלות זכויותיהם . אל המלכים והרוזנים שהטו חסד ליהודים , היה כותב מכתבי תוכחה מלאים איומים וחרמות אם יוסיפו להיטיב עם „בני בנייהם של הצולכים” : „על היהודים להיות נעים ונדים פקון - פתב אינוקנטי באגרותיו - ומצוה להשפילם ולהכניעם , עד שיתקנו את מעותם ויקבלו את מלכות השמים” (= את הברית החדשה) . שגאתו אל היהודים רבתה עוד בשל תנועת החפש הדתי , שהתפשטה בין נוצרי פּרַנְקוֹה הדרומית - האלפינים . קרבת פרובנציה אל אחזות הערביאים פאספמיה הריחה גם את הנוצרים ההם את רוח החקירה ותפקרת , ובמעשה אבות הכנסייה הקתולית ראו נגוד רב לעקרי האונגליון (ספר הברית החדשה) . אז קמה בין נוצרי פרובנציה פת האלפינים , שהטיפה לתורת הנוצרות הטוורה והתנגדה לדון ממשלת הבמרים . פאשר נודע הדבר לאינוקנטי , שפד על מושלי פרובנציה הישרים את כל חמתו וישימם לחרם ולגדוי , אם לא

ישובו מדרבם הרעה". וכאשר נוכח פי עמלו לשוא, ונוצרים הוגי דעות לא ילכו אחריו בעינים עצמות - אחז האפיפיור פתח בנזקמת, ויקרא מסע צלב חדש על האלביגים ה"בופרים".

* בין יתר החטאים אשר מצא אינוקנטיו במושלי פרוכנציה, הזכיר להם את עון החסדים וההנהחות שעשו עם היהודים. בין מושלי הצדק האלה זכור לתהלה הרזון רמון, תקרוי בפי משוררי עמו "הטוב", שמנה יהודים רבים לשרי מלכותו.

ובין כה - התפרצו נושאי הצלב אל נבולות פרוכנציה ויחרנו. בפקדת האפיפיור, רכבות איש מקרב הנוצרים האלביגים, ואת הארץ היפה הזאת שמו לבז ולמשסה. דרך אנב" פגעו השודדים גם ביהודים, ובין אלפי החללים שנפלו מתוך האלביגים, כאשר כבש מתנה הכמר הקנאי ארנלד את העיר בדרש - נמצאו גם כמאתים הרוגים יהודים. אל תחוסו על איש - עורר הכמר ה"נוצרי" את אנשיו - ובעולם הנשמות יבדיל ד' בין הרשעים ובין הצדיקים...

פעת שהיא הנקם בפרנקיה הדרומית בית הדין הראשון למשפט ה"בופרים", היא האינקוויזיציה הודועה, שצמאה לדמי נקיים. ביהודים - בנוצרים, אז נוסדה גם חברת הגזירים הדומיניקנים (על שם מיסדה -- דומיניקש), שהניגו על תקוליות מפני רוח הכפירה והנהדות, ויבקשו חטאים וחוטאים נגד הדת הנוצרית.

בשנת 1215 קרא אינוקנטיו לאספת כמרים רבה לטפס עצה: במה לבער את הכפירה מקרב הארץ ואיך לתרחיק את היהודים מעל שכניהם הנוצרים. בין יתר התחלמות, שיצאו אז מלפני שליטי תקוליות, נגזרו נגד היהודים גזרות מחפירות פאלה: אסור למושלים הנוצרים לספח יהודי למשרה צבורית; אסור ליהודי לתראות בחוץ בשבוע שלפני הפסחא; אסור ליהודים מומרים לקנם את מנהגי הנהדות; היהודים הקונים קרקע מאת נוצרים תביים לשלם מס מיוחד לקפת הכנסיה הקתולית. ביוחד הצטון בעריצותו החק, פי כל היהודים מקרחים לשום "אות קלוז" במלבושיהם וכבוכעיהם. בכדי שיפדלו

בחוץ מעל התושבים הנוצרים, ואפשר יהי לעלב בכבודם ולהשפילם. אמנם החק בדבר "אות קלון" לא נשתמר בדיוק, לא כל המושלים הנוצרים החמירו בו. יהודי אספמיה סרבו לגמרי לשום "אות קלון" במלבושיהם, ובארצות אחרות השתדלו היהודים לבטל את רע הגזרה הזאת.

כה. שרפת התלמוד בפרנקנה; הרמב"ן. האדוקים בקתוליות היו אז מלכי פרנקנה. המלך לודביק הקדוש היה למטה ועם בידי הפקרים, ויצק ליהודים, למען ימירו את דתם, וירדף באה גם את תורת היהדות. יהודי מומר אחד הביא את דבת התלמוד רעה לפני האפיפיור גריגורי התשיעי, ויסת אותו לבדק את ספרי חז"ל המלאים ופי דעת המלשין. דברי עלבון ונגוד לקתוליות, ולשרפם קבל-עם. בדיקת התלמוד היתה בפאריש: מאת כל היהודים נלקחו ספרי הש"ס והרבנים נקראו לחקירה ודרישה. מטעם האפיפיור נועזו ופוח גלוי בין המומר ובין אחד מגדולי הרבנים. לשוא עמלו הרבנים ובראשם הרב ר' יחואל, להצדיק את ספרי חז"ל; משפטם יצא לשבט עוד מקדם. מכל קצות פרנקנה הובילו את ספרי התלמוד לפאריש וישרפום בראש הומיות (א. קע"ו לחדש). שרפת התלמוד הרגיזה מאד את לבות היהודים בכל תפוצות הנולה, ואחד מצעירי תלמידי החכמים - שהתפרסם ברבות הימים לתהלה -- ר' מאיר מרוטנברג, חבר לזכר הגזרה הזאת קינה מלאה רגש:

שאלו, שרופה באש, לשלום אבולך
 במתאווים שכון בחצר ובולך!
 החלבים חשבים ואין ננה וקנים
 לאור יומם אשר זרח עליהם ועלך;
 אזריר דמעוה עהי יהיו פנחל
 וניגעו לקברות שגני אצילך -
 משה ואהרן - ואשאלם: הניש ובקר
 תורה תדשה, פי גשרפו גוילך * ...

שֶׁרַפַּת הַתְּלִמּוּד הַשְּׁפִיעָה לְרַעָה עַל יְהוּדֵי פְּרָנְקֵיָה: בְּתֵי הַמְדָרֶשׁ
נִתְדַלְּדְלוּ מְאֹד וְעִבּוּדֵת שְׁנֵרֵי בְּעַלֵי הַתּוֹסֵפּוֹת בְּהַפְצַת הַתּוֹרָה בְּרַבִּים—
נִפְסְקָה.

* וּבְאֶסְפֵּמִיָּה הַנוֹצְרִית רַבּוּ קַהְלוֹת הַיְהוּדִים אַחֲרֵי גְזֵרוֹת הַשְּׁמֵד שֶׁל
הָאֱלֻמּוֹתִידִים. בְּיַחַד גְּדַל שָׁם כְּבוֹד הַיְהוּדִים בְּיַמֵּי הַמֶּלֶךְ אֶלְפֹנְסוֹ
הַשְּׁמִינִי (1160 — 1214), שֶׁהָמָּה לָהֶם חֶסֶד וַיִּתֵּן בְּיָדָם הַרְבֵּה מִשְׁרוֹת
כְּבוֹדוֹת בְּהַנְהִיגַת הַמְדִינָה. גַּם בְּמִדֵּינַת אַרְנוֹנִיָּה (= אַרְנוֹן) יָשָׁבוּ אֲזֵ
הַיְהוּדִים בְּטַח, וּבֵין גְּדוּלֵי עַמֵּנוּ הַתְּפָרָסִם שָׁם לַתְּהִלָּה נָשִׂיא קַהְלַת
הַיְהוּדִים בְּבִרְצֻלוֹנָה הַחֶכֶם ר' שִׁשְׁת בֶּן-בְּנֵשֶׁת.

אוּלַם הַתְּקַנָּאוֹת הַקְּתוּלִית חֲדָרָה גַּם שָׁמָּה. מֶלֶךְ אַרְנוֹנִיָּה יַעֲקֹב
הָרֵאשׁוֹן הָיָה קְתוּלִי אֲדוּק וְעָמַל לְהַפְיִץ אֶת הַנוֹצְרִיּוֹת בֵּין הַיְהוּדִים וּבֵין
הָעַרְבִיאִים. הַנְּזִירִים הַדּוּמִינִיקָנִים לָמְדוּ בְּבֵתֵי סִפְרָם עֵבְרִית וְעַרְבִיאִית,
בְּכַדֵי שְׂיוּכְלוּ לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּשִׁפּוֹת אֱלוֹ לְצַדִּיק הַפְּצַת הַנוֹצְרִיּוֹת בֵּין בְּנֵי
הַיְהוּדוֹת וְהָאִישְׁלָם. בֵּין הַנְּזִירִים הַדּוּמִינִיקָנִים הָיָה גַּם יְהוּדֵי מוֹמֵר.
פְּאוּלוֹס בְּרִיסְטִינִי שָׁמָּה, וּבּוֹ אָמְרוּ הַכְּמָרִים לְהַכְרִיעַ אֶת הַיְהוּדוֹת
וַיַּצִּיעוּ לָפְנֵי הַמֶּלֶךְ: לְגַעַד וּפּוֹחַ דְּתֵי בֵּין גְּדַל חֲכָמֵי הַיְהוּדִים וּבֵין— הָאֵח
הַפּוֹשֵׁעַ. הַמֶּלֶךְ הִסְכִּים לָזֶה, בְּתַקְנוֹתוֹ כִּי הַמוֹמֵר יִנְצַח אֶת רֹאשׁ
הַרְבָּנִים, וְאֲזִי יִקְבְּלוּ הַיְהוּדִים אֶת דַּת הַנוֹצְרִיּוֹת; וּמִצַּד הַיְהוּדִים נִקְרָא
גְּדַל חֲכָמֵי הַתּוֹרָה בְּדוֹרוֹ. הוּא רַבְּנּוּ מִשֵּׁה בֶן גַּחְמָן הַנִּקְרָא גַּם
נַחֲמָנִי וְרַמְבַּ"ן (א. קכ"ו — א. כ"א לְחַדְרָן). מִלְּבַד בְּקִיאוֹתוֹ הַרְבֵּה בְּסִפְרֵי
הַזו"ל רָכַשׁ לוֹ הַחֶכֶם הַזֶּה גַּם יְדִיעוֹת חֲשׂוֹבוֹת בְּחֻמּוֹת וּמִדְעָים וַיַּדַּע
אֶת הַשְּׁפָה הָאֶסְפֵּמִית וְהָעַרְבִיאִית עַל בְּרָנּוּ. אוּלַם לְפָנֵי הַזֶּה רַחוּק
מִהַמְחַקֵּר הַחֲפָשִׁי, וַיַּדַּעְתוּ הַיְהוּדִים כִּי הַדַּת קוֹדֶמֶת לַמִּדְעָה. בְּפִירוּשׁוֹ
לַתּוֹרַת מִשֵּׁה נִגְרַר הַרַמְבַּ"ן לַפְעָמִים אַחֲרֵי בְּעַלֵי הַקְּבֵלָה שֶׁבְּאָרוֹ אֶת
סִפּוּרֵי פְּרִכְיֵי-הַקִּדְּשׁ בְּדַרְךְ הַסּוּד (רֵאשׁוֹ שְׁעִירֵי כֹחַ) וַנְּחָשֵׁב בְּעֵינָיו הָעָם
לְקָדוֹשׁ וְאִישׁ-אֱלֹהִים.

הַרַמְבַּ"ן קָבַל אֶת הַזְּמַנֵּת הַמֶּלֶךְ יַעֲקֹב הָרֵאשׁוֹן, וְהוֹפּוּחַ נוֹעַד
לְהִיוֹת בְּבִרְצֻלוֹנָה; אֲךָ תִּנְאֵי מוֹקְדָם הַתְּנָה הַרְבֵּ עִם הַצַּד שֶׁנִּבְנְדוּ, כִּי

יָמֵן לֹא לְהַגִּיד אֶת כָּל הָאֲמֵת שֶׁבְּלִבּוֹ. הוֹכֹחַ הָיָה בְּהִיבֵל הַמְּלָךְ וּבְמוֹשֵׁב שָׂרֵי הַמְּלוּכָה, הַגְּמוּנִיָּה וְאֲדִירֵיהָ וְהַמוֹנִי עִם, וְנִמְשָׁךְ אַרְבַּעַת יָמִים. בְּאֶמֶץ לֵב וּבְמוֹחַ בְּצַדִּיקַת הַנִּהְדוּת הַחַל הַרְמַבּוּן לְבַטֵּל אֶת כָּל מַעֲנוֹת הַמוֹמָר, וְהַדְּבַר עָלָה בְּיָדוֹ בְּאֶפֶן הַכִּי-מְצִיָּן. הַצּוֹרֵר פְּאוּלוֹס טָעַן, לְמוֹשֵׁל, כִּי לְחַנֵּם מַחֲסִים עוֹד הַיְהוּדִים לְמוֹשִׁיחַ. וְהוּא כָּבֵר בְּאֵי (יֵשׁוּ), וְסִמּוּכִים וְרִמְזִים מְצָא לְדַבְּרוֹ בְּכַתְבֵי הַקִּדְשׁ וּבַמְדְרָשׁ. עַל זֶה עָנָה הַרְמַבּוּן בְּהַגִּיוֹן וּבְגִמּוּס, כִּי מוֹשִׁיחַ יָבִיא—לְפִי אֲמוּנַת הַנִּהְדוּת— גְּאֻלָּה שְׁלָמָה וְאַחֲוָה לְכָל בְּנֵי הָאָדָם; וְאַחֲרֵי שְׁדָם הָאָדָם עוֹדְנוּ נִשְׁפָּךְ בְּמוֹם וְאִישׁ אֶת בְּשַׂר רַעְהוּ יֹאכְלוּ— וְהָיָה זֶה לְאוֹת כִּי מוֹשִׁיחַ עֵדוּן לֹא בָּא... תְּשׁוּבוֹת הַרְמַבּוּן וְהוֹכְחוֹתָיו הָיוּ מְכַרְעוֹת לְמַדִּי, עַד כִּי הִבִּיאוּ פֶּחַד בְּלֵב יְהוּדֵי בְּרַצְלוֹנָה, שֶׁן תִּגְרַמְנָה לְיַדִּי פְרָעוֹת וְשִׁפְכוֹת דָּמִם, אֲבָל הוֹכֹחַ נִמְמַר בְּשָׁלוֹם וּבְנִצְחוֹן גָּמוּר לְצַד הַנִּהְדוּת, וְתַבּוֹסַת פְּאוּלוֹס הָיְתָה שְׁלָמָה.

אֶת פְּרִשְׁת דְּבָרֵי הוֹכֹחַ כָּתַב הַרְמַבּוּן בְּסִפְרוֹ "מְלַחְמוֹת חוּבָה". שֶׁהִפְיִין בְּתַפּוּצוֹת הַגּוֹלָה. אִזּוּ הַלְשִׁינוּ הַנְּזוּרִים עַל הַרְמַבּוּן בְּאֲזִי הָאֵפִיפִיּוֹר, כִּי עֲלֵב בְּדַבְּרוֹ בְּכַבוֹד הַקַּתּוּלִיּוֹת, וְעַל הַרְמַבּוּן נִגְזְרָה גְזֵרַת גְּלוּת מְגֻבּוּלוֹת אֶסְפֵּמֶיָה. לַעֲת זִקְנָתוֹ, בְּהִיּוֹתוֹ כֶּבֶן שֶׁבַעִים, נֶאֱנַם הַרְמַבּוּן לְלִבְשׁ כְּלֵי גוֹלָה וַיַּעַל לְאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל, מִשְׁנַאת נַפְשׁוֹ מִכְּבָר. רַבָּה הָיְתָה אִזּוֹ הַעֲזוּבָה בְּאַרְצֵי הַקִּדְשׁ, אַחֲרֵי הַמְּלַחְמוֹת הַרְבּוּת בֵּין הַנּוֹצְרִים וְהַמּוֹשְׁלָמָנִים; וְהַשְׂמִיּוֹן בְּקַהְלוֹת הַיְהוּדִים הַמְּפֹרָזוֹת שָׁם הָדָאִיב מְאֹד אֶת לֵב הַרְבֵּי הַזִּקְן, וַיַּעֲמֵל לְחַזֵּק אֶת הַקָּשֶׁר שֶׁבֵּין יְהוּדֵי פְלִשְׁתִּינָה וַיְכַן לָהֶם בְּתֵי תַפְלָה וּבְתֵי מְדְרָשׁ. מִסְּכִיב לְרַמְבּוּן נִתְעַסַּד בְּאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל קַבּוּץ קָטָן שֶׁל תַּלְמוּדֵי חֲכָמִים, אֲשֶׁר עָמְלוּ לְהַפִּיחַ רוּחַ חַיִּים בְּעַצְמוֹת הַיְבֻשׁוֹת בְּאַרְצֵי אֲבוֹתָם. אִךְ לֹא אָרְכוּ הַיָּמִים וְהַרְמַבּוּן נִפְטַר בְּשֵׁם-טוֹב וּמַעֲשִׂים טוֹבִים לְעַמּוֹ וּלְתוֹרָתוֹ, וַיִּקְבַּר בְּחִיפָה.

כִּי מְדַנִּים בֵּין אֲחִים. בְּמֵאָה הַשְּׁלֹש־עֶשְׂרֵה הוֹסִיפוּ מְלָכֵי מְשִׁילִיָּה וְאַרְגוֹנָה לְהַדִּף מְגֻבּוּלוֹת אֶסְפֵּמֶיָה אֶת הָעֵרְבִיאִים, שֶׁהִתְחַזְּקוּ רַק בְּחֶלֶק אֶסְפֵּמֶיָה הַדְּרוּמִית וְעִיר בִּירְתָם—גְּרַנְטָה. גַּם בְּאַסְפֵּמֶיָה

הנוצרית התאמצו הפמרים תקתולים למרר את חיי היהודים ולהשפילם בעיני הנוצרים, ונאסרו עליהם לבנות בתי תפלה חדשים, להחזיק משתתים נוצרים בתוך ביתם, לסמוך אל שלחן אחד עם נוצרים או להתרחץ עמם בבית מרחץ אחד; וביוחד החמירה הפגסיה הקתולית בגזרת "אות הקלון". אכל הנבלות כאלו לא יכלו להתקיים בחיים: המושלים הנוצרים נצרכו מדי פעם לכסה היהודים, ולא שמו לב לגזרות הפגסיה. מלכי אספמניה מנו גם יהודים לשרי המלוכה, וכימי אלפונסו החכם מלך קשמייליה (1212 — 1282) נתמנה היהודי דון מאור דימליאה לשר האוצרות, ובמותו מלא את מקומו דון יצחק בנו. רופא המלך היה אז היהודי דון יהודה הכהן, ולגדל חכמי התכונה בדורו התפרסם היהודי ר' יצחק אבן-סעיד. הוא המציא את "לוחות התכונה", ונקראם על שם המלך אלפונסו, שאהב מאד את תורת האיצימנגניות.

חכמת ישראל נפלגה באספמניה הנוצרית, כבימי השפלת הערביאים, לשני זרמים: לחכמי התורה ולבעלי המחקר. ספרי הרמב"ם התפשטו בין החוקרים והמשפילים היהודים, ודעותיו היו להם לדברי האורים. ביוחד מושך את לב צעירי ישראל הזכחות הרמב"ם כי הדת נוסדה על ההגיון, וכי תכלית הנהדות היא: מוסר השכל ומדות טובות. תלמידי הרמב"ם הרחיקו קצת לפעמים בחקירותיהם החפשיות בשאלות הדת וסמוכים מצאו להם בספרי רבם. הדבר הזה הרגיו מאד את הרבנים החרדים לדת הנהדות, והמחלקת התלקחה מתדש בין חכמי התורה מעבר מזה ובין חוקרי הנהדות מעבר מזה. המלחמה נגד ספרי הרמב"ם ומנוהים אחריו התחדשה בצרפת הדרומית. רב העיר מן-פליה ר' שלמה בן אברהם היה איש תמים וחסיד וחרד מאד לנהדות בימי הרדיפות והגזרות, ובחקירות תלמידי הרמב"ם נשקפה לו סכנה לקיום הדת. בקנאותו העזה קרא אליו לשנים מרבני מדינתו (לר' יונה מגירונדי ולר' דוד בן שאול), ואחרי ישוב הדעת הטילו "חרם" וגדוי על ספרי הרמב"ם ועל החוגים בהם (א. קסיג' לזרדן; = ד. חתקציב). מעשה הרבנים הטיל סער בין מעריצי

הַרְמַב"ם שָׁבִין חֲכָמֵי לוֹנִיל, בְּדַרְשׁ וְנִרְבּוֹנָה, וּבְרֵאשִׁים הַחֲכָם ר' דָּוִד קַמְחֵי, וּנְקָרָאוּ פִנְר נִגְד מִשְׁפֹּט־קִנְאוֹת אֲשֶׁר כָּזָה, וּמִצְדָּם הַחֲרִימוּ גַם הֵמָּה אֶת מַחְרִימֵי רַבָּם הַגְּדוֹל וַיִּשְׁמֹוּם לְצַחֹוק וּלְקַלְסָה בְּמַתְלֹותֵיהֶם וּשְׁנִינוֹתֵיהֶם — בְּעֵינֵי הָעַם. וְהַמְרִיבָה הַלֵּכָה הַלֵּךְ וְגַדֵּל הַלֵּךְ וְהַתְּפִשֵׁט בְּכָל כְּגִסוֹת הַיְהוּדִים בְּפִרְנָקִיהָ וּבְאַסְפִּמְיָה; גִּרְנָנִים וּמַחְרִחֵי רִיב הוֹסִיפוּ עוֹד שָׁמֶן לַמְדוּרָה, וְהַמְחַלְקֵת יִצְאָה מִגְּדָר הַהֵלְכָה וְהַנְמוֹס וְתָהִי לְמַלְחָמַת אַנְשֵׁים. תֵּאוֹת הַנִּצְחוֹן גִּבְרָה בְּלֵב מִתְנַגְּדֵי הַרְמַב"ם, וּבְקִנְאוֹתֶם הַקִּיצוֹנִית אַחֲזוּ "בְּהֶרֶב בְּעֵלֵת שְׁתֵּי פִיפּוֹת" וּנְפָנוּ לְעֹזְרָה אֶל-הַגְּזוֹרִים הַדּוֹמִינִיקָנִים וְלִפְנֵיהֶם הַלְשִׁינוּ עַל סִפְרֵי הַרְמַב"ם, כִּי מְלֵאִים הֵם בְּפִירָה וְדִבְרֵי מִינּוֹת, וְרֵאוּם הֵם לְשֹׁרְפָה. הַכְּמָרִים לֹא אֶחָד לְהוֹצִיא אֶת סִפְרֵי הַרְמַב"ם לְשִׁבְט, וּבְמִן-פְּלִיָּה וּבְפֹאֲרִישׁ נִלְקַחוּ חֲבוּרֵי כֶּן מִימּוֹן מִיָּדֵי תַלְמִידָיו, בְּיַחֲוִד "סִפְר הַמַּדְע" וּ"מֹזְרָה נְכוּכִים" — וַיַּעֲלוּ עַל הַמוֹקֵד בְּרֵאשׁ הוֹמִיוֹת בִּיָּדֵי הַדּוֹמִינִיקָנִים! הַעוֹבְדָה הַזֹּאת, כִּי הוּבָאוּ זָרִים אֶל גְּבוּל הַיְהוּדוֹת וַיְהִי לָהּ לְשׁוֹפְטִים מַחְצָה אֶת לֵב כָּל הַיְהוּדִים, וְגַם מִתְנַגְּדֵי הַרְמַב"ם נִחְמוּ עַל הָרָעָה אֲשֶׁר עָשׂוּ לְעַמָּם בְּחֹלוֹל-שֵׁם אֲשֶׁר כָּזָה, וְלָבָם הִכָּה אוֹתָם וְזָמַן רַב עַל טַמְאָם אֶת מִקְדַּשׁ הַיְהוּדוֹת בְּקִנְאוֹתֶם הַיְתֵרָה.

כו. חֲכָמֵי הַתּוֹרָה; הַחֹקְרִים הָאֲחֵרוֹנִים. * הַרְדִּיפּוֹת הַרְבּוֹת שֶׁנִּבְרְאוּ בְּעֵת הַהִיא עַל תּוֹרַת הַיְהוּדוֹת עוֹרְרוּ בְּלֵב הַרְבָּנִים אֶת הָאֲדִיקוֹת וְאֶת הַקִּנְאוֹת לְדָת. חֲכָמֵי הַתּוֹרָה הוֹסִיפוּ לְהַסְגֵּר בְּד' אֲמוֹת שֶׁל הַהֵלְכָה, לְעִשׂוֹת סִגִּים וְלַהֲגִדִּיל אֶת הַשְּׁמִירָה עַל הַתּוֹרָה הַגְּדוּלָּה, וּמִטַּעַם זֶה הִתְרַחֲקוּ מִהַמְחַקֵּר הַחֲפָשִׁי וּמִלְמוּדֵי הַהֲגִיוֹן. קִנְאוֹת הַרְבָּנִים, שֶׁתַּכְלִיתָהּ הָיְתָה לְשֵׁם הַנְּגָה, לֹא דָמְתָה בְּכָל אִפְן לְקִנְאוֹת הַכְּמָרִים הַחֲשָׁכִים, אֲשֶׁר נִבְעָה מִמְקוֹר הַרְשָׁעָה.

לְגִדּוּלֵי חֲכָמֵי הַתּוֹרָה בְּאַסְפִּמְיָה וּבְפִרְנָקִיהָ הִתְפָּרְסְמוּ בְּרֵאשִׁית הַמַּאֲחָה הָאַרְבַּע-עֶשְׂרֵה: ר' שְׁלֹמֹה בֶּן אֲדָרְת (רְשָׁב"א) וְר' אֲשֶׁר בֶּן יַחִיאֵל (הָרַא"ש). הַרְשָׁבִיא הָיָה רַב בְּקַהֲלַת בְּרַצְלוֹנָה וְנוֹדַע "בְּחִדוּשָׁיו" שֶׁחֲבַר לְרַב מְסֻכְתוֹת הַתַּלְמוּד. בֶּן דּוֹרוֹ הָרַא"שׁ יָשַׁב מִתְחִלָּה בְּגִרְמָנִיָּה וְשָׁם לְמַד

בישיבות שְׁנֵי בְּעָלֵי הַתּוֹסֵפוֹת, אַחַר כֵּן נִסַּע לְאַסְפַּמְיָה וְנִתְמַנָּה לְרַב הַקְהֵלָה וּלְרֹאשׁ הַיְשִׁיבָה בְּטוּלִידָה, וּמִכָּל מוֹשְׁבוֹת הַיְהוּדִים בְּאַיְרָפָה נִהְרָו אֵלָיו תַּלְמִידִים לְשֹׁמֵעַ תּוֹרָה מִפִּיו. בְּיָתֵר רַבְּנֵי דוּרוֹ הִתְרַחַק גַּם הָרֵא"שׁ, מִהַחֲכָמָה הַחִיצוֹנִית" (הַחֲקִירָה) וְכָל מַעֲיָנָיו שָׁם בְּלַמּוּדֵי הַתּוֹרָה, וְאֵת הַשְּׁנוּתָיו לְדַבְּרֵי חֲזוֹל וְחֲדוּשָׁיו עַל בְּעָלֵי הַתּוֹסֵפוֹת הִבִּיעַ בְּפָרוּשׁוֹ הַמְּצִינִי "פִּסְקֵי הָרֵא"שׁ". וּבְאֲשֶׁר נֹכַח לְדַעַת, כִּי הַמְּחַקֵּר הַחֲפָשִׁי הַתַּיִשִׁט מְאֹד בֵּין צְעִירֵי הַיְהוּדִים בְּאַסְפַּמְיָה, הִתְחַבֵּר הָרֵא"שׁ אֶל אֲנֻכַת הַרְבָּנִים שֶׁהִתְנַדְּדוּ לַחֲכָמוֹת הַחִיצוֹנִית. בָּעֵת הַהִיא נֹדַע לְרַבְּנֵי פְּרַנְקְיָה הַדְּרוּמִית וְאַסְפַּמְיָה, כִּי מִשְׁפִּילֵי הַיְהוּדִים, הַנּוֹתִים אַחֲרֵי הַחֲקִירָה וְהַהֲגִיזוֹן, הִחְלוּ לְזַלְזֵל בְּמִנְהַגֵּי הַדָּת, וַיּוֹצִיאוּ הַרְשָׁב"א וְהָרֵא"שׁ נִזְרָה, בְּהַסְפַּמַת יָתֵר הַרְבָּנִים, כִּי אֲסוּר לְכָל יְהוּדֵי לְעֶסוֹק בְּחֻכְמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת עַד הַשָּׁנָה הַעֲשָׂרִים וְחָמֵשׁ לִימֵי חַיָּו (=עַד שְׁיִתְבַּגֵּר שְׂכָלוֹ); וּמִרְבִּית הַחוֹקְרִים הַחֲפָשִׁים מִקְרֵב הַיְהוּדִים הֵם וְסַפְרֵיהֶם וְתַלְמִידֵיהֶם נִדְוָנוּ לְחֶרֶם וּלְגִדּוּי. מִשְׁפִּילֵי הַיְהוּדִים קָרְאוּ שְׁנֵית פִּגְרָה נֶגֶד קִנְאוֹת הַרְבָּנִים הַיְתֵרָה, אֵךְ הוֹעֵל לֹא הוֹעִילוֹ בְּמַחְאוֹתֵיהֶם: מִסְפַּר הַחוֹקְרִים, הַחֲפָשִׁים הַלֵּךְ הַלֵּךְ וְחָסַר בֵּין יְהוּדֵי אֲסְפַמְיָה וּפְרוּבִנְצִיָּה.

גַּם בְּגֵי הָרֵא"שׁ: ר' יַעֲקֹב וְר' יְהוּדָה הַצְּמִינִי, פְּאֻכֵיהֶם, בְּחֻכְמוֹת הַתּוֹרָה וּבְמִסְרוּתָם לְדַת הַיְהוּדוּת. ר' יַעֲקֹב בֶּן אֲשֶׁר חִבֵּר סֵפֶר הַלְכָה חָשׁוּב וְשִׁמּוֹ "בְּעַל הַטּוֹרִים", הַמְכִּיל דִּינֵי הַתַּלְמוּד וְתַקְנוֹתָיו, מְסַדְּרִים וְעֲרוּכִים בְּאַרְבָּעָה חֻלְקִים: א. "אוֹרַח חַיִּים", הַפּוֹלֵל חוֹבוֹת הַיְהוּדֵי לְבוֹרָאוֹ, ב. "יּוֹרֵה דָּעָה", הַמְכִּיל כָּל דִּינֵי אֲסוּר וְהִתֵּר בְּעֵינֵי הַדָּת, ג. "אֲבֵן הַעֲזָר"—פּוֹלֵל חֻקִּים וְהַחֲלָטוֹת בְּחַיֵּי הַמְשַׁפָּחָה, ד. "חֲשֵׁן מִשְׁפָּט", מְכִיל מִשְׁפָּטִים וּפְסָקִים בְּדִינִים שְׁבִין אָדָם לְחִבְרוֹ. בְּאֲשֶׁר מֵת הָרֵא"שׁ נִתְמַנָּה בְּנוֹ ר' יְהוּדָה לְרַב קְהֵלַת טוּלִידָה, אֲבָל הוּא לֹא יָרַשׁ מֵאָבִיו אֵת בְּשָׂרוֹנוֹתָיו הַרְבִּים וְלֹא דָמָה גַּם לְאָחִיו בִּידְעוֹת הַעֲמֻקּוֹת בְּסַפְרֵי חוֹל.

* וְגַם לַחֲקִירָה בָּאוּ יְמֵי דִלְדוּל. מִרְבִּית הַחוֹקְרִים הַיְהוּדִים שְׁנֵי בָּק אֵת דַּבְּרֵי רַבֵּיהֶם הַגְּדוֹלִים וְלֹא סָלְלוּ לְתוֹרַת הַיְהוּדוּת דְּרָגָה חֲדָשָׁה. לְגִדּוּלֵי

החוקרים בעת ההיא נחשבים ר' יוסף אבן פספיו, ר' לוי בן גרשם (הרלב"ג), ור' משה גרבוני. ר' יוסף הפספיו היה מושפע מספרי הרמב"ם, ואת העיונותיו הביע באגרתו אשר ערך לבנו, ובה הוא מבאר לו את סוד תיחדות ("ספר המוסר"). הרלב"ג (גרשוני) נודע בידיעותיו הרבות בלמודי הטבע והתכונה. הוא חבר ספרים שונים בעניני הרפואה. ההגיון והשעורין; אבל המצין בחבוריו הוא ספרו "מלחמות ד", המכיל שיטה חדשה בלמודי המחקר הדתי. יותר מספרו המחקרי התפשט בין עמנו פרושו "תועליות", המכיל באורים ודברי דרוש ומוסר השכל לדברי פל סדרה בתורת משה. ר' משה גרבוני היה גם הוא ממעריצי הרמב"ם וכתב באורים על ספריו.

כה. הקבלה והזוהר. * חלוקי הדעות שפיו הרמב"ם ותלמידיו ובין מתנגדיו רבים נוסדו על השקפות שונות ביהדות: החוקרים אמרו ליסד את תיחדות על הדעת, והרפנים—על האמונה ועל הדת. אולם גם מפלגה שלישית נתגלתה בעמנו, שעמלה ליסד את התורה על הרגש והסוד. הנוהים אחרי שיטה זו קראו לתורתם קבלה או "חכמה נסתרה" (ח"ן). בעלי הקבלה (=יודעי חן) התנגדו פכלית נגוד לחוקרי תיחדות המפרשים את התורה לרוח השכל ובינת האדם. המקבלים לא הספימו; כי דברה תורה בלשון בני אדם, ובספורית ומוסרה ראו רק סודות ורמזים לענינים יותר חשובים ונעלים.

תורת הקבלה נתגלתה עוד בימי גאוני ככל, ובתקופת הרדיפות והענוים הנוראים יצאה מתחומה הצר ותפשט בין יהודי אספמיה ופרנקיה. רבים ממתנגדי המחקר התפשי נגררו קצת או הרבה אחרי הקבלה, וספר תורה זו—הזוהר נחשב לחלק גדול בעמנו לאחד מבתי תיחדות הקדושים. האגדה מספרת, כי את "הזוהר" חבר עוד התנא ר' שמעון בן יוחאי, והרמב"ן שנגבר גם הוא אחרי תורת הסוד, מצא את הספר הזה בארץ פלא בשבתו בארץ ישראל וישלחנו ליהודי ארץ להעתיקה ולתפיצה ברבים. עקויו הקבלה הם, כי על פל תוציח פרוש סוד טמיר, הנשגב מבינת בני אדם; ועצם התורה, דברית ורוח

מוסרה - אינם דברים פשוטים פתוּתם אלא סוד ורמז, חמוּבָנִים רק לַיִדְעֵי חַ"ן (למקבילים). ספר הזוהר פתוב בשפה הארמית ומכיל אמרי מוסר וסתרי תורה, שנתגלו לר' שמעון בן יוחאי (בוצינא קדישא) מפי „עתיקא קדישא“ (=ד) - ערוכים בסדר הפרשות של חמשה חמשי תורה. * לנדולי המקבילים נחשבים: ר' אברהם אבילאפיה ור' משה די ליאון. ר' אברהם הנה מטבעו בעל דמיון ורגש בכיר, והתנהג בהסידות קיצונית ובסגופים יתרים. ארחות חינו משכו אחריו רבים מהמון העם, שחאמינו בו ובנפלאותיו ויהי בעיניהם ל„משיח“. הרבנים, שראו גם במפר „הזוהר“ ספנה ללמודי התלמוד, תחרו את ר' אברהם, ואז הברח להתישב באחד מאוי חים. אחרי ר' אברהם קמו שנים מתלמידיו, שחתימרו גם הם ל„משיחים“ ובעלי מופת והבטיחו את העם. פי מצאו בדרך הסוד את קץ הפלאות ויש לאל ידם לקרב את זמן הנאולה בארץ פלא. ר' משה די ליאון הצטונן בסגנונו הצח ובקשרון דבורו והרצאתו, ורבים מנחסים לו את חבורו של „הזוהר“.

כש יציאת היהודים מאנגליה. בימי מסעי הצלב ענו יהודי אנגליה בידי האספסוף, וכעבר ימי הזוועה האלה, הרגיו את מנוחתם מלכי הארץ, דבסיה וכמריה. היהודים נהיו גם שם לעבדי המלך, וכל אשר להם הנה - רכושו הפרטי, ממלא מקומו של ריברד לב-הארנה, המלך יואן-בלי-ארץ, נצבד פמיד לבסר, ויהודיו היו מחזבים למלא בכל פעם את אוצרו הריק. המסים, המכסים והארנוניות פכדו על היהודים מנשוא, אך איומי המלך ונגישות שריו גזלו מהם גם את פרוטתם האחרונה. פעם הישם על אחד מעשירי היהודים בעיר פריסטול מס של עשרת אלפים פסר, וסכום רב פנה לא יכול היהודי לשלם. אז צוה המלך לעקר את שני היהודי, עד אשר הברח למלא את דרישתו. אחרי אספת הכמרים בשנת 1215 הרבטה גם הכנסיה לחץ את היהודים באנגליה. גזרות האפיפוד אינוקנטי השלישי, - „גיווד „אות תקלון“ - נשתמרו מאז בדיוק, ועוד נוספו עליהן חדשות. אסור הנה ליהודים לבנות להם פתי תפלה חדשים, ומס מיחד הנה עליהם לשלם לקפת

הַבְּנִימָה הַקַּתוֹלוֹלִית. שְׂפֵלוֹת יְהוּדֵי אַנְגְלִיָּה בְּמִצְבֶּם הַחֲמִרֵי הַשְּׁפִיעַ לְרַעָה
גַם עַל מִצְבֶּם הַרוֹחֲנִי, וְגִדּוּלֵי הַרְבָּנִים וְהַחֲכָמִים נִדְדוּ מִשָּׁם אֶל אֲרָצוֹת
אַחֲרוֹת.

* מִצּוֹקוֹת הַיְהוּדִים בְּאַנְגְלִיָּה רַבּוּ עוֹד, כַּאֲשֶׁר הִתְיַחֵד שָׁם הַנְּזִיר
רַבְרַט (בִּישׁוֹרְאֵל נִקְרָא שְׂמוֹ—חַנִּי). הַכֹּמֵר הַזֶּה הֵעִימָלַם בַּשְּׂפָה הַעֲבֵרִית
וּבַתּוֹרַת הַנְּהוּדוֹת בְּמִקְוֵהָ, בְּכַדֵּי לְהִתְנַפֵּחַ עִם הַיְהוּדִים וּלְהַדִּיחֵם מֵעַל
דָּתָם, וְלִסוּף— נוֹכַח הוּא בְּעֵצְמוֹ בְּצַדִּיקַת הַנְּהוּדוֹת וּבַעֲזוֹב אֶת נִדְלָתוֹ
יְשֻׁלָּתוֹ נוֹבַחַר לְהִתְעַנּוֹת עִם הַנְּרֻדָּפִים וְהַמְעֻנִּים מֵאֲשֶׁר— לְהִתְחַבֵּר אֶל
הַרֻדָּפִים וְהַמְעֻנִּים. הַעוֹבְדָה הַזֹּאת הִרְגִּיזָה מְאֹד אֶת אֲבוֹת הַקַּתוֹלוֹלִיּוֹת.
נוֹסִיפוּ מֵאִזְ לְהִתְנַקֵּם בְּעַם הַרְמָם.

צְרוֹת הַיְהוּדִים כְּכִדּוֹ מִנְשׂוּאָה, עַד שֶׁהַחֲלוֹ לְהַשְׁתַּדֵּל מִלְפָּנָי בְּעֵלֵי
הַשְּׁלִטוֹן, כִּי יִרְשׁוּ לָהֶם לְצֵאת מִן הָאָרֶץ. אָבָל בְּקִשְׁתָּם לֹא נִתְמַלְּאָה.
בְּשֵׁם מַלְכֵי אַנְגְלִיָּה רָאוּ בַיְהוּדִים מְקוֹר הַבְּנִימָה קַבּוּעוֹת. מִצַּב הַיְהוּדִים
בְּאַנְגְלִיָּה נִדְמָה אִיפּוֹא לְמִצַּב אֲבוֹתֵיהֶם בְּמִצְרָיִם, וְהַתְּכַדֵּל הָיָה רַק בְּזֵה,
שֶׁבְּמִקּוֹם לְבָנִים דְּרָשׁוּ מֵהֶם שְׁלִיטֵי אַנְגְלִיָּה— פָּסָף. בִּימֵי הַמֶּלֶךְ
אֲדוּוֹרְד הִרְאִישׁוֹן עֲמִלָּה הַבְּנִימָה בְּכָל פִּתְחֵי לְפִתּוֹת אֶת הַיְהוּדִים לְשִׁמְד.
הַמֶּלֶךְ הַזֶּה חִנַּב אֶת כָּל הַיְהוּדִים לְשִׁמְעַ אֶת דְּרָשׁוֹת הַנְּזִירִים מִדִּיחֵיהֶם,
מִבְּלֵי הִתְנַפֵּחַ אֲתָם אוֹ לְהִרְאוֹת לָהֶם אֶת מִשׁוֹנֵתָם. אַחַד הַכְּמָרִים הַצִּיעַ
לְגַזֵּל אֶת יְלָדֵי הַיְהוּדִים מִיַּדֵּי אֲבוֹתֵיהֶם וּלְהַנְכִּים בְּרוּחַ הַקַּתוֹלוֹלִיּוֹת עַל פְּרָחָם.
מִצַּב הַיְהוּדִים בְּאַנְגְלִיָּה הוֹרַע מִיּוֹם לְיוֹם, וְאַחֲרָי כִּי עֲמַל הַכְּמָרִים
לְחַסִּיתָם לְשִׁמְד לֹא הִצְלִיחַ, הִכְרַח הַמֶּלֶךְ לְמַלֵּא אֶת מִשְׁאֲלַת הַיְהוּדִים—
לְצֵאת מִן הָאָרֶץ. בַּשָּׁנָה 1290 הוֹצִיא אֲדוּוֹרְד הִרְאִישׁוֹן פְּקוּדָה מִיְחִדָּת,
כִּי כָּל הַיְהוּדִים יַעֲזוּבוּ אֶת נְבֻלוֹת אַנְגְלִיָּה בְּמִשְׁךְ חֲדָשִׁים אֶחָדִים, וְלֹא—
מוֹת יוֹמָתוֹ. הַיְהוּדִים מִהָרָו לְמַלֵּא אֶת מִצְוַת הַמֶּלֶךְ, וְעוֹד לְפָנָי הַמוֹעֵד
הַקַּבּוּעַ שָׁנְתוֹ לָהֶם, יָצְאוּ בְּמִסְפָּר שְׁבַעַה עָשָׂר אֶלֶף אִישׁ מֵאָרֶץ שְׂפֵלוֹתָם
וּמִצּוֹקוֹתֵיהֶם. מִרְבִּית הַנּוֹדָדִים שְׂמוֹ פְּגִיחָם לְפָרְנִיקָה, אָבָל הֵם נִמְלְטוּ
מִן הַפִּחַת וּנְפָלוּ— בְּפֶחַ. בְּעֵת הַהִיא רַבּוּ הַרְדִּיפּוֹת גַּם עַל יְהוּדֵי פְּרַנְקְנָה,
וְאַחֲרֵם הַנּוֹדָדִים מֵאַנְגְלִיָּה יָשְׁתּוּ אֲתָם יַחַד אֶת פּוּם הַתְּרַעֲלָה— עַד תָּמָה.

ל גרוש צרפת. במאה הארבע עשרה היו ארצות פּרַנקְה וּגְרַמְנִיָה לכור הפרזל לעמנו. מלכי פּרַנקְה הרבו אז להציק ליהודים בשל בצע כסף או מקנאות הדת. המלך פילפ הנפה היה איש עריץ ורע-מעללים והתעמר בכל נתיניו בעריצות ובנסות. מלבד המסים הרבים שיהודי פּרַנקְה היו מכניסים לאוצר הממלכה, היה המלך פשוט גוזל מהם את רכושם פּאנת נפשו. אולם נפשו השוקקת להון זרים לא ידעה שבעה, ובשנת 1306 הוציא פּרַנקְה פי במשך חדש ימים מחיבים היהודים לעזוב את הארץ, מפלי קחת אמתם מאום מרכושם. מלבד בנד ללבוש וצדה לדרך. בעבר המועד הקבוע גישו מנבולות פּרַנקְה פּמאת אלה יהודים, ורכושם החרם לאוצר המלך. צרת הגולים היתה גדולה מני ים; מרביתם נדרו אל המדינות החפשויות בפּרַנקְה הדרומית או מצאו להם מקלט זמני בנבולות אספמניה הקרובה, — בתקנתם פי לא יארכו הימים והרשה להם לשוב אל נחלותיהם. ותקנתם זו אמנם לא נזכה; בעבר תשע שנים מת פילפ ועל כסאו עלה לודביק העשירי, שהרשה ליהודים לשוב אל אחוזותיהם. הנודדים שבו בתמונים אל קניהם החרוסים—אך ימי מנוחתם שם לא נמשכו.

בשנת 1320 (ה' פ-א-הנ"א לחדון) החל בפּרַנקְה מסע הצלב של מחנות אפרים ורועים. נער רועה אחד ספר לחבריו, כי בחלומו נראתה אליו יונת קסם, שנהפכה לנערה יפת מראה, וצותה עליו. פי נאסף את האחים הקדושים ונערו מלחמה עם המושלמנים הכופרים. התמוז הנבצר האמין לדברי הכל אלה, ורכבות אפרים ורועים התאספו למלחמת הקדש. המחנה הכבד, במספר ארבעים אלה איש, עבר כסופה מעיר לעיר וישמד הכל שפגש על דרכו. פבימי מסע הצלב הקודמים היו היהודים לקרנות הראשונים, ובמרבית ערי פּרַנקְה נשחטו בידי האחים הקדושים. פאחת המצודות התפצרו חמש מאות יהודים, ובראותם פי לא נעמדו בפני אלפי צוריהם בחרו למות איש בידי רעהו מנפל בחרב הפראים. יש שהגיגו אחדים משרי הערים על היהודים, אבל הרבה לא יכלו לעצור בשפעת נוסעי הצלב, שהיו בעיני

אזרחי הארץ לקדושי-עליון. ורק באשר עברו הפרעות את תחום היהודים ושטפו את כל הארץ. צוה המלך לשים קץ לתועבות האספסוף. יהודי הרועים נפוצו בלח הצבא, ושוריהם עוד הוסיפו לחמם בערי אספמיה. ביחד נהרסו בימי מסע הצלב הזה, הנקרא בקורותינו גזרת הרועים, בערך מאה ועשרים קהלות יהודים בגבולות פרנקיה וגרמניה. ומעמד היהודים בפרנקיה הוסיף להתמוטט. מלכי הארץ היו מרשים להם לגור שם במחיר מסים רבים שקבלו מהם בזכות הישיבה. כל המלאכות והאומניות החשובות נלקחו מידי היהודים, ורק עסק הרבית נשאר להם לפרנסתם. המלואים היהודים היו נחוצים לשליטי הארץ, אף שנואים בעיני עם הארץ. והכנסיה מצדה הוסיפה לעורר את חמת הקמון נגד כל היהודים "שונאי ישו". היהודים ראו, כי ימי שלותם בפרנקיה ספורים והחלו בעצמם לנדד משם אל ארצות אחרות. כתאם יצאה הגזרה מלפני המלך קרלוס הששי (1394), כי כל היהודים יעזבו את גבולות פרנקיה מבלי שוב עוד אליה. ושנית לקחו בידם יהודי צרפת מטה נודדים ויצאו מפרנקיה לנוע אל יתר ארצות אירופה, ורק בגבולות פרובנציה נשארו מהם מתי מספר—לפליטה.

לא. מצוקות היהודים בגרמניה. בעת שהיא רבו מצוקות היהודים גם במדינות גרמניה, שהקציעה להם בעריה שכוננה מיוחדת (גיטו) בכדי להבדילם מעל הנוצרים שכניהם. הגיטו היה מעין פרוור העיר עם שערים מיוחדים, שהיו נסגרים על מסגרי לפנות ערב. לפעמים היו שערי הגיטו בעין מבצר ליהודים בפני האספסוף, ולפעמים—מצאו להם שם את קברם בידי צורריהם. תחום הגיטו היה צר מהכיל את יושביו, ולרב ישבו בבית אחד משפחות אחדות. "אות תקלון" בדמות פתם צהב על בנהי היהודים או בדמות מגבעת מעוררת צחוק—היה אז לחובה. והיהודי שיוצא החוצה בלעדיו ענש געגוש. בלות היהודים גדלת מיום ליום; האומניות החשובות נלקחו מידיהם ורק ממסחר הקטן—ביחוד בבגדים ישנים או בעסק הרבית—היה למקור פרנסתם. האומנים והסוחרים הנוצרים לא היו מקבלים חבר יהודי לתוך אנדותיהם. ונם

מִלְכֵי הָאָרֶץ וְשָׂרֵי הַתְּנַחֲסוּ אֲלֵיהֶם בְּבוּז. בְּעֵינַי שְׁלִיטֵי הָאָרֶץ הָיוּ הַיְהוּדִים לְאִנְשִׁים הַנִּמְצָאִים מַחוּץ לְנִבְלוֹת הַחֹק וְהַמִּשְׁפָּט, וּבְעֵד זְכוּת הַיְשִׁיבָה וְהַהֲנַגָּה מִפְּנֵי בְגֵי עוֹלָה הִנָּה עֲלֵיהֶם לְשֵׁלֶם בְּמִיטֵב בְּסָפֶם. אֲבָל לֹא תָמִיד מִצָּאוּ לָהֶם יְהוּדֵי הַגֵּיטוֹ מַחֲסָה בְּצַר לָהֶם אֲצֵל מוֹשְׁלֵי "חֶסֶד" אֱלֹהִים.

וּמִנִּבְלוֹת פְּרַנְקֵי עֵבֶרָה נִם לְמַדִּינֹת גְּרַמְנֵי הַבְּדוּתָה הַמְּבַחֵלָה, כִּי מִשְׁתַּמְשִׁים אָנוּ בְּדָם נּוֹצְרִים לְצָרְכֵי הַמְּצוֹת ("עֲלִילַת הַדָּם"). וְעוֹד אֲשַׁמַּת הֶבֶל נּוֹסֶפֶה עַל יְהוּדֵי גְרַמְנֵי, כִּי לּוֹקְחִים הֵם אֶת "לֶחֶם הַקֶּזֶ" שֶׁל הַנוֹצְרִים וְדוֹקְרִים בּוֹ בְּסַפִּינִים עַד שֶׁיּוֹצְאוּ מֵתוֹכּוֹ נְטִפֵי דָם. מַחוּץ לְעִיר פּוֹלְדָה נִמְצָאוּ חֲלָלִים חֲמִשָּׁה יְלָדִים נּוֹצְרִים (1235), וְהַמּוֹן הָאֲשִׁים כְּלֵי שׁוֹם חֲקִירָה וְדַרְיִישָׁה אֶת הַיְהוּדִים כִּי יָדָם בְּרַצַּח הָיָה, וְנִתְנַפְּלוּ הַנוֹצְרִים בְּצִלְבִים בִּידֵיהֶם עַל יוֹשְׁבֵי הַגֵּיטוֹ וְנִהַרְגוּ בָהֶם כְּלֵי דִין וּמִשְׁפָּט שְׁלִשִׁים אִישׁ וְאִשָּׁה. הַבְּקִרַת שְׁנַקְבָּעָה מִמַּעַם הַמְּלָךְ עַל יְדֵי מְלַמְדִים נּוֹצְרִים: לְחַקֵּר וְלִדְרֹשׁ הַמִּשְׁתַּמְשִׁים הַיְהוּדִים בְּכֻלָּל בְּדָם נּוֹצְרִים לְצָרְכֵי הַמְּצוֹת, לֹא הוֹכִיחָה אֶת אֲשַׁמְתָם, וּבְכֹל זֹאת הוֹשֵׁת עַל יְהוּדֵי פּוֹלְדָה עֲנֵשׁ כְּסָפָה. אֲזַי פָּנוּ הַיְהוּדִים לְעֵזְרָה אֶל הָאֶפִּיפִיּוֹר אֵינּוֹקֵנְטֵי הַרְבִּיעִי, שֶׁהָיָה אִישׁ יִשְׂרָאֵל וְאוֹהֵב אֲמֵת, וְהוּא נִעְנָה לָהֶם וַיַּעֲרֹךְ בִּשְׁנַת 1247 פְּקוּדָה ("בּוֹלָה") מִיַּחַדָּת אֶל הַהֲגֻמוֹנִים, וּבָהּ הוּא מוֹכִיחַ בְּרִאיוֹת מֵתוֹרַת הַיְהוּדוּת, כִּי עֲלִילַת הַדָּם נִגְדָה הַיְהוּדִים הִיא אֲשַׁמַּת שְׁקֵר, וַיִּצְוּ עַל הַכְּמָרִים הַסְּרִיב לְמִשְׁמַעְתּוֹ, כִּי יַעֲמְדוּ תָמִיד לִימֵן הַיְהוּדִים בְּצַר לָהֶם.

אֲבָל נִם פְּקוּדַת הָאֶפִּיפִיּוֹר לֹא הוֹעִילָה. מִגִּנְפַת עֲלִילוֹת הַדָּם פִּשְׁטָה וְעֵבֶרָה בְּכֹל עָרֵי גְרַמְנֵי וְהַבִּיאוּ לְיַדֵי פְּרָעוֹת וְחַרְיִגוֹת נּוֹרְאוֹת בְּיְהוּדִים. מִפִּיצֵי הָעֲלִילוֹת הָיוּ לְרֹב הַכְּמָרִים עֲצָמִם, שְׁגִלְדֵי הַנוֹצְרִים הָיוּ נִרְצָחִים בִּידֵיהֶם אוֹ בִּידֵי שְׁלִיחֵיהֶם; לָהֶם עֲזָרוּ נִם הַסּוֹתְרִים הַקַּתּוֹלִים, שֶׁחֲפָצוּ לְהַפְטֹר מֵהַתְּחַרּוֹת הַיְהוּדִים בְּמִסְחָרָם.

* פְּנִקְסֵי קַהֲלוֹת הַיְהוּדִים בְּגְרַמְנֵי מְלֵאִים פְּרִטֵי עֲלִילוֹת הַדָּם הָאֵלֶּה, שֶׁהַבִּיאוּ שׁוֹד וְשִׁבְרַת עַל מְרַבֵּית הַיְהוּדִים בְּאָרֶץ הַזֹּאת. לְמֵאוֹרְעוֹת הַרַצַּח הָיְתָה תְּכֵנִית אַחַת: לְפָנֵי חַג הַפֶּסַח אֲבָד אוֹ נִרְצַח יֶלֶד נּוֹצְרִי

"ומן הסתם" נרצח בידי היהודים. במקום שולד נוצרי לא אבד ולא נרצח, המציאו להם הנוצרים את אחד הגדולים, שבא להעיר פי היהודים "ממצו" את דמו לצרכי המצות. מרבית ראשי הנוצרות ידעו היטב, כי לעליה זו אין כל יסוד; אבל רק מעטים מצאו להם לחובה להכחיש את האשמה קבל-עם.

ג. המגפה השחורה; חכמי התורה האחרונים. צרות היהודים בגרמניה נברו בימי "גזרת המצרעים". בשנת 1348 פרצה באירופה המגפה השחורה, שהפילה מאות אלפי חללים בין הנוצרים, שלא היו נזהרים בהלכות טהרות. גם היהודים נגזעה המגפה לרעה; אולם יען כי תורת היהדות מחמירה מאד בחקי הבריאות והנקיון—לא רבו חללי היהודים בחללי הנוצרים שבניהם. וגם בדבר הזה מצאו אנשי בליעל מקום להעליל על היהודים עלילת שקר חדשה, כי הם הרעילו את בארות המים, ולכן פרצה המגפה. הברה כזו שנפלה באיזה מקום, התפשטה במהירות הפרק בכל ערי גרמניה ועלתה לעמנו באלפי קרבנות חדישים. ההריגות בתישבים היהודים החלו בפרנקיה ובאספמניה והתפשטו בכל נוראותיהן במדינות גרמניה, גאליס, אוסטריה, שוויצריה וביהם הומתו רבבות יהודים במיתות משונות, או כי נטבלו על פרחם. לפקודת האפיפיור קלימנטי הששי ולהוכחותיו, כי לא היהודים אשמים בהתפשטות המגפה—לא שם האספסוף לב. במקומות אחרים נסו שרי העיר להוכיח להמון הפורעים את צדקת היהודים, אף הם נרשו מעל פניהם בחרפה. בסטרסבורג, קולונגה, ורמישה, פרנקפורט, מנגצה וביתר ערי גרמניה נשרפו או נטבחו יהודים לאלפים בידי הפורעים, והנשארים שלחו יד בנפשם, רבים מיהודי גרמניה נמלטו בימים ההם אל מדינת פולניה הקרוכה, ושם מצאו להם עם יתר אחיהם בני עמם מנוחה ומרגע מתלאותיהם וענוייהם.

ההרפתקאות הרבות שבאו על יהודי גרמניה בעת שהיא הכיאו לדול וירידה גם במצב השכלתם, חכמי התורה לא הצטינו שם ביותר, ורוח היהדות הצטמצמה רק במנהגי הדת. חני המשפחה וחי

בית הנכנסת — אלה היו שני מקלטים, שיהודי אירפה הנשנים מצאו להם שם מפלט ומרגע לנפשם הנלהאה. למרות הרדיפות והגזרות הקשות הצטיינו יהודי גרמניה בחייו־משפחתם המלאים טהרת הרוח וטהרת הגוף, אהבה נאמנה לעמם ומסירות נפש בין איש לאחיו. הקהלה דמתה למשפחה אחת גדולה, שאחדה את כל בניה בקשר קנם בארחות חייםם ובשאיפותיהם; ורב העיר הנה לאבי כל עדתה. שדאג תמיד לשלומה ולהצלחתה. בית הנכנסת הנה למצודה חזקה, שיהודי אירפה התבצרו בה בימי רעה, והנצורים בו היו בחרים לשרף עליהם את מכצדם האחרון הנה ולמות מות גבורים בקריאת "שמע ישראל" — מפל בידי אויביהם ומנדיהם, ולחיות חיי קלון ובנידה. שמות הקדושים האלה שמסרו את נפשם על קדושת השם מלאו את פנקסי כל הקהלות באירפה, ודורות שלמים היו מופירים את נשמותיהם הטהורות לברכה ולתהלה בתפלותיהם.

רדיפות היהודים בגרמניה רפו מעט רק במאה החמש עשרה, וקהלות היהודים החלו לבנות לאט־לאט את הריסותן.

חכמת ישראל הצטמצמה בין יהודי גרמניה בשתי המאות האחרונות לתקופת ימי הביניים רק בלמוד התורה; לגדל חכמי התלמוד בדורו נודע לשם ר' מאיר (מהר"ם) מרוטנברג, שהנה אחד משני בעלי התוספות וישוב על פסא הרבנות בתור רב פולל לכל קהלות היהודים בגרמניה (במאה השלש עשרה). המהר"ם חבר פרושים רבים להלכות התלמוד, והצטנן בבקיאותו הרבה בספרי חז"ל ובסגנונו הצחה בשפה העברית. בימי העלילות ונדודי היהודים מגרמניה יצא גם הוא בראש הגולים, אף נתפש למלכות במצות הקיסר רודלף והישוב בבית הקלא. שנים רבות ישב הרב הגדול הזה בבית פלאו והפיץ משם את תורתו בין בני עמו, וכבית פלאו זה השיב גם את רוחו לאלהים. עוד בחייו אמרו היהודים לפדות את רבם הגדול בסכום פסף רב, אף ר' מאיר התנגד לחפצם הטוב הזה, פן יסיפו מלכי הארץ להוציא מהם פסף במאסר רבניהם וחכמיהם, ואולם אחרי מותו פדו היהודים

את גופת רבם והכיאוהו לקבר ישראל בורמישא.
 בין גדולי רבני גרמניה בדורות ההם ראויים להזכר גם: ר'
 ישראל איסרלין, ר' ישראל ברונא ור' יום טוב (ליפמן). מחבר הספר
 החשוב "נצחון", המכיל דברי סגוריה על היהדות בפני מתנגדיה
 וצורריה.

5. היהודים באיטליה. בחשכת ימי הבינים היתה איטליה
 הארץ היחידה שהיהודים לא נרדפו בה בכישר ארצות אירפה. ארץ
 זו נפלגה אז לגלילות וערים חפשויות, ותורת הקנאות של אבות הפנסיקה
 התולית לא נכנסו לרב אל לבות האיטלקים. גם בגבולות ממשלת
 האפיפיור — ברומא לא החמירו ביותר בחקים שפגגו היהודים. הם
 ישבו שם בשכונה מיוחדת, ובראשם עמדו פרנסי הקהלה, שהיו
 המתוכים בין שרמון האפיפיור ובין האזרחים היהודים, ונהלו את כל
 עניני עדתם.

מעמד היהודים באיטליה עלה הרבה על מצבם בארצות אחרות.
 כי בה יכלו לעסק בכל המסחרים ובאומנויות שבעולם. באיטליה
 הדרומית ובאי סיציליה עסקו גם בעבודת האדמה ובגדול משי;
 בערי החף וגיצינה וגנוניה השתתפו הסוחרים היהודים גם בסחר הים.
 בתוך הארץ עזרו יהודי איטליה הרבה בהפצת מלאכות הכפר
 והבואות האדמה, ובעסק הרבית התנהגו בישר המלוים היהודים יתר
 מהנוצרים התוליים. שפרשו את רשתם במדינת למברדיה.

* מצבם החמרי הטוב של יהודי איטליה השפיע לטובה גם על
 מצב השכלתם. חכמים וסופרים יהודים מלאו את ערי המדעים;
 פדוכה סלורנו ועוד. במאה האחת עשרה התפרסמו שם בין חכמי
 ישראל הפיזיקים בני משפחת קלונימוס, הבלשן ר' נתן הרומי, מחבר
 הספר החשוב "הערוך", המכיל את כל המלים הקשות והזרות
 שפספרי חז"ל.

ביחוד הצמינו באיטליה הרופאים היהודים, עד כי עזרוו פנגגם
 את קנאת הרופאים הנוצרים, שהוציאו עליהם דבה, כי מזיקים הם

לחולים הנוצרים, והפגסיה הקתולית מצאה אז לנחויץ: לאסור על
בניה להתברא אצל רופאים יהודים. ולמרות אסור כזה יצא שם
הרופאים היהודים לתהלה בכל איטליה למלכי הארץ ושריה, וגם
ראשי הפגסיה בעצמם דרשו בעצותיהם.

בין החוקרים היהודים באיטליה התפרסמו במאה השלש עשרה:
מתרגם ספרי הרמב"ם לאיטלקית ר' יעקב אנטולי והרופא ר' הלל
וירונה. בין הפיזנים נודע לתהלה המשורר והמליץ ר' עמנואל הרומי
בן דורו של החוזה הנדול הנטי (במאה השלש עשרה והארבע עשרה).
שירת עמנואל הרומי מצטיינת בחריפותה ובחפז מבטאיה; תבנה היו
לרב דברי אהבה ותענגי חיים. ביחוד נתפרסם לתהלה ספרו "התפת
והעדו", המכיל שנינה עוקצת נגד בני דורו.

בין גדולי ישראל באיטליה נודע בסוף תקופת ימי הבינים גם
הסופר והחכם המדיני: ר' קלונימוס בן קלונימוס, שתרגם הרבה
ספרים חשובים מערבאית לעברית, והמציינים בחבוריו הם: "אגרת
בעלי חיים", "אבן פתח" ומסכת פורים — המכילים לרב דברי תוכחה
ומוסר או שנינות חריפות.

תמצית הפרק החמישי

ספר הזכרונות והפיוטים בימי הביניים.

הקופת ימי הבינים מצמינת מתקופות קודמות-בנה, שפרטי מאורעותיה נרשמו לרב בידי גדולי העם בספר, והשתלשלות המקרים נסדו אפוא לא על השערות ואגדות בעלמא, אלא על מקורות היסטוריים, הנחלקים לשלשה מינים: לספרי זכרונות, לפנקסי הקהלות ולפיוטים. לשוני ספרי זכרונותינו בומי הבינים נחשבים: מ'סעות' ר' בנימין, וסבובי של ר' פתחיה, המכילים מאורים וספורי מעשיות על ארחות חיו עמנו בארצות ארפה, אפריקה ואסיה במאה השתים עשרה. למרות אידיוק הנמנים מפיצים שני הספרים האלה אור בהיר על הרבה מאורעות ומעשים בקורות עמנו בעת ההיא. ספרי זכרונותינו בימי מסעי הצלב הם: ג'ורות תתני' לראב"ן, מגלת ר' אפרים מבניא (ג'ורות תתקלא), עמק הבקא לר' יוסף הכהן ורשימות בני משפחת וירגא המתנות את רדיפות בני עמנו בפרנקנה במאה הי"ד (ביחוד "בשכט ידוהיה). מלבד הספרים האלה שמחבריהם היו לרב עבדי ראיה למאורעות הנראים בחיי עמם נמצא חמר רב לקודמותינו גם בפנקסי הקהלות שנשארו לפליטה מפליז'העת. הקונטרסים, המגלות, הרשימות והפנקסים הללו מתארים לנו עובדות מרעישות את הלב ומסמרות את השער על עריצות צוררי היהודים מצד זה ועל מסירות נפשם הקיצונית של המטים להרג על קדושת תורתם. מצבות חיות נצבו על קברות הגבורים הקדושים גם בפיוטים מוקדמים, שנתחברו מאת פ'טנים שונים לזכר השוד והשבר שבאו על עמם. הפיוטים האלה לא חוגגו מאת הטבע בקשרון פיוטי רב, אך דבריהם מלאים רגש עמוק, ובחרונוס מתגים הם את קורות עונותיו בימים ההם:

עפעפי וזלו מים דמע להגירה ואקונן עלי הרוני אשפירה :

בשני בשמנה בו ביום מרגע הקרה נהרגו בחורי חמד וישישי הדרה .

והלת גרמושא בחנה וכחורה פעמים קדשה שם המיחד במורא ;

ועל אדירי קהל מנצא ההדורה השלימו נפשם על חור שם הנורא

נבלתם כסוקה לחית ארץ ולבדמת-יונק עם איש שיכה, עלמים ועלמות .

אין זו שירת אפן גבירול והלוי הקובלת לר' ותובעת ממנו את עלבון אמתם הנמקה

בשבוה, כי אם אנקת נאשים ועובדי עצות. פיון שני מתאר לנו בצבעים בהירים למדי

את קלסתר פני האמה בהשבת ימי הבינים :

שנותינו ספו בקלות ודלות, נמנה לאור והנה קלון ושפלות ;

משלו בנו עברים, ואנחנו - בגלות. לקחוננו ידים לנחלת אהנה

אילת רינו ונדם - ענה, נאלמנו כרחל לפני גזוה... .

בחרו האחרון משתקפים כל חיי עמנו בעת ההיא: כרחל נאלמה עמדו אבותינו

כאז שנים לפני גזוניהם ואוקליהם ודומם. נתנו להם לא רק את צמרם, אלא גם את

בשרם ודמם, ורק לא - את גשמתם.

שיחה מקדמת .

האספמים

ארץ האספמים (הנקראים גם "שפנים") משתרעת בחצי האי הספרדיאני וישבו הארץ היו מין ערב-רב מקני שבט האברים והקלטים. וברבות הימים התערבו בקהם גם שבטי איטליה. גרמניה ונלטה. ולפיקה גם שפת האספמים היא גרובינה מלשונות שבטי הרומנים .

במאה האחת-עשרה נוסדו בגבולות אספמיה ארבע ממלכות נוצריות מקודות: בקשטיליה, גבריה, ארגוניה וקטלוניה; בימי מקני המלך הוסיפו מלכי הנוצרים לקרע מידי הערביאים מדינות שלמות ונרחיבו את גבולות ממלכותיהם. מארבע הממלכות האלה השפיעו ביותר על קורות האספמים שתי המדינות: בקשטיליה ונארגוניה.

בימי מלך בקשטיליה דון פדרו (1350—1361) פרצו מהומות רבות במדינה הזאת בשל ריבות משפחה בתוך הממלכות. ואחרי מלחמת-אחים ארוכה נפל המלך הסכיד הנה לפני אחיו דון הניריה. הסככות והפרעות נמשכו בקשטיליה עד עלות על כסא הממלכות הסככה אנטולה, שנישאה לפדר'גנדו מלך ארגוניה וישימי מדיניתיהם הסככרו ונתקנה לממלכה אחת (1479).

מצב היהודים באספמיה לא היה קבוע. אלפונסו הראשון הטח הסדר ליהודים, ובזמיו נספחו רבים מגדולי היהודים למשרות המדינה. אלפונסו השני מלך ארגוניה היה איש נאור ומשכיל והוקיר מאוד את פשרונות היהודים בחנים ובספרות. גם בימי אחרים מותר מלכי אספמיה היו היהודים בשלנה ונביאו תועלת רבה לארץ מושבם. אף מצדם החל להתרופף בעבור הארץ הזאת רוח תקנאות תקתולית, והסככים החלו לסככה איש באחיו. בנפול דון פדרו לפני אר עוד הורע מצב היהודים בקשטיליה. באשר היו מבגלי בריות ורבים מצעירי היהודים נלחטו בין צבאותיו נגד אחיו. האפיפיור אירבן הקמישי שטח לאיד המלך הסכיד הנה ונביאו ראה מן הסמוק: וישטח צדיק בי חנה גכס' — זוהי הסככה התקתולית השמחה למעלת דון פדרו הסוגר, אשר התקרב אל היהודים . . .

פורטוגליה (פורטוגל) היא מדינה מקודמת בחצי האי הספרדיאני דרומה מערבה. ועיר בירתה ליסבון. היהודים ישבו בה מימי קדם, ובימי מלכי הסדר אחרים הנה מצדם טוב ורבים מהם עלו שם לנדלה. אולם תקנאות התקתולית עברה גם בארץ הזאת. בנתר מדינות אספמיה. ונרל היהודים הוטל בחיק-האינקוויזציה.

(א. ליבושיצקי).

פָּרָק שֵׁשִׁי: אַחֲרִית הַיְהוּדִים בְּאַסְפִּמְיָה.

(בְּעֵרָף: א. שׁכ"א-א. תכ"ג לְחֶרֶב; 1390-1492).

י. פְּרָעוֹת וְהַרְיָגוֹת; חֲכָמֵי הַתּוֹרָה. בְּחַיֵּי יְהוּדֵי אַסְפִּמְיָה
 בְּמֵאָה הָאַרְבַּע עָשָׂר וְהַחֲמִשׁ עָשָׂר הִשְׁתַּמְּשׁוּ אֹר וְצִלָּלִים בְּעָרְבוּבָה.
 בְּהִשְׁפִּלְתָּם וּבְחַרִיצוֹתָם הַמְסַחֲרִית פּוֹנְנֵי לָהֶם הַיְהוּדִים בְּקִשְׁמִילָה
 וּבְאַרְגוּנִיָּה מֵעַמֵּד אֵיתָן, וּמַלְכֵי הָאָרֶץ הוֹקִירוּ אֶת מַעְלוֹתֵיהֶם אֵלֶּי וַיִּמְנּוּ
 אֶת הַמְצִינִים שָׂפָהֶם בֵּין שָׂרֵי הַמְּלוּכָה. כְּמַעַט לְכָל מַלְכֵי אַסְפִּמְיָה הָיוּ
 שָׂרֵי-אוֹצְרוֹת וְנֹזְרִים, רוֹפְאִים וּמְלַמְדִים מְקַרְבֵי הַיְהוּדִים. בְּנֵי הַמְשַׁפְּחוֹת
 הַיְהוּדִיּוֹת: בְּנִבְנָשְׁתִּי, נִינְרוֹ (אֶבְרָיִחָיָא), אַבּוּלְפָּיָה, פִּיגוֹן וְאַבְרָבָנְאֵל
 נִחְשָׁבוּ בֵּין אֲצִילֵי הָעָם ("דוֹנִים") וְרוֹאֵי פְּנֵי הַמֶּלֶךְ. בְּיַחֲדָה הִצְמִינוּ כְּעַת
 הַהִיא הַשָּׂרִים הַיְהוּדִים: דּוֹן שְׁמוּאֵל אַבְרָבָנְאֵל וְדוֹן יוֹסֵף פִּיגוֹן, שֶׁהֵבִיאוּ
 תוֹעֵלֶת מְרֻבָּה בְּמַפְעֵלֵיהֶם לְאָרֶץ מוֹלְדָתָם, אֲבָל לֹא רַבָּה הִיְתָה הַמּוֹכָה
 שֶׁהֵבִיאוּ לַעֲמָם בְּאַרְחוֹת חַיֵּיהֶם. הַשָּׂרִים וְהָאֲצִילִים הַיְהוּדִים חָיוּ, בְּחִבְרֵיהֶם
 הַקְּתוּלִים, חַיֵּי תַעֲנִיגִים וּמוֹתְרוֹת, וְאַהֲבוּ לְהִתְקַשֵּׁט בְּבִגְדֵי תַפְאָרָה וּבְעֵדֵי
 עֲדִיִים, וְהִתְקַשְׁמוּת יִתְרָה זֹו עוֹרְרָה כְּנִגְדָם אֶת שְׁנֵאת הָאֲסַפְּמִים.
 עֲשָׂרָם שָׁל יְהוּדִים יְחִידִים הָיָה לְסַמֵּל הַקְּנָאָה לְכָל עַם הַיְהוּדִים.
 בְּיוֹתֵר גְּדֻלָּה הִשְׁנֵאָה לַיְהוּדִים בֵּין אֲצִילֵי הָאֲסַפְּמִים וּבֵין הַכְּמָרִים. דוֹנֵי
 אַסְפִּמְיָה הִגְאִים קָנְאוּ בַשָּׂרִים מִבְּנֵי עַם זָר, וּבְעֵינֵי הַכְּהֵנִים נִחְשְׁבָה
 גְּדֻלַּת הַיְהוּדִים לְחֲמָאָה נֶגֶד הַכְּנַסְיָה. בְּקִשְׁמִילָה לְבַד נִמְצְאוּ יְהוּדִים
 בְּמִסְפָּר מְלִיּוֹן אִישׁ, וּבְרֹאשׁ קְהִלוֹתֵיהֶם הַמְסַדְרוֹת עָמְדוּ הַרְבָּנִים וְנִשְׂאֵי
 הָעֵדָה. בְּעֵנִינֵיהֶם הַפְּנִימִים הִיְתָה לַיהוּדֵי אַסְפִּמְיָה הַנְּהַגָה חֲפְשִׁית
 כְּלַקְהִלוֹת הַיְהוּדִים בְּכָבֵל וּבְאַסְפִּמְיָה הָעֲרַבִיאִית. חֲפֵשׁ הַיְהוּדִים בְּחַיֵּיהֶם
 הַפְּנִימִים וְעֵלִית אֲחָדִים מֵהֶם לְגְדֻלָּה בְּהַנְּהַגַת הַמְדִינָה – הַרְגִּיזוּ מְאֹד
 אֶת הָאֲצִילִים וְאֶת הַכְּמָרִים.

וזרע השנאה ליהודים החל להעלות צמחי לענה. זקן הפהנים
 (ידיקון) בשיביליה פרננדו-מרתין הסית בגלוי את ההמון להבות ביהודים.
 בנאמיו אשר נשא בבתי הכנסיה באוגי רבבות עם הוציא לעז על תורת
 היהודים ועורר בלב ההמונים החשפים חשדים נגד עשירות היהודים.
 באגרותיו אשר שלח מרתין אל הכמרים הסרים למשמעתו הוסיף לעורר
 רגשי שנאה לאויבי ד' ולהלהיב את ההמון כי יעשה אתם כלה. פעם
 נשא הדיקון הקנאי הזה נאום מלא ארס נגד היהודים בכפר העיר
 שיביליה לפני המון עם רב; הקתולים נפתו לדברי כהנם ויחלו להתנפל
 על היהודים ולכוז את רכושם. אך שר העיר עמד בפעם הזאת לימין
 יהודי שיביליה. וישב קץ לפרעות בעוד מועד. אבל צורר-היהודים
 הגדול פרננדו מרתין לא חדל לעורר בדרשותיו את ההמון נגד היהודים,
 ולסוף הגיע אל מטרתו. לא ארכו הימים ובשיביליה התחדשו
 הפרעות נגד היהודים, והפעם פרצו בכל תקפם עד כי קשה היה
 להפסיקן. בבקר היום השלישי לחדש תמוז (ה. קנ"א—א. שליב לחרבן)
 נקהלו המוני הקתולים בשיביליה אל שכונת היהודים וציתו את
 בתיהם באש, את יושביהם הרגו בלי חמלה ואת רכושם כזו.
 כארבעת אלפים מיהודי שיביליה נהרגו ביום המר שהוא או נמכרו
 לעבדי עולם, והנשארים נטבלו על פרחם. קהלת שיביליה העתיקה
 והפורחת נשמה בן-רגע; בתי התפלה היפים של היהודים היו
 לשרפה, והנשארים נהפכו לבתי כנסת לקתולים.

הטבח בשיביליה נתן לקתולי אספמיה אות-מלחמה להתנפל
 על היהודים גם בותר ערי המדינה. בקרדובה ובמולידה עשו
 הפורעים שמות נוראות ביהודים; רבים מתו גם שם על קדוש השם,
 אך לא מעטים היו גם רפי הלבב שהמירו את דתם. בין קדושי
 מולידה היו כל בני משפחת רבנו אשר (הרא"ש), שבאו שמה
 מגרמניה.

בקשמיליה הגיעו מחנות הפורעים לארגוניה. בכלינציה נסו
 היהודים לעמוד על נפשם, אך גם עליהם עבר שוט הפרעות. רבים

מיהודי הקהלה הזאת מתו בידי האויב, או נמבלו על פרחם, ורק מעטים נמלטו אל הארצות הסמוכות. בכרצלונה התבצרו היהודים במצודת העיר, אך הפורעים צרו עליה ויציתוה באש. אז שחטו הנצורים איש את רעהו, או הפילו את עצמם כמעל מגדל המצודה והנשארים הומתו בידי אויביהם. פרעות וחריונות נוראות פאלו באו גם על יתר קהלות היהודים באספמיה ובאייה.

פליטי אספמיה בקשו להם מחסה בגבולות פורטוגליה. במדינה זו ישבו היהודים במנותה מימי קדם, ויעסקו בסחר הים. גם שם נתנה להם חרות פנימית, ובראשם עמדו הרבנים ונשיאי העדה. בין פקידי הממשלה ושרי המלוכה נמצאו גם בפורטוגליה רבים מקרב היהודים ואנוסי אספמיה שבו שם בגלוי לדת אבותם. הכנסייה הקתולית אמרה להתנגם ביהודים ה"בוגדים" האלה, אך ראש הרבנים בפורטוגליה ורופא המלך יואן הראשון – דון משה נכרה הביא ראיות מפקודות ("בולות") האפיפיורים כי אין לנצר יהודים באנס; ואז נתן המלך צו כי איש אל ינע לרעה באנוסים המתנהדים. מלבד גבולות פורטוגליה מצאו להם פליטי אספמיה מנוח גם בארצות ברבריה האיטלקית שבאפריקה הצפונית, וקהלות היהודים פרחו שם שנית בקדם.

בין חכמי התורה בעת ההיא התפרסם החוקר ר' חסדאי קרשקש, יליד ברצלונה ותושב סרקוסה. מלבד ידיעותיו הרבות בתורה, התעסק גם בלמודי התקנה לכל שיטותיה, והתנגד לשיטת אריסטו שמשלה אז בעולם המדעים. ר' חסדאי נודע לתהלה גם בין שרי המלוכה, ויואן הראשון היה דורש בעצתו. בשפצו הפרעות בכרצלונה, נמצא שם גם בנו יחידו, שבא שמה לחוג את חג חתונתו, ויומת גם הוא מות קדושים. ר' חסדאי פותב בספר זכרונותיו על אודות מות בנו בדרברים האלה: "... רבים קדשו שם שמים, ובתוכם בני יחדי חתן בן ב' שנה; ששה תמים העליתיו לעולה, אצדיק עליו את הדין ואתנחם לטוב חלקו ונעימות גורלו". צרות הפרט והכלל לא הפריעו בעד החוקר הזה להתעמק בלמודי המקור הדתי, אבל

הן השפיעו הרבה על מסקנות הקירותיו. דעת ר' חסדאי היתה, כי הדת קודמת למחקר, ומאמרות הרמב"ם: "דע את אלהיך" ו"אזהבת את ד' אלהיך" - מבכר הוא את האמרה השגויה על הראשונה. מחבורי ר' חסדאי נודע ביותר ספרו "אור יי", המכיל תקורות נוסדות על האמונה והדת, ומתנגדות בעקרון לדעות הרמב"ם.

תברו של ר' חסדאי היה הרב ר' יצחק בן ששת (הריב"ש), שנתגדל בבית מדרשו של הרשב"א ולמד תורה מפי גדל חכמי התורה באספמיה בדורו הוא רבנו גסים גירונדי (הרין). ביותר רבני הדור ההוא התנגד גם הריב"ש ללמודי המחקר החפשי והתאמין לחוק בלבנות בני עמו את רגשי האמונה והדת.

תמים דעים עמו היה גם תלמידו של ר' חסדאי - ר' יוסף אלבו, מחבר הספר "העקרים". בספרו המצין הנה מסבס הוא את יג עקרי האמונה של הרמב"ם לשלשה: מציאות הבורא, תורה מן השמים, שכר וענש. ספר "העקרים" השפיע הרבה על התפתחות ספרותנו הדתית בימי הביניים.

(* בעקבות החוקרים הדתיים האלה יצאו רבים מבני דורם והבאים אחריהם. בין המצינים שבהם היו: ר' שם טוב אבן שפרוט מחבר הספר "אבן בתן", המכיל דברי סגנוניה על היהדות נגד צורריה, ר' מנחם בן אהרן מחבר הספר "צדה לדרך", המכיל קצור הלכות התורה ונתחבר ביחוד בשביל היהודים היוצאים ונכנסים בחצרות המלכים, ורבנו יוסף אבן שם טוב, מחבר הספר "פבוד אלהים". כמעט כל הרבנים והחוקרים האלה היו עדי ראיה למיתות המשנות של רבבות בני עמם על קדשת תורתם, ומראות הנועה הללו השפיעו הרבה על הלך רוחם ודעותיהם.

לה. האנוסים והמומרים. הפרעות וההריגות בשנת הקנ"א. א. שכ"ב (חרבן) הביאו שכר גדול על עמנו: מספר היהודים שהתנצרו מתוך הקרה או מפלהות המות היה רב מאד. האמללים האלה קוו, כי בעבור הועם יוכלו לשוב אל דת אבותם, אך תקנתם נכזבה:

לשוב אל יהדותם בגלוי יכלו רק אלה שנמלטו אל הארצות הסמוכות. והמומרים שנשארו באספמיה נמצאו תחת השגחת הכנסייה הקתולית למסגרת את מנהגי היהדות היקרה להם יכלו רק בסתר, ולמראית עין התחפשו לקתולים נאמנים, ותרמית-מאנס זו עוד הרבתה למרר את חייהם. בספרי קורותינו נקראו היהודים האלה "אנוסים", ותקתולים קראו להם "מרגים", שמספרם הלך הלך ורב מדי שנה. הכפרים הוסיפו להכריח את היהודים בכל האמצעים פי ימרו את דתם והאחים הנפשעים שעזבו את עמם בצר לו עזרו על ידם. אחד המומרים האלה, שלמה הלוי מעיר בורגוש, היה רב לפנים ובנצרותו התקרא פאולוס די סנמו-מרטה, ועלה לנגדלת הנמון ונתמנה למחנה יורש העצר ב-שמיליה הבוגד הזה שם לו למטרה לפתות את היהודים לשמך בראיות והוכחות. שפדה מלבן, פי בא תקין לתורת היהדות, ואת מקומה ירשה הברית החדשה. הדומיניקנים נפוצו בערי אספמיה ובצלבנים בידיהם היו מתפרצים לבתי הכנסת של היהודים והכריחום להתנצר. אלפי יהודים קבלו אז את הדת הקתולית למראית עין, ונוספו גם הם על אחיהם, האנוסים".

בשנת 1412 הוזמן האפיפיור בנדיקטוס השלישה עשר את גדולי הרבנים לופוח דתי עם ראשי הדת הקתולית. עשרים ושנים רבנים באו לעיר המועדה טורטוזה, וביניהם גם הרב החוקר ר' יוסף אלבו. מצד הכנסייה הקתולית; עמדו: האפיפיור בעצמו, — שעמל בכל יכלתו להבהיל את מלאכי היהודים ולבלבל את רעיונותיהם — דינקנים, הנמונים ובתוכם המומר להכעים יהושע מעיר לורקי. הופוח שנגע ברבו רק בשאלת "המשיח" — נמשך שנה ועשרה חדשים. מצדדי הנוצרות עמלו להוכיח את הרבנים, פי לשוא מחכים עוד היהודים לביאת גואלם, ומשיח כבר בא; ויען פי העם, קשה הערף" מאם בו — וימאסהו ד', וקללת עולמים תרביץ עליו עד שישוב מדרך הרעה ויודה במשיחיות ישו. הדעות האלו נאמרו מפי מליצי הנוצרות בחמה שפוכה ודברי בלע נגד עמנו, והרבנים היו מוכרחים לענות בגמום ובזהירות יתרה.

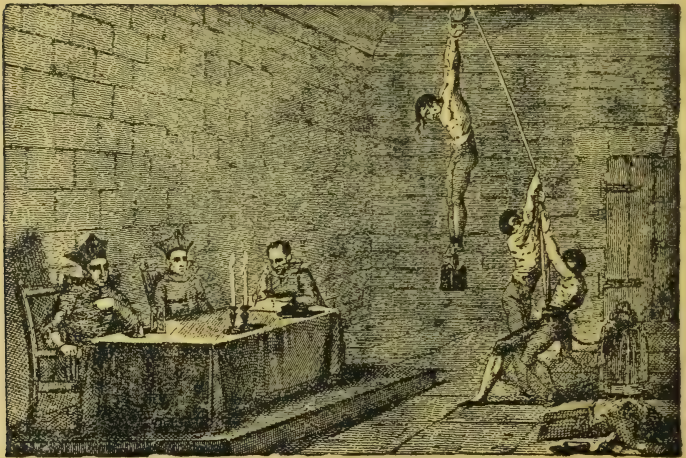
ואולם תפוח הארץ הזה נגמר בלי כל תוצאות, כי כנגסת הפמרים בקנגמטין הסירה - אחרי סכסוכים ומדנים ממשכים - את בגדיקמוס מכסא האפיפיור, וליהודים היתה רנע הרנוחה.

רבות עמלו ראשי הקתולים באספמיה - בדברי איום או פתוים שונים - לצוד יהודים לתוך רשתם, אבל קשה היה להחזיק את דמוני הנוצרים החדשים האלה בגבול דת הורה לרוחם. רבבות אנוסים מלאו את ערי אספמיה; רבים מהם התחתנו באצילי עם הארץ והיו קרובים מאוד למלכות, מקצתם התערבו באספמים, ויאבדו מתוך הקהל; אבל מרביתם לא חפצו לבגד בעמם ולא חדלו מהיות יהודים בקרב נפשם. במספרים הוסיפו האנוסים לקום את מנהגי דת אבותם, ואת סוד מורשת תורתם היו מוסרים האבות בשבועה ובאלה - לבניהם והתאמצו, כי תקשר בינם ובין עם האמלל - לא ינתק. הדבר הזה לא נעלם מעין מרגלי הקתוליות, והכנסייה החלה להראות גם לבניה החדשים את מלפיה. פעם ערכו הקתולים פתחלובה דתית בחוצות קרדובה, והמרנים נמנעו להשתתף בהגינה זו. פתאם נפוצה שמועת שקר, כי מאחד החלונות (שהיו סגורים!) של בית כרנים נשפכו מי שופכין על תמונת "האם הקדושה". הבקרה זו שנגלה בין הקתולים המשתתפים בפתחלובה, היתה ביה להביא שואת פתאם על מרבית האנוסים בקרדובה וסביבותיה. פתיחה נצחו באש, רכושם היה לבז, ורבים מהם נפלו חללים בידי אויבם העריץ.

"רבה היתה הרעה שהביאו אז לעמנו המומרים להכעים. הבוגדים האלה היו ברבם פופרים בפל ובגני בלי דת, ובקתוליות בחרו רק שם. תכלית": בעזרתה עלו לנדלה, ואת עמם מכרו מרביתם בעד בצע פסא. לעמת האחים הנפשעים האלה רבו אז גם חכמים ואנשי מעשה שרכו בכתב ובפעל את ריב עמם מידי מנדיו. המצין שבהם היה: השר היהודי דון אברהם בגבנשתי, שנתמנה לפרנס קהלות היהודים בקשמיליה ועמל הרבה לקומם את הריסותן. בימיו גבר זרם חיים גם בפפרות העברית, ויצירות סופרי הדור

שֶׁחִלּוּ בְּרִצְדָּה דְּבָרֵי וּפְוָחִים עִם הַמוֹסְרִים – עוֹדְדוּ הַרְבֵּה אֶת לְבוֹת
בְּנֵי עַמֵּם הַנְּחֻשְׁלִים. בֵּין מְבַחְרֵי יְצִירוֹת הַסְּפָרוֹת פָּעַת תְּהִיא רְאוּי
לְתַהַלָּה הַסְּפָר הַחֻשׁוֹב. מֵאִיר נְתִיב (קוֹנְקוֹרְדִּינְצִיָּה) לְר' יִצְחָק נֶתָן.
הַמְכִיל כֹּל פְּסוּקֵי הַתַּנְ"ךְ בְּסֵדֶר אֶלֶף-בֵּית.

לוֹ הָאֵינְקוֹיִזִּיצִיָּה. הַמְלַחֲמָה נֶגְדַּד הָאֲנוֹסִים וְהַיְהוּדִים הַתְּחַדְּשָׁה
בְּעֵצָם תִּקְפֶּה, בְּהַנְּשֵׂא אֵיזוּבְלָה מְלַבֵּת קִשְׁטִילִיָּה לְפִירְדִּינְדוּ מְלֶךְ
אַרְמוֹנִיָּה, וְשֵׁתֵי מְדִינֹתֵיהֶם חָבְרוּ לְמַמְלַכְתָּה אַחַת. שְׁנֵיהֶם נִתְחַנְּכוּ בְּרוּחַ
תְּקָאוֹת הַקְּתוּלִית, וְאֵת עֵינֵי מַמְלַכְתָּם הִכְנִיעוּ לְנִמְרֵי לְמָרוֹת הַכְּנַסְיָה,
שֶׁהִבִּיאָה בְּרֻבּוֹת הַיָּמִים אֶת אֲסֵפְמִיָּה לִירִידָה נְמוּרָה. אֵיזוּבְלָה הָאֲדוּקָה
נִדְרָה נִדָּר עוֹד בִּימֵי נַעֲרִיָּה, כִּי בַעֲלוֹתָהּ עַל כְּסֵא הַמְּלָכוֹת תִּשְׁמִיד אֶת
אוֹיְבֵי יִשׁוּ מְקַרְבֵּי אֶרֶץ, וְתִפְּקֵי אַחֲרֵי גְשׁוּאֵיהֶם הִצִּיעוּ הַמְּלֶךְ וְהַמְּלַכָּה
לְפָנֵי הָאֲפִיפּוֹר: לְיִסֵּד בְּאֲסֵפְמִיָּה בֵּית-דִּין קְבוּעַ לְמִשְׁפַּט אֱלֹהֵי הַנוֹצְרִים.
שׂוֹמְצָא בָּהֶם עוֹן כְּפִירָה וּמַעַל בְּכְנַסְיָה. הָאֲפִיפּוֹר סִיקְסָטִים הַרְבִּיעִי
כִּלְאֵי בְּרֻצוֹן אֶת מִשְׁאֶלֶת אֵיזוּבְלָה וּפִירְדִּינְדוּ, וּבְשִׁיבִילִיָּה נוֹסֵד בֵּית-הַדִּין
הָרֵאשׁוֹן, שֶׁנִּקְרָא הָאֵינְקוֹיִזִּיצִיָּה הַקְּדוּשָׁה, וְלִשְׁוֹפְטִים נִתְמַנּוּ נְזִירִים
דוֹמִינִיקָנִים וּבֵא-כַח אַחַד מֵאֵת הַמְּלֶךְ. אִזוּ חִלּוּ לְהַתְּפֵשׂ בְּהַמּוֹנִים
הָאֲנוֹסִים, שֶׁנִּחְשְׁדוּ בְּנִמְוָה לַיהוּדוֹת. עַל כֹּל קְתוּלֵי נְאֻמָּן הוּמַל הַחֹב
לְהוֹדִיעַ הַכֹּל מִה שֶׁרָאָה אוּ יָדַע אוּ שָׁמַע עַל אֶרְחוֹת חוּיָהּ שֶׁל הַנוֹצְרִים
הַחֲדָשִׁים – לְאֵינְקוֹיִזִּיצִיָּה. הַמְּסִירוֹת רַבּוּ מִיּוֹם לְיוֹם, וְדְבָרֵי הַמוֹסְרִים
גַּם לֹא נִחְקְרוּ וְלֹא נִנְאֻמוּ. דִּי הָיָה לְאֵינְקוֹיִזִּיצִיָּה קְתוּלֵי לְהוֹדִיעַ, כִּי אֲנוֹסִי
פְּלוֹנִי-אֲלוֹמוֹנִי לְבַשׁ בְּגָדֵי חַג אוּ אֲכַל מִטַּעֲמוֹת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשַׁבּוּעַ,
אוּ כִּי בְתַפְלֹתוֹ פָּנָה כְּלָפֵי מוֹרָה – וְהָאֲמַלְלָה לְזוֹ נִתְפַּס, הוּא וּבְנֵי בֵיתוֹ,
בִּיְדֵי שׁוֹטְרֵי הָאֵינְקוֹיִזִּיצִיָּה וְהַשְּׁלֶךְ לְבֵית הַכְּלָא. לֹא אָרְכוּ הַיָּמִים וְכֹל
בְּתֵי-הַכְּלָאִים בְּשִׁיבִילִיָּה נִמְלָאוּ אֲנוֹסִים הַשׁוֹדִים וְעֵנִי שָׁם בְּעֵנּוּם קָשִׁים
עַד אֲשֶׁר הוֹדוּ עַל "חַטָּאתָם". מִחוּץ לְעִיר הַקְּצֵעָה כְּפָר בְּחֶבֶת יָדִים
לְהוֹצִיא לְפַעַל אֶת מִשְׁפַּט הַנְּדוֹנִים, וּמְקוֹם הַתְּפֵת תְּהֵא. נִקְבְּשׁוּ בְּהַמּוֹן
חֹגְג וּנְקָרָא "אוֹטוֹ-דִי-פֶה" (נְצַחוֹן הָאֲמוֹנָה). וְשִׁשָּׁה מֵהָאֲנוֹסִים הוֹעֵלוּ
לְקַרְבָּנוֹת רֵאשׁוֹנִים עַל הַמּוֹקֵד (א. ת"ב לַחֲרֹב). מֵאִז לֹא פָּסְקוּ מִיתוֹת

הַאֲנוּסִים בְּשֶׁרְפָה; וּבְמִשְׁךְ עֶשְׂרֵה חֲדָשִׁים נִשְׂרְפוּ רַק בְּשִׁבְלִיָּה בְּשִׁלֵּשׁ
מֵאוֹת אָנוּסִים, שְׁמֵתוּ כָּלֵם מוֹת גְּבוּרִים וְלֹא נִכְנְעוּ לְמִבְקָשֵׁי נַפְשָׁם.
רְכוּשׁ הַמוֹמְתִים הִחְרַם לְאוֹצֵר הַמֶּלֶךְ; וּבְהוֹסִיף הָאֵינְקוּוִיצִיָּה לְהַעֲלוֹת
עַל הַמוֹקֵד אֶת מִשְׁפְּחוֹת הָאֲנוּסִים, בֶּן הוֹסִיף פִּרְדֵּינְדוּ מֶלֶךְ אֶסְפֵּמִיָּה—
לְהַתְעַשֵּׂר. מִיתוֹת הַיְהוּדִים הָיוּ אֵיפּוֹא לֹא רַק לְמִצְוָה, אֲלֵא גַם לְעֶסֶק טוֹב.
אֲבָרִיוֹת הָאֵינְקוּוִיצִיָּה בְּשִׁבְלִיָּה עוֹד הִלְחִיבָה אֶת לֵב הָאֲנוּסִים לְדַת
אֲבוֹתָם, וְאֶת יְסוּרֵי הַמּוֹת קָבְלוּ בְּאַהֲבָה. רַבִּים מֵהֶם נִמְלְטוּ עַל
נַפְשָׁם בְּגִבּוּלוֹת אֶסְפֵּמִיָּה, וּבְאַרְצוֹת מוֹשְׁבוֹתָם הַחֲדָשׁוֹת שָׁבוּ בְּגִלּוֹי
אֶל הַנְּהֻרוֹת; וְאֵלֶּה הָאֲנוּסִים שֶׁ הִכְרִחוּ לְהִשָּׂאֵר בְּאֶסְפֵּמִיָּה הוֹסִיפוּ
לְחַזֵּק אֶת הַקָּשֶׁר בֵּינֵם וּבֵין יְתֵר אֲחֵיהֶם לְצָרָה. לְמֵרוֹת הַסִּפְנָה שֶׁנִּשְׁקָפָה
לְאֲנוּסִים מֵאֵת הַבְּנִסְיָה הַקַּתּוּלִית, הָיוּ עוֹרְכִים אֶסְפֹּת סְתָרִים וְהַתְפַּלְלוּ
שֵׁם בְּצַבּוֹר בְּשִׁפְתַי גְּבִיאֵיהֶם וְחֻכְמֵי עַמָּם. בְּעֶרְבֵי פְסָחִים הָיוּ מְסַדְרִים
אֶת הַסֵּדֵר כְּהַלְכָתוֹ, וְכֵן הָיוּ מְקִימִים בְּנַפְשָׁם גַּם בְּיְתֵר חַחֲנִים וְהַמּוֹעֲדִים
אֶת מְנַהֲגֵי דַת הַיְהוּדוֹת. בְּרוּחַ אַהֲבָה נֶאֱמָנָה וּמְסִירוֹת נַפְשׁ לְעַמָּם
וּלְתוֹרָתוֹ הָיוּ מַחְנִכִּים הָאֲנוּסִים גַּם אֶת בְּנֵיהֶם; וְכַךְ נִתְגַּדַּל בְּאֶסְפֵּמִיָּה
דוֹר שֶׁל יְהוּדִים נִסְתָּרִים, שֶׁהָיוּ מְסוּרִים לְעַמָּם וּלְדַתָּם בְּכָל נַפְשָׁם
וּמְאֹדָם, וּבְחוּץ הָיוּ אָנוּסִים לְשֵׁים מְסוּהָ עַל פְּנֵיהֶם.

אֲךָ מְסַתְרֵי הָאֲנוּסִים לֹא הָיוּ סוּד כְּמוֹם לְמַרְגְּלֵי הָאֵינְקוּוִיצִיָּה.
בְּעֵת הַהִיא נִתְמַנְהָ לְרֹאשׁ הָאֵינְקוּוִיצִיָּה (שׁוֹפְטֵי הָאֵינְקוּוִיצִיָּה) הַנְּזִיר
הַדּוּמִינִיקְנִי תוֹמֵשׁ מְרַקְבֵּמְדָה (1483). הַקְּנָאִי הַשׁוֹאֵף לְדָם הָזֶה שֵׁם
אֶת הָאֵינְקוּוִיצִיָּה לְמַפְלָצַת וְלוֹזְעָה לְבְנֵי דוֹרוֹ וְלְדוֹרוֹת הַבָּאִים. הוּא
חִבֵּר סִפְרֵ-חֻקִּים שֶׁל הָאֵינְקוּוִיצִיָּה, שֶׁעַל פִּיהֶם לֹא יִכַּל אֵף אֶחָד הָאֲנוּסִים
לְצֵאת בְּשָׁלוֹם מִיַּדֵי מְרַגְלֵי הַבְּנִסְיָה הַקַּתּוּלִית. וְאִם לֹא עָלְתָה בְיָדָם
לְהוֹכִיחַ לְאֵמְלִים אֶת אֲשַׁמְתָּם עַל פְּנֵיהֶם, הָיוּ מְעַנִּים אוֹתָם בְּעֵנּוּיִם
מְמַשְׁכִּים וְאֵימִים, אֲשֶׁר תִּסְמַרְנָה שְׁעֵרוֹת רֹאשֵׁנוּ לְזַכְרָם, עַד שֶׁהִצִּילוּ
מִפֵּי קַרְבְּנוֹתֵיהֶם דְּבָר אֶזְרָא גַם רְמֵז שֶׁל הוֹדָאָה, וְגוֹרֵל הָאֲנוּסִים הָהֵם
וּמִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם הוֹטֵל בְּחִיק הָאוֹטוֹרִיטָרִיָּה.

וּבְתֵי-דִין לְמִשְׁפַּט הַכּוֹפְרִים נוֹסְדוּ גַם בְּיְתֵר עָרֵי אֶסְפֵּמִיָּה. לְרֹאשׁ

האינקוויזיציה בארגוניה נתמנה הכמר ארבוואס, שמעשיו רבו תומש די מרקבימדה היו לו למופת ויתאכזר באנוסי סרקוסה והסביבה בלי חמלה. אך עריצותו היתרה הביאה עליו קרץ, כי נהרג בבית התפלה בידי שלשה מהאנוסים, שלקחו ממנו את נקמת דם קרוביהם הנשרפים. שלשת גואלי הדם הגבורים הומתו, כמובן, במיתות משנות ומאז עוד הרבתה האינקוויזיציה להתאכזר באנוסים שנפלו בצפריניה החדים. הרב החכם ר' יצחק ערמאה מתנה בספרו החשוב „עקרת יצחק“ את צרות האנוסים בדור ההוא פדברים האלה: „בזמננו עלה עשנם (של המוקדים) השמימה בכל ספרד ואייה; שלישיתם (של האנוסים) שרפה האש, שלישיתם פרחו להתחבא, והנשאר בהם יחיו בפחד גדול... ובכל זאת נוכח תומש מרקבימדה מהר, כי מטרתו לא הושגה אף במקצת: את האנוסים העלה אמנם על המוקד לאלפים, אך בזה עוד הרחיק את לב הנשארים בחיים מעל הקתוליות ויחזק את לבם ביהדות. אז החל להשפיע על המלך ועל המלכה, כי מקור הרעה הוא ביהודים, המדיחים את המרגים מעל דתם החדשה. אז נקבעה השנאה מעלה, כי היהודים ירחקו בכל האפשר מעל האנוסים; וכאשר לא הביא גם אמצעי זה לתוצאות טובות—הוצאה גזרה נוראה מטעם המלך, שהביאה לאחרית היהודים באספמיה.

לו גרוש ספרד ופורטוגל. בשעת ההיא ערכו האספמים מלחמה קשה נגד המורים, שנמצאו עוד בחצי האי הפירנאי דרוכה, בכדי להשמיד את זכר ממשלת הערביאים מעל פני אספמיה ולהפך את כל אדמתה לממלכה נוצרית אחת. בראשית שנת 1492 פכשו צבאות פרדיננדו בסערת מלחמה את גרנטה בירת המורים ולשמחת האספמים לא היה קץ. חג הנצחון על חרבות ממשלת הערביאים הוחג ברב פאר בכל אספמיה; ובהתעוררות העם השתמש מרקבימדה לרעת היהודים וישפיע במדברותיו על פרדיננדו ואיזבלה, כי היהודים מסכנים לאספמיה לא פחות מהערביאים, וביחוד מוקת קרבתם למרגים, הנדהים על ידיהם מעל תורת הקתוליות, וכי גרוש היהודים מנבולות אספמיה

יבוא טובה רבה למדינה, והיה גם לשלמיתודיה למשיית הנוצרות, שעור
 לאספמים בנצחונם על אויביהם המושלמים. דברי טרקבמדה נכנסו
 ללב המלך והמלכה, ובהיותם עוד בגרנטה הוציאו פקודה, כי כל
 היהודים הממאנים להתנצר מחיבים לצאון מן הארץ במשך ארבעה
 ימים (ז אב, ר"ב. א. ת"כג לחרבן, 1494). לנולים הרשה לקחת מקצת
 רכושם, מלבד כסף וזהב ותכשיטים שאסור היה להוציא מבולות אספמיה.
 שואתפתאם זו הממה לגמרי את כל יהודי אספמיה, וישתדלו
 בכל מאמצי כחם לבטל את רע הגזרה. ובעת ההיא חי באספמיה הגדול
 בין שרי היהודים בדורו, הוא דון יצחק אברבנאל (א. ש"ט -
 א. ת"ס לחרבן). גצר משפחה מהללה, שהתייחסה על בית דוד המלך.
 את ימי נעוריו בלה יצחק אברבנאל בלישבון בירת פורטוגליה, כי
 במדינה זו - הסמוכה לאספמיה - מצאו בעת ההיא היהודים מרגע
 מתלאותיהם ונדודיהם. אבי דון יצחק היה ממשפחת אנוסים בשיביליה,
 ששבה אל היהדות בהתישבה בלישבון. השכלת דון יצחק אברבנאל
 ויריעותיו הרבות בתורת היהדות ובמדעים - הרימוהו מתוך העם בין
 היהודים ובין טובי הנוצרים. מלמד גדול ויהודי נאמן לכתו, רב הניחש
 ומערב עם הבריות, אוהב אמת וחכם מדיני - כל המעלות הללו נפגשו
 באיש הרגול הזה ושפכו על פניו רוח חן וקסם. פשרונות דון יצחק
 אברבנאל חסבו אליו את תשומת לב מלך פורטוגל אלפונסו החמישי,
 ופקידהו לשר האוצרות במדינה. אחרי מות אלפונסו החמישי החלו
 צוררי היהודים לסבך בו את המלך יואן השני, ויואנס דון יצחק לעזוב
 את פורטוגל ולהתישב בקשטיליה. שם הכירו במעלותיו המצוינות
 פרדיננדו ואיזבלה, ואחרי כי בימים ההם נמשכה המלחמה נגד המזירים
 ונגזי המדינה גתרוקנו, נתנה המשורה הכבדה על שכם היהודי הזה
 (למרות אסור הפגנטה) לסדר את אוצר המלוכה ולהרבות את הכנסותיו.
 שמונה שנים מלא דון יצחק את חובתו זו באמונה, בתור שר האוצרות
 באספמיה, ויבא תועלת רבה למדינה. אך גם שר גדול ומועיל כזה
 לא יכל לקדם את פני הרעה מעל אחיו בני עמו.

באשר נתפרסמה פקודת פרדיננדו ואיזבלה בדבר גרוש היהודים מאספמיה, מהר דון יצחק אברבנאל בלוינת גדולי היהודים במדינה להתיצב לפני המלך והמלכה ולהתחנן לפניהם על עמם, כי יבטלו את רע הגזרה, ובזכות חסדם זה הכטיחו להכניס לאוצר המלוכה סכום גדול מאד (אומרים: בשלש מאות אלף דינרי זהב). רבים משרי המלוכה תמכו בבקשת היהודים, והמלך והמלכה כמעט נאותו להם. פתאם התפרץ אל ארמון המלך טרקבימדה וצלם גדול בידו ויקרא באזני פרדיננדו ואיזבלה לאמר: "יהודה איש קריות (אחד השליחים) מכר את ישו בשלשים כסף, והפעם אתם אומרים למכרהו שנית – הנהו, מכרהו!". ובדברו הניח על שלחן המלך, כמעמד צירי היהודים ושרי המלוכה, את הצלם הגדול ויצא בקרי אף. המעשה הזה עשה רשם פביר על המלך והמלכה, ושליחי היהודים יצאו מחצר המלך – ריקם. פרויז המלכות יצאו מבחלים בכל הארץ להודיע ליהודים, כי כמשך שלשת חדשים עליהם לגמור את עסקיהם באספמיה ולצאת מן הארץ. והממכה את מצות המלך – מות יומת, אם לא יתנצר.

מצב היהודים היה נורא עד מאד. מאות אלפי איש החלו להכין להם פלי גולה ולעזוב את ארץ מולדתם, מקום קברות אבותיהם וקניהם. כסףם וזהבם שרכשו להם בעמל בפיהם ובחריצותם לקח מהם, ואת מקצת רכושם ונחלאותיהם היו אנוסים למכור בזול, בשל קצור העת. הנזירים ראו ביאוש הגדול שתקף על יהודי אספמיה הנדהמים ויחלו לפתותם בכל מאמצי כחם, כי יתנצרו וישארו בארץ. אכל דברי המדיחים לא עשו פרי, והגולים נשבעו להשאיר נאמנים לעמם ולדתו. לפני צאתם נפרדו יהודי אספמיה מעל קברות אבותם, ובמשך שלשה ימים הרעידו יללות ובקיות קורעות לב את חלל בית הקברות ליהודים שבאספמיה. רבים לקחו אתם את מצבות הזרון מעל קברות אהוביהם, פן ימאון וישכי הארץ הקנאים, או כי הפקידון בידי אחיהם לצרה – האנוסים.

לפני הגולים הקדים לצאת זמן רבני אספמיה ר' יצחק אבובב ויתיצב בלוינת אחדים מגדולי היהודים לפני יואן השני מלך פורטוגל

להתחנן מלפניו כי ירשה לגולים כעבור דרך ארצו או לגור שם זמן-מה. וביום המר ואכל כל עימנו. הוא יום התשיעי לאכ—יצאו היהודים מנבולות אספמיה במספר שלש מאות אלף איש ואשה, טף וזקן.

הגולים שמו פניהם אל אשר נשואם עיניהם. רבים מהם אבדו בדרך מרב הטלולים ובחציים רעים, והנשארים לפלטה מצאו להם מנום באיטליה, בתרפיה ובאפריקה הצפונית. דון יצחק אברבנאל מאם בנדלתו ובעשרו, ויצא גם הוא עם בני עמו בראש מחנה גולים, שבקשו להם מפלט בגיאפולו. שם עלה שנית לגדלה, פי פרדיננד הראשון מלך הארץ הפקידהו ליועצו ולאיש-סודו. בגיאפולו גמר דון יצחק אברבנאל את פרושו על אהדים מספרי התנ"ך, שהתחיל עוד משכבר הימים.

בפורטוגליה מצאו הגולים מקלט זמני במספר מאת אלף איש. כעבור הזמן תקבוע החלו גם שם תקתולים לענותם ולפתותם בצר להם פי ימירו את דתם, ולסוף—הוטלה גם עליהם חובת גלות. רבים מילדי העברים נלקחו אז מידי אבותיהם ונטבלו על פרחם; רבים מן הגולים נמכרו לעבדים, והנשארים נמלטו מפורטוגל (א. ת"כ לחיבן) ויגודו לאיטליה, לתרפיה ולאפריקה. בין גולי פורטוגל היה גם התוכן המפרסם ומופר קורוטינו ר' אברהם זכותא, מחבר הספר "יתחסי". תלאות הדרך והרפתקאות רבות עברו גם על הגולים האלה: רבים מהם מתו בדרך, רבים נשבו בידי שודדי הים, ורק מקצתם נשארו לפליטה בארצות מקלטם.

בכה אבדו מעל פני האדמה קהלות היהודים בארצות אספמיה, שהתקיימו כמעט במישך אלף שנה (מימי שלטון רומא). שרידי יהודי ספרד ופורטוגל, הנקראים עד היום "ספרדים" ו"פורטוגזים", נפוצו לכל רוח באירפה, אסיה ואפריקה.

(* בין גדולי עמנו ותכמיו בדור האחרון באספמיה, שנהרגו ברבם על קדוש השם או פי יצאו בגולה עם בני עמם, ראויים להזכר: התוכן ר' יהודה אבן וירגא איש שיביליה, שנאשם בעון הדחת האנוסים מעל תקתולות וישרף במישפט האינקוויזיציה, ר' שלמה בנו, מחבר קורוח

ענויניו באספמיה בימי האינקוויזיציה בספרו הנודע "שכט יהודה", התוכן הגדול וממציא פוכבי הלכת - ר' יוסף ויסינו, שהיה לעזר לתור ומקא די גמה במסעותיו ובתיור ארצות חדשות, ר' יצחק בן יוסף קארו ור' לוי בן חביב, שהיו מתחלה אנוסים ושבו ליהדותם ויתמנו לרבנים בארץ הקדושה, האנוס וסופר קורותינו בימים ההם ר' שמואל אשקן, ועוד שרים, חכמים ורבנים שעמדו על המשמר בהמצא חלק גדול מעמנו על עברי פי פחת בימי הרשעה והזדון בארץ הדמים - אספמיה.

תמצית הפרק השני.

האנוסים והקרוזים.

בעברנו על פרטי הבלהות והשקדות בקורות עמנו. תתעורר בלי משים שאלת תסרורים אהת: מי היו אלה האנוסים ששמו מסנה על פניהם והתראו בלפי חוץ לבני הנת הנוצחית ובסתר לבם התענדו לה תכלית נגוד? העשו שער בנפשם בהתחפשים בפני כל עם ועדה למאמינים בתורת האנגליון בשעה שכל יומי נשמתם היו קשורים בדת אבותם? — בכדי לענות על שאלה השובה בואת החוץ לשים לב אל תנאי המקום והזמן שבהם נוצרו טפסי האנוסים. העובדה שלא רק יהודים. אלא אלפי יהודים — שהיו למפלגה שלמה בעמנו — קתרו בדרך זו, מוביחה: בי איזו שיפה קבועה היתה ליהודים הסתרים האלה, ולא במקרה התנצרו ונשבעו לתורות שבנות אמונים ולא בדרך גם נשארו לה נאמנים עד זיכולא בתריחא.

קבל יראת הכבוד שאנו רוחשים לקרוזי עליון. שפירו את נפשם על קדוש השם ומתו לאלפים ולרכבות בעד תורת הטהרות, עלינו לרע ברה לפני אלה אמיני—הלב שהקריבו לה את קרבן נפשם גם בסיני הם. להאשים את האנוסים בטרמית אי אפשר בשום אופן, בשם שלא נרשיע את האיש שנפל בידי רוצחים והוא מזלוק אותם שולל בכדי להציל את נפשו. לאנוסים היתה אפוא תורת-טהרות קתרת בנגע לעזרביקים ומגדריים, ואנקת נפשם זו הנוצעת לב בוקעת ועולה עד היום מתפלת "כל ידרי".

היהודים האלה — שמתקרבם יצאו כבים מגדולי עמנו ומאורי המלה — כאו בסינות אלפי בקרוזים. שבלהות הנות היו להם למשקק. ומות קרוזים הנה להם למשאת נפש ולנסיון אלהי, וראנה בכרה מלאה את לבות הנשאים לפליטה: מי ישא את דגל הטהרות אם כל העם. למקטנו ועד גדוליו, וערה את נפשו למנות? וכעיון בביר עלה על לב הטהורים השורדים: כי אנוסים הם לתיות בקהי להציל את הטהרות מפליון קרוז.

כן היתה דעת ר' מיסון, שעת ירועה התחפשו גם הוא ובני ביתו פחת מסנה אנוסים, ובדרך זו קתרו מתוף אנם גם כבים מגדולי עמנו באספקיה.

בעיני העם — השופט בצדק ובמישרים את מעשי כל קניו בקל דור ודור — הם האנוסים בספרד קרבנות הפלל לא פחות מהקרוזים. וסהגדל הוא רק בנה: כי האנוסים נקדשו בהניהם. וסקרוזים — בניהם.

(א. ליבושיצקי).

שיחה מוקדמת:

הרוסים הפולנים והמונגולים.

הרוסים והפולנים הנם מפני שבטי הסלבים, שישבו באירופה מימי קדם ועד אמצע ימי הבינים נחשבו לעובדי אלילים. שבטי הרוסים ישבו או באירופה הצפונית - המזרחית על גדות הנחלים: ולגה, דנפר ואקה, וראשית ממלכתם היתה, לפי האגדה, במאה התשיעית בעמל בני גוגם הנרנגים, שבאו במשא ומתן תמידי עם יוני ביצונץ נורשו מהם גם את הנוצרות לפי רוח הכנסיה המזרחית. עד המאה התשיעית התרופה ממשלת הרוסים בשני מרכוזים: בנובגורוד ובקיוב; במאה העשירית פרשו נשיאי הרוסים: איגור וסנוטסלב את שלטונם על יתר שבטי בני גוגם, שנבנסו כלם לרשות נסיכות קיוב. התנצרות הרוסים בימי ולדימיר הקדוש לא קשרה את שבטיהם בקשר קנס, והמדינים שפרצו בין הנסיכים עוד הוסיפו להחליש את כחם ולשעבדם אל שבטי המתחים; וגם יסוד נסיכות מוסקבה במאה השלש עשרה לא כונן לארץ ימים את מעמדם.

הפולנים ישבו באירופה המזרחית - המערבית, וקרבתם אל עמי המערב החילתם את הקתוליות, ראשית ממלכתם היתה עוד במאה הששית בארצות המערב, אולם בעמנם של הפרוסים (הגרמנים) נדחו משם ופרשו ממשלתם בארצות המזרח על גדות הויסלה והנרטה. ממלכת הפולנים בימי הבינים התחלקה לפולניה הגדולה בגבולות פוואן ולפולניה הקטנה על שפת הויסלה.

השפעת הפולנים על קורות העמים בימי הבינים היתה רבה מהשפעת בני גוגם הרוסים, וגם במצב השוקתם עלו עליהם, אולם פרווד הלככות בין שליטי הארץ (פנים, בני השליכטה) הביאו את הממלכה התוקה הזאת לידי רפיון והתפוררות לטובת שבטי הגרמנים (הפרוסים).

המתחים הם בני הגוע המונגולי ובמאה השלש עשרה הפילו חתימתם על הממשלות הנוצריות באירופה, גבורם ציננו - כהן כבש את מרבית ארצות אסיה התיכונה ואירופה, וממלכת המתחים התרחבה בשני חלקי הנבשה האלו. מצב היהודים בארצות אסיה ואירופה רוצב הרבה בימי שלטון המתחים, בני הדת האישלמית, ובין גדולי היהודים בממלכתם בגבולות פרס הצטנו הרופא והחכם היהודי - סער עבדאולה, שעלה לאגלה שר השרים בימי הפהן ארגון.

(א. ריבושיצקי).

פָּרָק שְׁבִיעִי: תְּהוֹדִים בְּפּוֹלְנִיָּה וּבְרוֹסִיָּה.

(בְּעֵרֶךְ: א. קיל - א. תיל לְחֶרֶן; 1200 - 1500)

1. אֲכֻלְסֵי תְּהוֹדִים בְּפּוֹלְנִיָּה. מְרֻבֵּית גּוֹלֵי תְּהוֹדִים, שֶׁנִּשְׁאָרוּ לְפִלְטָה מִחֶרֶב נּוֹסְעֵי הַצֶּלֶב וּמְמוֹקְדֵי הָאֵינְקוּויזִיצְיָה מְצָאוּ לָהֶם מְפֻלֵּט בְּגִבּוֹלוֹת פּוֹלְנִיָּה וְלִיטָה שֶׁעַל גְּדוֹת הַנוֹסְפָּה וְהַנִּימָן. בְּיַחֲדָה נִהְרָו אֶל הַמְדִינּוֹת הַלְלוּ נוֹדְדֵי עַמּוּנו מִגִּבּוֹלוֹת בֵּיתָם בִּימֵי מַסְעֵי הַצֶּלֶב הַרְאִישׁוֹן (1089). מַלְכֵי פּוֹלְנִיָּה קִבְּלוּ בְּרָצוֹן אֶת הַגֵּרִים, שֶׁהֶעֱשִׂירוּ אֶת אֶרֶץ מוֹשְׁבָם הַחֲדָשָׁה בְּחֲרִיצוֹתָם הַרְבֵּה בְּמַסְחָר וּבְאֲמָנוּת. נִסְיָה קַרְקָא מְצִיֶּסְלַב הֵגִין עַל יְהוּדֵי אֶרְצוֹ מִפְּנֵי נְכֻלֵי הַבְּמָרִים, וּבִנְיָמוֹ נִמְסְרָה גַם הַצֶּקֶת הַמַּטְבְּעוֹת לְיַד תְּהוֹדִים, וְשָׂמוֹת הַנְּסִיכִים נִשְׁאָרוּ עַל רַבּוֹת מֶהֵן לְזַכְרוֹן בְּאוֹתִיּוֹת עֵבְרִיּוֹת (רְאֵה פָּרָק א').

לְמוֹד הַתּוֹרָה לֹא נִפְוִץ בֵּין יְהוּדֵי פּוֹלִין בִּימֵי הַבִּינִים, וּמְרֻבֵּית הַקְּהָלוֹת הָיוּ קוֹרְאוֹת לְרַבָּנִים מֵאֶרְצוֹת גְּרַמְנִיָּה הַסְּמוּכָה לְנִהְלֵן בְּעֵנְיֵי הַדָּת. מַצַּב יְהוּדֵי פּוֹלְנִיָּה הָיָה אֵיִתֵּן בִּימֵי בּוֹלִיֶּסְלַב הַצֵּדִיק. נִסְיָה קֵאלִישׁ. בְּשָׁנַת 1264 נָתַן הַנְּסִיךְ הַיָּשָׁר הַזֶּה לְיְהוּדֵי מְדִינַתוֹ חֻקִּים צְדִיקִים וְזִכְיוֹת אֲזָרַח מִיְחָדוֹת. שֶׁנּוֹנְנוּ עֲלֵיהֶם מִפְּנֵי זֶדוֹן צוֹרְרֵיהֶם. מֵאֲמַר בּוֹלִיֶּסְלַב נִחְלַק לְעֵשָׂרִים וְשֶׁבַע סְעִיפִים, הַמְכִּילִים מִשְׁפָּטֵי יִשְׂרָאֵל וְצֵדֵק בְּדִין וּדְבָרִים שֶׁבֵּין יְהוּדִים וּבֵין שְׂכֵנֵיהֶם הַנוֹצְרִים. לְפִי מַצַּת הַמֶּלֶךְ הַצֵּדִיק הַזֶּה אֲסוּר הָיָה, לְמַשָּׁל, לְחַיֵּב יְהוּדֵי עַל פִּי עַד נוֹצְרֵי; אֲסוּר הָיָה לְגַזּוֹל אֶת יַלְדֵי תְּהוֹדִים וּלְטַבְּלָם; הַפְּצַת עֲלִילַת הַדָּם נֶאֱסָרָה בְּעֵנֶשׁ חֲמוּר.

הַזִּכְיוֹת שֶׁנָּתַנוּ לְיְהוּדֵי פּוֹלְנִיָּה עוֹרְרוּ נִגְדָם אֶת קַצָּף אַבּוֹת הַבְּנִסְיָה הַקַּתּוֹלִית, וְאַסְפַּת הַבְּמָרִים (בְּשָׁנַת 1266) הַחֲלָה לְבָנוֹת חֵץ בֵּין תְּהוֹדִים וּבֵין יֵתֵר הַתּוֹשָׁבִים, וְגַם גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת גְּזָרָה עֲלֵיהֶם, מַעֲיִן חֻקֵי הַקְּלוֹן בְּאֶרְצוֹת הַמְּעָרָב. לְקַתּוֹלִים אֲסָרָה הַבְּנִסְיָה; לְסִמוּךְ עִם יְהוּדִים אֶל שְׁלֵחַן

אחד, לשמוח אתם בשמחותיהם או גם לקנות צרכי מכלת בחניותיהם. אך גזרות הפגנות נשארו ברפן על הגליון, כי מלכי פולין הישרים לא שמו לב לקנאות בהניהם והניאו בעדם להצר ליהודים יושבי ארצם.

לט. ימי קזימיר הגדול וויטלד הליטאי. מצוקות יהודי גרמניה במאה הארבע עשרה הנידו שנית רבבות גולים יהודים אל גבולות פולניה. בעת היא רבתה מאד גדלת פולין, ביהוד בימי מלכה קזימיר הגדול (1333—1370) מבית הפיסטים. המלך החכם הזה דאג לשלום כל נתיניו, היטיב את מצב האפרים בארצו וליהודים, שעמלו בהפצת סחר הארץ, התייחס ברצון רב. בשנה השנית למלכו אשר את הזכויות שנתן להם בוליסלב הצדיק, ובקמיו נחשבו יהודי פולין לאזרחים גמורים. קזימיר הגדול דאג גם לשלום קהלות היהודים, ויצו על שופטי הערים להתחשב בפסקי דיניהם שבין יהודים וקתולים—עם דעות רב הקהלה או פרנסיה. להוציא את פסק הדין לפעל הושם לפעמים גם על שמש בית הפגנות, ולאט-לאט התפוגג מאז בחיי היהודים שלטון ה"קהל". שהושפעו גדלה מאד במשך דורות שלמים.

בעת ההיא נוסד ישוב יהודים גם בלבוב, בירת גליציה (רוסיה האדמה). שנוספה אז על גבול ממלכת פולין, וקזימיר הגדול הרשה ליהודים להשפט בבית-דין שלהם, פליטר העמים, יושבי המדינה הזאת. האגדה מרבה לספר בשבח אהובתו היהודית של קזימיר הגדול ושמה אסתר. שילדה לו שתי בנות ונתחנכו על ידה ברוח היהדות ושני בנים, שגדלו בדת הקתולית ומקץ ימים היו לאבות מושפחות אצילים מפרסמות בקרב עם הפולנים.

אחרי מות קזימיר הגדול עלה על כסא פולין לודביק מלך אונגרניה. בקמיו הורע מצב היהודים בפולין, כי קנא קנא המלך הזה לדת הקתולית פליטר מלכי המערב. אבל ממשלתו לא נמשכה, ובמותו ירשה את כסאו ידויגה בתו, שנשאה לולדיסלב גילו נסיך מדינת ליטה, ומאז נחשבו שתי המדינות: פולין וליטה—לממלכה אחת (1333). במדינת ליטה—שקבלה את הדת הנוצרית רק במאה הארבע

עשרה - ישבו תיחודים מימי קדם, ובאחרית ימי הבינים נודעו ביתר קהלותיהם בערים: פריסק, הורדנה, טרוקי ולוצק. נציב ליטה, שממשל פה בשם מלך פולין, הלך בעקבות בוליסלב וקזימיר הגדול, ויתן ליהודי ארצו הנחות וזכויות אחר, והנהגה חפשיית בכל עניני קהלותיהם. יהודי פולין עסקו לא רק במסחר ובאמנויות, כי אם גם בעבודת האדמה, ואחדים מהם היו חוכרים מאת הנסיכים את מסי המדינה ונתר הכנסותיה, ואחרות רבות היו להם למקנה.

מ. יהודי פולין בימי הניגולנים. בימי ולדיסלב אבי מלכי פולין לבית ניולו, גדלה בשלטון הארץ השפעת הכמרים הקנאים, וגזרות רעות נגד תיחודים ועלילות הדם היו גם שם למקרי היום. בעיר פוזנא נפוצה שמועת שקר, כי תיחודים הסיתו את אחת האפרות לגנוב שלש חלות "מלחם הקדש" ולהוציא בכשוף מתוכן טפות דם, ושלשה עשר איש מחשובי קהלת תיחודים עם רב העדה בראשם הומתו אז בשרפה.

* עלילות הדם פוזנא בזמנים ההם גם ביתר ערי פולין. בקרקא, בירת פולניה בעת ההיא, העליל כמר אחד על יהודי העיר כי רצחו ילד נוצרי, והקמון הפרוע התנפל עליהם ופרע בהם פרעות. תיחודים נסו להתבצר במגדל העיר ולעמוד על נפשם, אך הרבה לא יכלו להלחם בצורניהם הרבים והעצמים מהם, ויפלו בידיהם. בעת ההיא תכפו המבוכות בתוך מחנה המתולים במדינת ביהם, בשל הפקר יואן הווס אשר מרד בפנסיה הרומאית ונדרש תקונים בדת. בפקודת האפיפיור כרמין החמישי נקראה גם בפולין אספת פמרים להתענין במה להגן על קיום המתוליות מפני רוחות הפירה, ובין יתר החקים נגד הסופרים נגזרו מטעם הכנסיה החיי גזרות מחפירות גם נגד תיחודים.

מצב יהודי פולין הוטב רק בימי קזימיר הרביעי (1447—1497). בעת ההיא פרצה תבערה בפוזנא ואכלה את כל בתי העיר, ובתוכם גם את בתי תיחודים. כתב הדת של קזימיר הגדול בדבר זכויות תיחודים אבד בתוך האש, ובקשו יהודי פוזנא את קזימיר הרביעי.

שנמשח אז למלך בפּוֹנָא, פי יחדש את זכויותיהם. המלך מלא את בקשת היהודים ויוצא מאמר מיחד לטובת היהודים ולאסור זכויותיהם. "הפצי הוא - אומר קזימיר הרביעי בכתב-הדת - פי היהודים המועילים לממלכתו ימצאו בה נחמים ומרגע". פקודת קזימיר העלתה עליו את המת טובות הנגסיה הקתולית, ואחרי התנגשות ממשכה הכרח המלך להפגע לרצון הפקרים ולבטל הרבה מזכויות היהודים בפולין (1454).

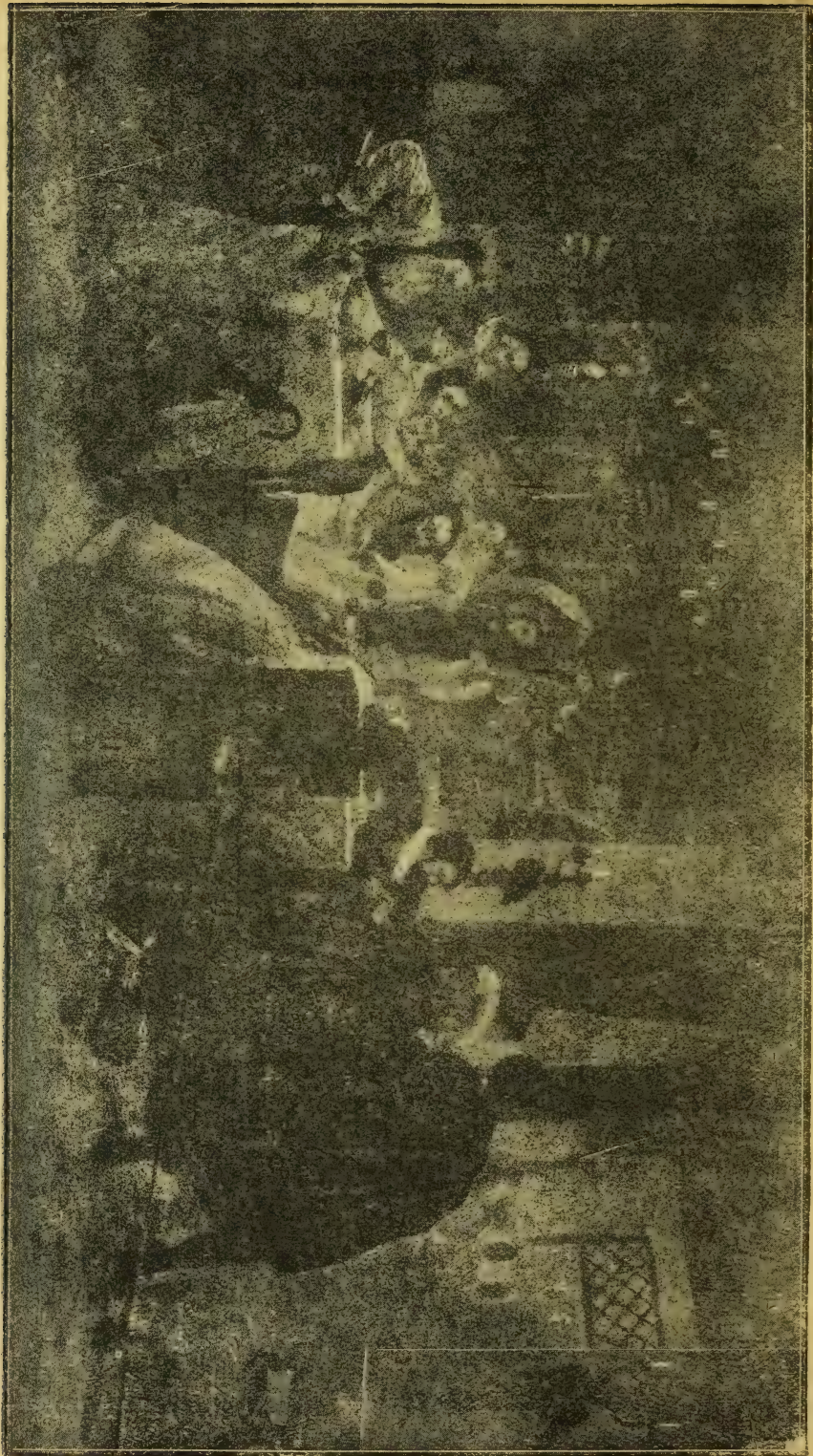
בימי יואן-אלברכט, ממלא מקומו של קזימיר הרביעי, החלו שליטי הארץ להקציע שכונות מיחדונו לשבתם. בשנת 1494 פרצה תבערה בקרקא, והאספסוף מצא לו אז שעת-כשר לבזו את כתי היהודים. לפיכך צוה המלך, פי יהודי קרקא, שישבו נפוצים ברחובות העיר, ויתישבו יחד בפרור קזימרש, בבדי שויכלו להגן על נפשם מפני הקמון; ומאז היה הפרור הזה לעיר של יהודים סגורה ומסגרה מבית ומחוץ, ונבדלת מיתר העולם בחומת הגיטו.

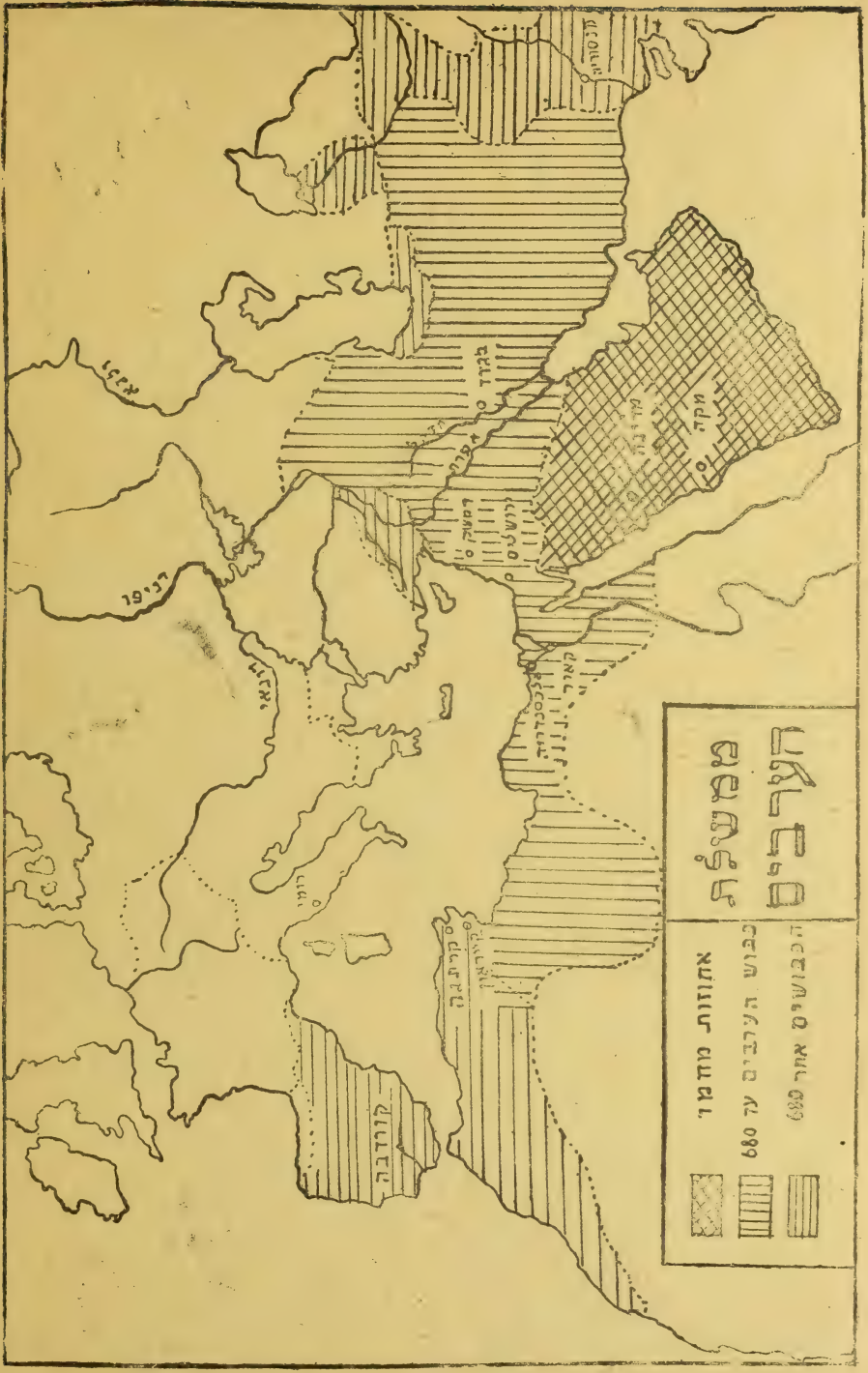
בימים ההם החלו הרדיפות גם על יהודי ליטה. הנסיך אלכסנדר, אחי יואן-אלברכט, הוציא פקודה בשנת 1495, פי כל יהודי ליטה יגרשו מנבול הארץ, ונכסיהם שפסקיבות הורדנא, ברוסק, לוזק ומרוקי - יחרמו לאוצר הנסיך. גולי ליטה התישבו אז בנבולות פולניה; אך מקץ ימים עלה על כסא פולין הנסיך אלכסנדר, ונרשה ליהודים לשוב אל אחוזותיהם שפליטה, ונכסיהם הושבו להם. אכלסי היהודים בפולין ובליטה מאז הלך ורב, ובחריצותם בעניני המסחר הביאו תועלת כרבה לארץ מושבם.

טא. היהודים בנסיכות מוסקבא. ובעת שמדינות פולין היו פרוחות לרוחה לגודדי היהודים מארצות המערב, היתה אדמת רוסיה הסמוכה כמעט סגורה ומסגרה בפניהם. במאה השלש עשרה נכבשו מדינות רוסיה בידי אחד משבט המונגולים - התתרים, ומאז נודעו רק היהודים יושבי הדרום שעל גדות ים השחור ובנבולות קרים. תחת שלטון הכהנים התתרים נשבו שם היהודים בטה, והצטינו בחריצותם כרבה בסחר העמים.

עקבות היהודים בנסיכות מוסקבא נפרו רק בסוף המאה החמש עשרה, כשמודינותיה התאחדו פחת שלטון הנסיך איבן השלישי, ויהודי ליטה וקרים וארצות המערב החלו לבוא גם בנבולות הממלכה הזאת. האגדה מספרת כי בעת ההיא (1470) בא מקיוב לנבג'רד היהודי המלמד ר' זכריה, שהחל להפיץ את תורת הנהדות בין ראשי הפגנסיה הפרבוסלבית (היונית), ואחדים מבהני המקום התנהדו. שנים מהבהנים המתנהדים באו למוסקבא והחלו להפיץ את תורת הנהדות בין הרוסים. ראש ההנמונים בנבג'רד שם לב לסכנה הנשקפת לנוצרות מהתפשטות הפפירה היהודית, ומטעם הפגנסיה והמלך גדונו ראשי הכת הזאת לשרפה ותלמידיהם השלכו אל בתי כלא או אל בתי נזירים.

מסרת העם מספרת על עוד מקרה אחד, שנבם להרחקת היהודים מנסיכות מוסקבא. בחצר הנסיך איבן השלישי היה רופא יהודי, יליד וניציה, ושמו ליאון. פעם חלה בכור הנסיך, והרופא הבטיח על דברתו כי החולה יקום מחליו הקשה. אולם הנער מת, והרופא היהודי הומת במצות אדונו. המקרה הזה ופחד ה"כפירה" עוררו בלב אנשי מוסקבא חשדים ואמונות טפלות נגד היהודים, ושניי הארץ הזאת נסגרו מאז בפניהם.

ממשלת הערבים

אחוזות מחמד
מבוסס הערבים עד 680
הכבושים אחר 680

הגליל

הגליל 1917

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

הגליל

CENTRAL HEBREW HIGH SCHOOL
3500 DOUGLAS BOULEVARD
CHICAGO

תָּכֵן מִפְּרֵט שֶׁל הַחֶלֶק הַשְּׁלִישִׁי .

פרק ד.

יְמֵי מַסְעֵי חֲצֵלֶב .

- ב. מסע הצלב הראשון . . . 78-82
- כא. מסע הצלב השני והשלישי . . . 82-85
- כב. הרדיפות בפרנקיה וגרמניה . . . 85-87
- כג. רש"י ; בעלי התוספות ;

- 90-87 חכמי פרובנציה .
- (עם ציור : בית מדרשו של רש"י) .
- תמצית הפרק הרביעי . . . 91
- שיחה מוקדמת לפרק ה' : הנוצרות
- ובפלגותיה . (עם מפת מסעי הצלב) . 92

פרק ה.

יְמֵי הַרְשָׁעָה וְהַדְרֹן .

- כד. האפיפיור אינוקנטי השלישי . 94-96
- כה. שרפת התלמוד ; הרמב"ן . 96-98
- כו. מדרנים בין אחים . . . 98-100
- כז. חכמי התורה ... 100-102
- כח. הקבלה והזהר . . . 102-103
- כט. יציאת היהודים מאנגליה . 103-105
- ל. גרוש צרפת . . . 105-106
- לא. משוקות היהודים בגרמניה . 106-108
- לב. המגפה השחורה ; חכמי התורה
- 108-110 האחרונים .
- לג. היהודים באיטליה . . . 110-111
- תמצית הפרק החמישי . . . 112
- שיחה מוקדמת לפרק ו' : . 113

פרק ו.

אַחֲרֵית מִיְהוּדִים בְּאֶסְפֵּמְיָה .

- לד. פרעות והריגות ; חכמי התורה 114-117
- לה. האנוסים והמוטרים . (117-119)
- (עם ציור , "האנוסים") .
- לו. האינקוויזיציה . . . 119-124
- לז. גרוש ספרד ופורטוגל . . . 124-127
- תמצית הפרק חש"י . . . 128
- שיחה מוקדמת : הרוסים, והפולנים ,
- המונגולים . 129

פרק ז.

מִיְהוּדִים בְּרוֹסְיָה וּבְפוֹלֵנְיָה :

- לח. אוכלסי היהודים בפולין, 130-131
- לט. קזימיר הגדול וויטלד הליטאי .
- 132-133
- מ. היהודים בימי היגולונים . 133
- מא. היהודים בנסיכות מוסקבא . 134
- (עם תמונת : יואן הוס) .

- מפת אירופה בראשית בומי הבינים 4
- שיחה מוקדמת לפרק א' :
- אירופה בראשית ימי הבינים . 5-6
- (עם ציור : ההונים) :

פרק א.

מוֹשְׁבֹת מִיְהוּדִים בְּאִיְרָפָה :

- א. היהודים באיטליה . . . 7-9
- ב. היהודים בבוצנץ . . . 9-12
- ג. היהודים בספרד . . . 12-15
- ד. היהודים בפרנקיה . . . 15-18
- ה. היהודים בפרנקי-גרמניה . 18-22
- ו. ישובי היהודים ברוסיה ופולניה . 22-24
- ז. הכוזרים (עם ציור : קרלום הגדול) . 24-27
- תמצית הפרק הראשון . . . 28
- שיחה מוקדמת לפרק ד' : הערביאים .
- (עם ציור : בית מסגד קרוונה) . 29-30

פרק ב.

עֲלֵית מִיְהוּדִים בְּאֶסְפֵּמְיָה חֶעֱרְבִיאִים :

- ח. ר' חסדאי אבן שפרוט ; המדקדקים .
- 31-35
- ט. ר' שמואל הנגיד ודורו . . . 35-41
- (עם מפת ערב) .
- י. יונה אבן-ננאח ; שלמה בן גבירול . 41-44
- יא. ר' בחיי , ר' משה אבן עזרא ; אלפסי .
- (עם תמונת ר' יצחק אלפסי) . 44-47
- יב. ר' יהודה הלוי . . . 47-52
- יג. הראב"ע : הראב"ד ; ר' בנימין
- הנוסע ; אלהרריו . (52-56)
- יד. גזרות השטח בארצות האישלם . 56-58
- (עם ציור : צנאנת הערביאים) .
- תמצית הפרק השני . . . 59-
- שיחה מוקדמת לפרק ג' :
- שבטי אפריקה . 60

פרק ג.

מִיְהוּדִים בְּאֶסְפֵּה וּבְאִיְרָפָה .

- טו. יהודי אסיה . . . 61-63
- (עם ציור : יהודי הררי) .
- טז. דוד אלראי . . . 63-65
- יז. היהודים באפריקה . . . 65-67
- יח. הרמב"ם . . . 67-70
- יט. ספרי הרמב"ם ; המחלקת ; מותו . 70-75
- (עם תמונת הרמב"ם)
- תמצית הפרק השלישי . . . 76
- שיחה מוקדמת לפרק ד' . . . 77

UNIVERSITY
ILLINOIS LIBRARY
AT URBANA-CHAMPAIGN
BOOKS

305.892409

D852u:HE